„Delicioasă... O reinterpretare inteligentă a mitologiei grecești."

Newsday

PROFEȚIA

SERIA PREDESTINAȚI

JOSEPHINE ANGELINI

Josephine Angelini, cel mai bine vândut autor internațional, încheie trilogia *Predestinați* cu romanul plin de acțiune, *Profeția*.

Ca și primele două titluri, *Predestinați* și *Regatul umbrelor*, cu un scenariu realizat magistral, dar și cu dese schimbări de situație, *Profeția* îi va ține pe cititori cu sufletul la gură încă de la primele rânduri.

„O saga superbă, care te bântuie lăsându-te complet lipsit de puteri."
New York Times

„O poveste palpitantă despre dragoste, prietenie, familie și determinare, cărcia nu îi poți rezista."
KissBookShelf.com

editura rao

ISBN 978-606-776-095-8
9 786067 760958
www.raobooks.com

Editura RAO
Str. Bărgăului nr. 9–11, sector 1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Josephine Angelini
Goddess
Copyright © Josephine Angelini, 2012

Traducere din limba engleză
Monica Laura Ciobotaru
şi Lingua Connexion

© Editura RAO, 2012
Pentru versiunea în limba română

2016

ISBN 978-606-776-095-8

CAPITOLUL 1

Helen vedea în stânga ei ceea ce ea bănuia a fi râul Styx. Era un torent vuietor, presărat cu asberguri. Nicio persoană zdravănă la cap nu ar fi îndrăznit să-l treacă înot.

Având senzaţia că se înpotmolise, începu să păşească şchiopătând într-un cerc strâns.

O privire rapidă asupra orizontului o asigură că nu mai era nimeni în afară de ea pe câmpia pustie.

– Pe toţi dracii! înjură cu voce stinsă. Coarzele ei vocale nu erau complet vindecate. Cu numai o oră în urmă, Ares îi tăiase gâtul şi chiar dacă încă mai resimţea dureri când vorbea, înjuratul o făcea să se simtă mult mai bine. E atât de tipic, adăugă ea.

Tocmai îi făcuse o promisiune prietenului ei Zach. Acesta murise în braţele ei, iar Helen jurase că în viaţa de apoi băiatul avea să bea din Râul Fericirii. Acesta se sacrificase pentru a-i sări în ajutor, iar în ultimele sale clipe îi oferise indiciul necesar pentru a-l putea distruge pe Automedon şi pentru a-i salva pe Lucas şi pe Orion.

Helen intenţiona să-şi ţină promisiunea faţă de Zach, fiind gata să-l poarte chiar ea pe Câmpiile Elizee, până pe malul Râului Fericirii – în pofida coastelor rupte şi a piciorului şubred. Dar dintr-un anumit motiv nu se mai putea deplasa ca de obicei în

Lumea de Dincolo. În mod normal, tot ce ar fi avut de făcut ar fi fost să spună cu voce tare ce voia și dușmănia i s-ar fi împlinit.

Era singura care putea coborî în Lumea de Dincolo, unul dintre acolo fizic și nu doar ca spirit. Putea chiar să controleze elementele și mediul înconjurător, dar desigur, chiar atunci când avea nevoie de acest talent, totul mergea anapoda. Tipic pentru copleșitoarea ironie din viața ei.

Helen își strânse frustrată buzele vinete și strigă răspicat către cerul gol:

– Am *spus* – vreau să apar lângă spiritul lui Zach!

– Eu am sufletul acelui muritor, nepoată.

Helen se întoarse brusc și-l văzu pe Hades, stăpânul Lumii de Dincolo, stând la câțiva pași distanță, în spatele ei. Înalt și semeț, acesta era învăluit în umbre care pâlpâiau și tremurau asemenea unor degete prelungi de ceață care începeau să se destindă. Coiful întunericului și cei câțiva metri de țesătură care atârnau din togă neagră pe care o purta îi ascundeau cea mai mare parte a feței, însă îi putea vedea gura cu buze cărnoase și bărbia pătrată. Restul togii era drapat pe trupul lui ca un gând decorativ întârziat. O mare parte din pieptul lui era dezgolită – la fel și brațele și picioarele sale puternice.

Helen înghiți în sec și încercă să se concentreze, privindu-l cu ochii ei umflați.

– Stai jos, te rog. Înainte să te prăbușești, îi spuse el încetișor. Două scaune pliante simple, capitonate, apărură din senin, iar fata își instală comod trupul traumatizat într-unul din ele, în timp ce Hades se așeză pe celălalt. Încă ești rănită, îi spuse el. De ce ai venit aici în loc să aștepți să te vindeci?

– Trebuie să-l ajut pe prietenul meu să găsească drumul spre paradis. Să ajungă acolo unde trebuie.

Vocea lui Helen tremura de frică, deși Hades nu o rănise niciodată. Spre deosebire de Ares, zeul care o torturase, acesta fusese

foarte bun cu ea. Dar era totuși stăpânul morților și simbolic care îi semăna erau ființe de coșmar fantomatice.

– De ce ești atât de sigură că acolo trebuie să ajungă sufletul lui Zach? o întrebă el.

– A fost un erou. Poate că nu la început, când s-a purtat ca un tâmpit, dar a fost la sfârșit și asta e tot ceea ce contează, nu-i așa? Iar eroii se duc în Câmpiile Elizee.

– Nu pun la îndoială curajul lui Zach. Îi aminti cu blândețe Hades. Te-am întrebat doar ce te face să crezi că *tu* ai fi persoana potrivită să-i judeci sufletul?

– Eu... cum? bâigui Helen, încurcată. Primise prea multe lovituri în moalele capului în noaptea aceea și nu era tocmai pregătită pentru o lecție de semantică. Uite, nu am venit aici să judec pe cineva. Am făcut o promisiune, atâta tot, și vreau să mi-o țin.

– Și totuși, eu sunt cel care trebuie să ia deciziile în această privință. Nu tu.

Helen nu avea cum să-l contrazică. Aceasta era într-adevăr lumea lui. Tot ce putea face era să se holbeze la el insistent. Gura cu buze moi a zeului se curbă într-un surâs distant. Părea să se gândească la ceea ce spusese fata.

– Felul în care te-ai descurcat cu Furiile, faptul că le-ai eliberat a dovedit că ești plină de compasiune. Un început bun, dar mă tem că nu este suficient, Helen. Îți lipsește înțelegerea.

– Atunci a fost un test? Furiile? Tonul ei deveni acuzator când își aminti prin ce trecuseră ea și Orion în timpul ultimei ei misiuni în Lumea de Dincolo. Se enervă și mai tare când se gândi prin ce trecuseră și Furiile, la rândul lor. Dacă toate cele trei fete fuseseră chinuite preț de mii de ani doar pentru a se dovedi că Helen era o persoană plină de compasiune, atunci era ceva în neregulă cu Universul.

– Un test. Gura fermecătoare a lui Hades rosti cuvântul cu amărăciune, de parcă i-ar fi putut citi gândurile fetei și ar fi fost perfect de acord cu ele. Dacă viața este un test, atunci cine crezi că acordă notele?

– Stai! glăsui el.

– Văd că nu mă înțelegi, oftă el. Nici măcar nu îți dai seama ce este aici. Hades făcu semn în jur, referindu-se la Lumea de Dincolo. Nu realizezi încă ce ești tu. Ți se numește *X-ul care descinde*". Cobori aici pentru că poți aprinde ceva aflat în afara ta, dar abilitatea de a pătrunde în Lumea de Dincolo este cea mai subtilă manifestare a puterii tale. Tu nu înțelegi suficient încât să-i poți învăța pe alții.

– Ajută-mă, atunci. El păru atât de trist, atât de abătut, încât avea legătură cu viața lui în general, probabil. Helen simți brusc dorința de a-i vedea ochii și se aplecă mai mult spre Hades, încercând să-și coboare capul pentru a distinge pe sub țesătura care acoperea fața acestuia. Vreau să înțeleg, insistă ea.

Umbrele se răsfirară din nou în jurul lui, acoperindu-l și murmurând regretele morților. Helen se înfioră. Cuvintele profeției cu privire la tiran îi veniră în minte – *Născut pentru umbră, iubire.*

Se retrase de spătarul scaunului.

– Tu ești Stăpânul Umbrelor, șopti Helen. Din tine își au puterea?

– Cu mult timp în urmă, exista o femeie pe nume Morgan La Fey, descendentă din Casa Tebei, care avea același talent ca și tine – cel care-ți permite să descinzi în Lumea de Dincolo. Ea mi-a făcut un fiu pe nume Mordred, iar de atunci suferința mea a bântuit această Casă. Voces lui Hades se stinse încărcată de regrete înainte ca el să se ridice și să-i întindă o mână lui Helen. Ea își strecură mâna în mâna lui și îl lăsă să o ridice. Trebuie să te întorci acum, zise el. Vino la mine cât de des vrei, nepoată, iar eu am să fac tot ce îmi va sta în putință ca să ajungi să înțelegi. Hades își lăsă capul într-o parte și râse încet în sinea lui. Buzele i se depărtară, dezvăluind niște incisivi sub formă de diamante. De aceea v-am permis – ție și celor de dinaintea ta, care aveau același talent – să pătrundeți pe tărâmul meu și să vă cunoașteți mai bine. Dar în acest moment ești mult prea rănită ca să fii aici.

Lumina se schimbă și Helen simți mâna umbră a lui Hades ridicând-o din Lumea de Dincolo și aprinzând-o cu grijă înapoi în ființă.

– Așteaptă! Ce se va întâmpla cu Zach? întrebă ea, în momentul când Hades o lăsă pe pat, fata îl auzi șoptindu-i la urechi.

– Zach va scrie din Râul Fericirii, îți jur. Odihnește-te acum, repetă.

Helen întinse mâna, încercând să-i atingă umbrele de pe față, însă era prea târziu pentru că Hades dispăruse. Fata se cufundă într-un somn adânc, trupul ei rănit sorbind cu nesaț odihna binefăcătoare și încercând să se vindece cât mai repede.

După ce Ares fusese închis definitiv în Tartar și falia din pădurea dispăruse, Daphne ridicase cu grijă trupul rănit al fiicei sale, Lucas era purtat pe brațe de către Castor, iar Orion de Hector, cu toții au revenit la fortăreața familiei Delos. Daphne fugea când fiica ei îi adormise în brațe. Pentru o clipă, ea se simțise copleșită de îngrijorare. Rănile lui Helen fuseseră oribile – printre cele mai grave pe care le văzuse vreodată –, dar când ascultase inima fiicei sale, o auzise bătând încet, dar regulat.

Nu trecuse mult de la ivirea zorilor când reușiră să se întoarcă în Nantucket din peșterile statului Massachusetts. În lumina palidă a dimineții, Daphne urcase treptele casei familiei Delos purtându-și pe brațe până în hol fiica și se oprise în dreptul primei camere ce părea să fie a ei.

Privi cu regret frumoasa cuvertură de mătase pe care Helen – murdară și plină de sânge – era pe cale să o distrugă. Nu că ar fi contat prea mult. Casa Tebei avea o avere destul de considerabilă încât să poată înlocui prețioasa cuvertură. O avere care le aparținuse la un moment dat lui Daphne și casei de origine a lui Helen – Casa Atreus.

Tantalus ar fi putut striga cât ar fi vrut „războiul sfânt", declamând cu patos că venise rândul scionilor să conducă, dar nu ar fi reușit să-i păcălească pe șefii celorlalte Case.

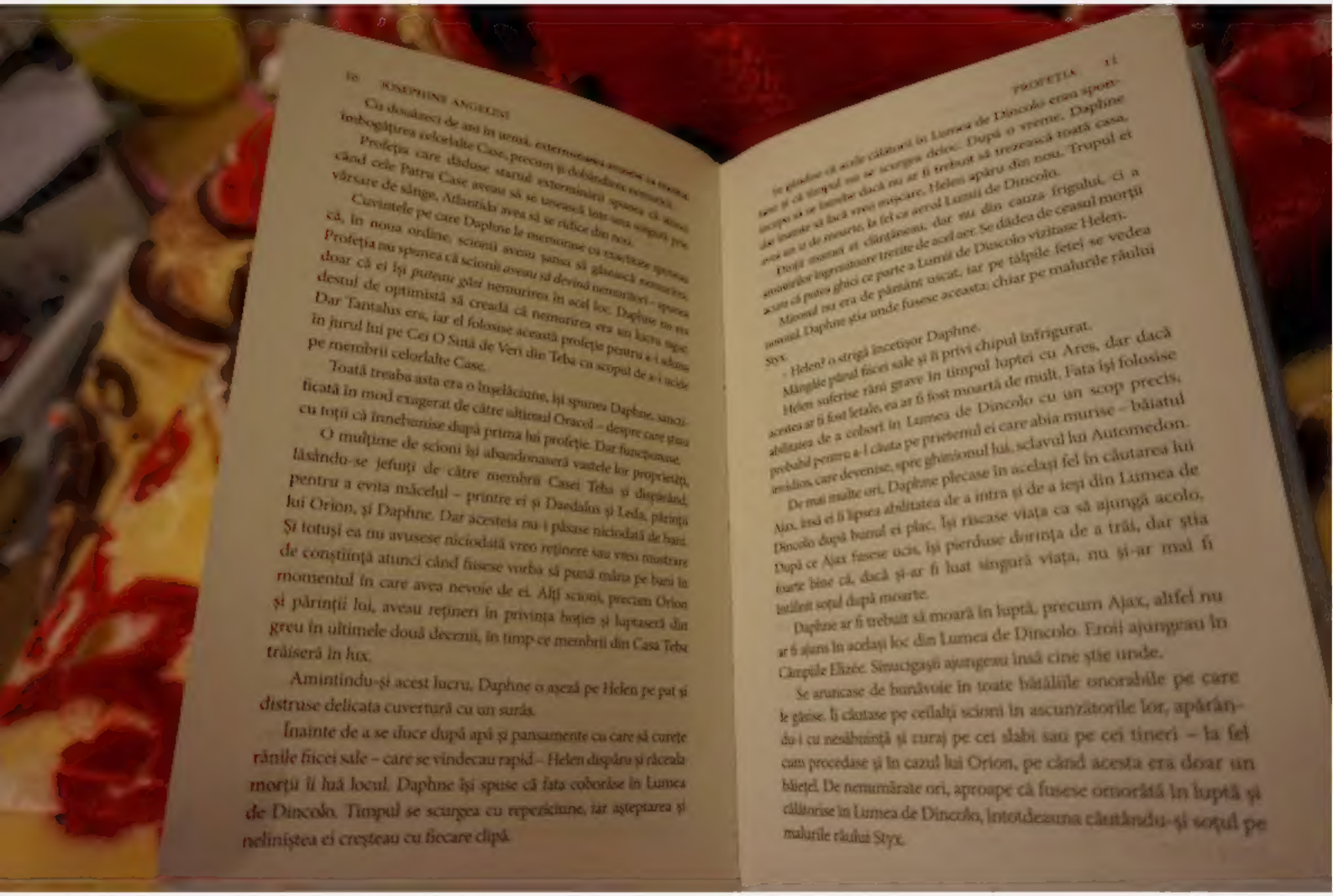

Cu douăzeci de ani în urmă, exterminarea aproape a întregii înfloriri a celorlalte Case, precum și dobândirea nemuririi – Profeția care dăduse startul exterminării spunea că atunci când cele Patru Case aveau să se unească într-una singură, prin vărsare de sânge, Atlantida avea să se ridice din nou.

Cuvintele pe care Daphne le memorase cu exactitate spuneau că, în noua ordine, scionii aveau șansa să găsească nemurirea. Profeția nu spunea că scionii aveau să devină nemuritori – spunea doar că ei își puteau găsi nemurirea în acel loc. Daphne nu era destul de optimistă să creadă că nemurirea era un lucru sigur. Dar Tantalus era, iar el folosise această profeție pentru a-i aduna în jurul lui pe Cei O Sută de Veri din Teba cu scopul de a-i ucide pe membrii celorlalte Case.

Toată treaba asta era o înșelăciune, își spunea Daphne, amplificată în mod exagerat de către ultimul Oracol – despre care știau cu toții că înnebunise după prima lui profeție. Dar funcționase.

O mulțime de scioni își abandonaseră vastele lor proprietăți, lăsându-se jefuiți de către membrii Casei Teba și dispărând, pentru a evita măcelul – printre ei și Daedalus și Leda, părinții lui Orion, și Daphne. Dar acesteia nu i păsase niciodată de bani. Și totuși ea nu avusese niciodată vreo reținere sau vreun mustrare de conștiință atunci când fusese vorba să pună mâna pe bani în momentul în care avea nevoie de ei. Alți scioni, precum Orion și părinții lui, aveau rețineri în privința hoției și luptaseră din greu în ultimele două decenii, în timp ce membrii din Casa Teba trăiseră în lux.

Amintindu-și acest lucru, Daphne o așeză pe Helen pe pat și distruse delicata cuvertură cu un șurâs.

Înainte de a se duce după apă și pansamente cu care să curețe rănile fiicei sale – care se vindecau rapid – Helen dispăru și răceala morții îi luă locul. Daphne își spuse că fata coborâse în Lumea de Dincolo. Timpul se scurgea cu repeziciune, iar așteptarea și neliniștea ei creșteau cu fiecare clipă.

Se gândise că acolo călătorul în Lumea de Dincolo era spontan și că timpul nu se scurgea deloc. După o vreme, Daphne începu să se întrebe dacă nu ar fi trebuit să trezească toată casa de îndată ce muri, la fel ca zeul Lunii de Dincolo.

Dintr-o dată, ea clătină din cap. Nu, nu din cauza frigului, ci a amintirilor îngrozitoare trezite de acel aer. Se dădea de ceasul morții acolo că putea ghici ce parte a Lumii de Dincolo vizitase Helen. Mirosul nu era de pământ uscat, iar pe țărmurile fetei se vedea nămol. Daphne știa unde fusese aceasta: chiar pe malurile râului Styx.

– Helen? o strigă încetișor Daphne.

Mângâie părul fiicei sale și îi privi chipul înfrigurat.

Helen suferise răni grave în timpul luptei cu Ares, dar dacă acestea ar fi fost letale, ea ar fi fost moartă de mult. Fata își folosise abilitatea de a coborî în Lumea de Dincolo cu un scop precis, probabil pentru a-l căuta pe prietenul ei care abia murise – băiatul invizibil care devenise, spre ghinionul lui, sclavul lui Automedon.

De mai multe ori, Daphne plecase în același fel în căutarea lui Ajax, însă ei îi lipsea abilitatea de a intra și de a ieși din Lumea de Dincolo după bunul ei plac. Își risease viața ca să ajungă acolo. După ce Ajax fusese ucis, își pierduse dorința de a trăi, dar știa foarte bine că, dacă și-ar fi luat singură viața, nu și-ar mai fi întâlnit soțul după moarte.

Daphne ar fi trebuit să moară în luptă, precum Ajax, altfel nu ar fi ajuns în același loc din Lumea de Dincolo. Eroii ajungeau în Câmpiile Elizee. Sinucigașii ajungeau însă cine știe unde.

Se aruncase de bunăvoie în toate bătăliile onorabile pe care le găsise. Îi căutase pe ceilalți scioni în ascunzătorile lor, apărându-i cu nesăbuință și curaj pe cei slabi sau pe cei tineri – la fel cum procedase și în cazul lui Orion, pe când acesta era doar un băiețel. De nenumărate ori, aproape că fusese omorâtă în luptă și călătorise în Lumea de Dincolo, întotdeauna căutându-și soțul pe malurile râului Styx.

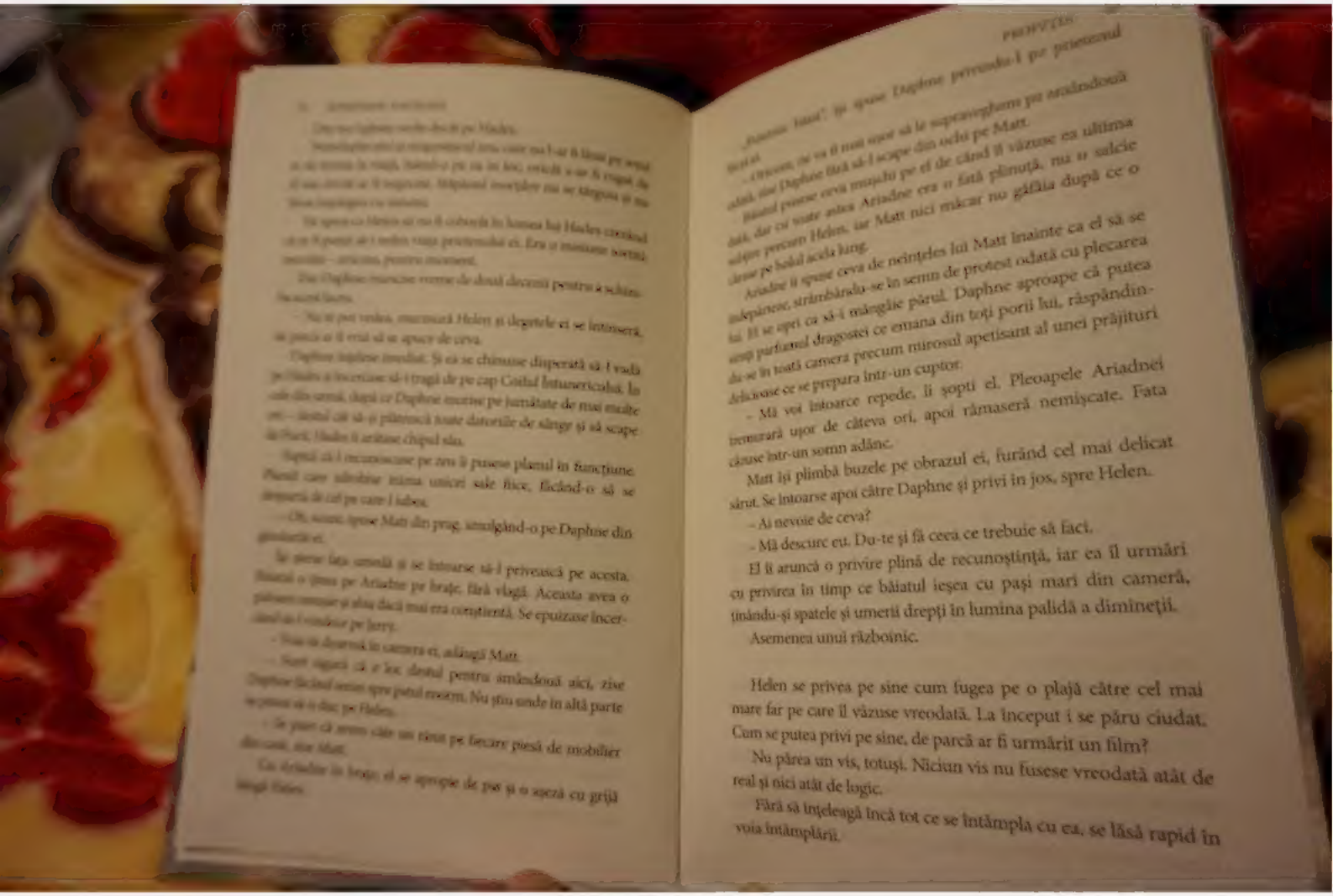

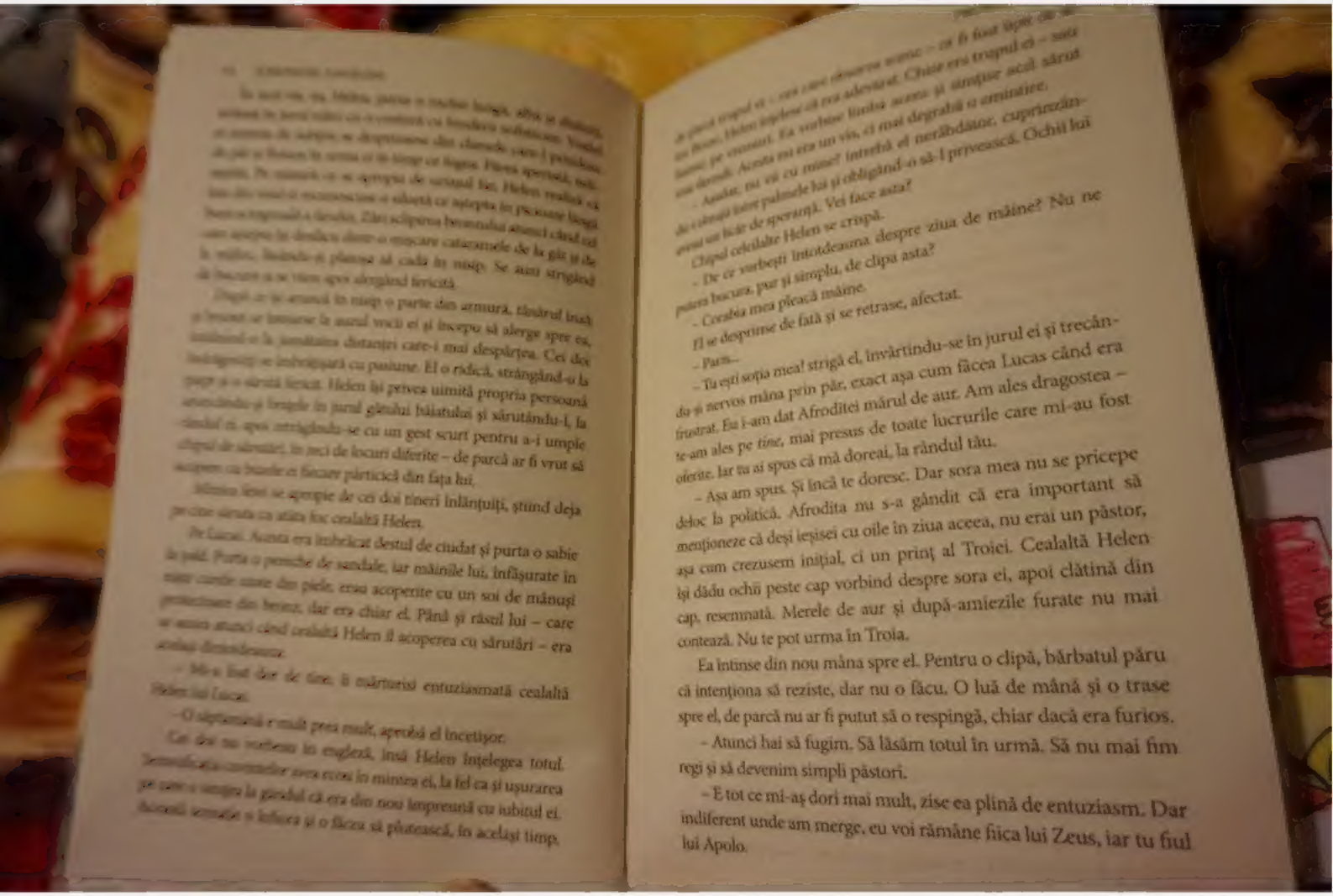

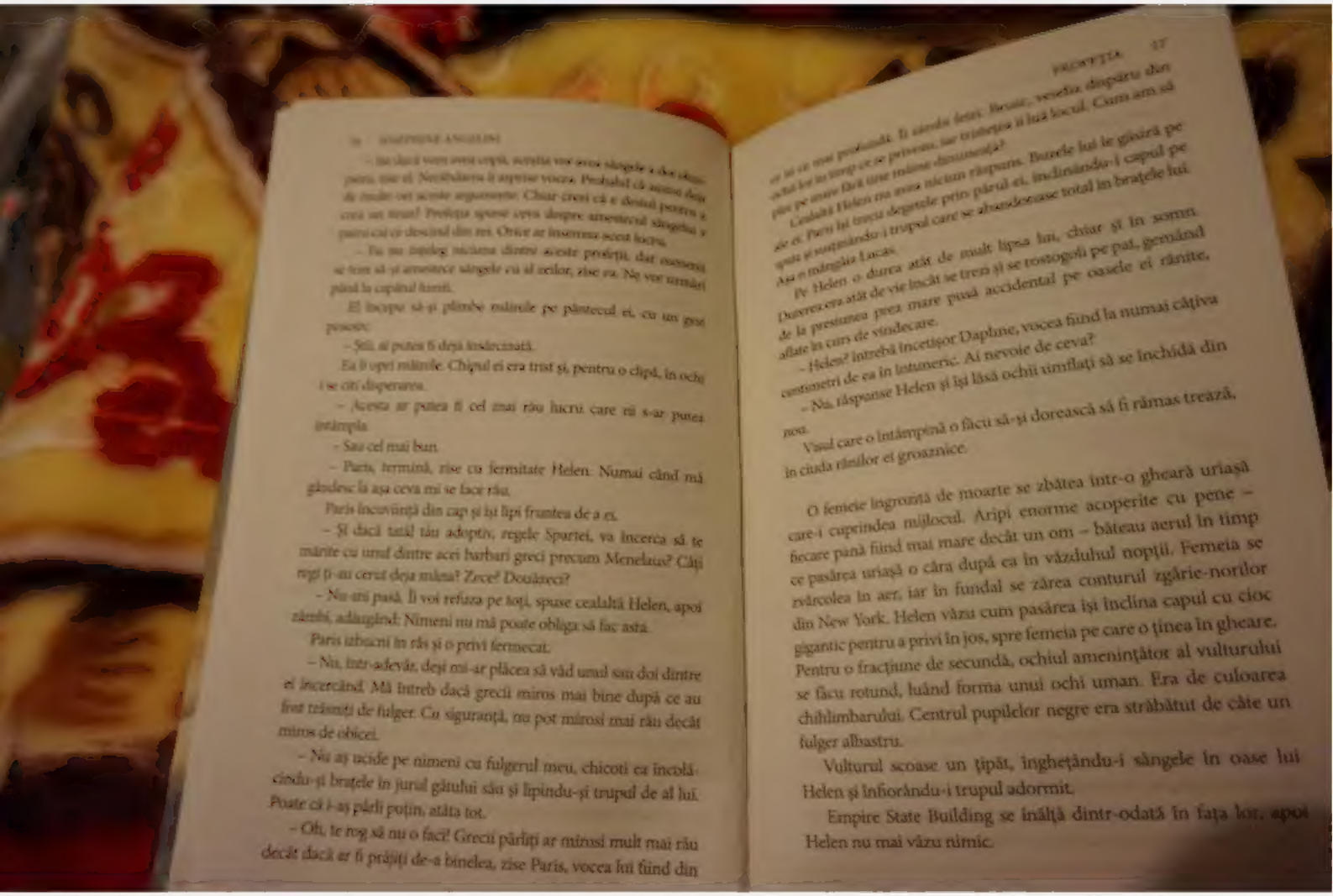

– Iar dacă vom avea copii, aceştia vor avea sângele a doi oameni pentru care el. Neliniştirea îi asprise vocea. Probabil că aceasta era de multe ori aceeaşi argumente. Chiar crezi că e destul pentru a crea un tron? Profeţia spune ceva despre amestecul sângelui a patru caşi ca dovadă din ea. Orice ar însemna acest lucru.

– Eu nu înţeleg niciuna dintre aceste profeţii, dar eu nu vreau să-şi amestece sângele cu al acelor, zise ea. Nu vor urmări până la capătul lumii.

El începe să-şi plimbe mâinile pe pântecul ei, cu un gest posesiv.

– Ştii, ai putea fi deja însărcinată.

Ea îi opri mâinile. Chipul ei era trist şi, pentru o clipă, în ochi i se citi disperarea.

– Acesta ar putea fi cel mai rău lucru care mi s-ar putea întâmpla.

– Sau cel mai bun.

– Paris, termină, râse cu fermitate Helen. Numai când mă gândesc la aşa ceva mi se face rău.

Paris încruntă din cap şi îşi lipi fruntea de a ei.

– Şi dacă tatăl tău adoptiv, regele Spartei, va încerca să te mărite cu unul dintre acei barbari greci precum Menelaus? Câţi regi ţi-au cerut deja mâna? Zece? Douăzeci?

– Nu-ţi pasă. Îi voi refuza pe toţi, spuse cealaltă Helen, apoi zâmbi, adăugând: Nimeni nu mă poate obliga să fac astă.

Paris izbucni în râs şi o privi fermecat.

– Nu, într-adevăr, deşi mi-ar plăcea să văd unul sau doi dintre ei încercând. Mă întreb dacă grecii miros mai bine după ce au fost trăsniţi de fulger. Cu siguranţă, nu pot mirosi mai rău decât miros de obicei.

– Nu aş ucide pe nimeni cu fulgerul meu, chicoti ea încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului său şi lipindu-şi trupul de al lui. Poate că i-aş păli puţin, atâta tot.

– Oh, te rog să nu o faci! Grecii părliţi ar mirosi mult mai rău decât dacă ar fi prăjiţi de-a binelea, zise Paris, vocea lui fiind din

ce în ce mai profundă. În sânul lotus. Brusc, vesela dispăru din ochii lor în timp ce ei priveau, iar trăsătura îi luă locul. Cum ar fi fost pe atunci fără unul pe celălalt?

Cealaltă Helen nu avea nicium răspuns. Buzele lui le găsiră pe ale ei. Paris îşi trecu degetele prin părul ei, înclinându-i capul pe spate şi sugându-i trupul care se abandonase total în braţele lui. Aşa o mângâia Lucas.

Pe Helen o durea atât de mult lipsa lui, chiar şi în somn. Durerea era atât de vie încât se trezi şi se rostogoli pe pat, gemând de la prezumţia prea mare pusă accidental pe oasele ei rănite, aflate în curs de vindecare.

– Helen? întrebă încetişor Daphne, vocea fiind la numai câţiva centimetri de ea în întuneric. Ai nevoie de ceva?

– Nu, răspunse Helen şi îşi lăsă ochii vinclaţi să se închidă din nou.

Visul care o întâmpină o făcu să-şi dorească să fi rămas trează, în ciuda râsului ei groaznice.

O femeie îngrozită de moarte se zbătea într-o gheară uriaşă care-i cuprindea mijlocul. Aripi enorme acoperite cu pene – fiecare până fiind mai mare decât un om – băteau aerul în timp ce pasărea uriaşă o căra după ea în văzduhul nopţii. Femeia se zvârcolea în aer, iar în fundal se zărea conturul zgârie-norilor din New York. Helen văzu cum pasărea îşi înclina capul cu cioc gigantic pentru a privi în jos, spre femeia pe care o ţinea în gheare. Pentru o fracţiune de secundă, ochiul ameninţător al vulturului se făcu rotund, luând forma unui ochi uman. Era de culoarea chihlimbarului. Centrul pupilelor negre era străbătut de câte un fulger albastru.

Vulturul scoase un ţipăt, îngheţându-i sângele în oase lui Helen şi înfiorându-i trupul adormit.

Empire State Building se înălţă dintr-odată în faţa lor, apoi Helen nu mai văzu nimic.

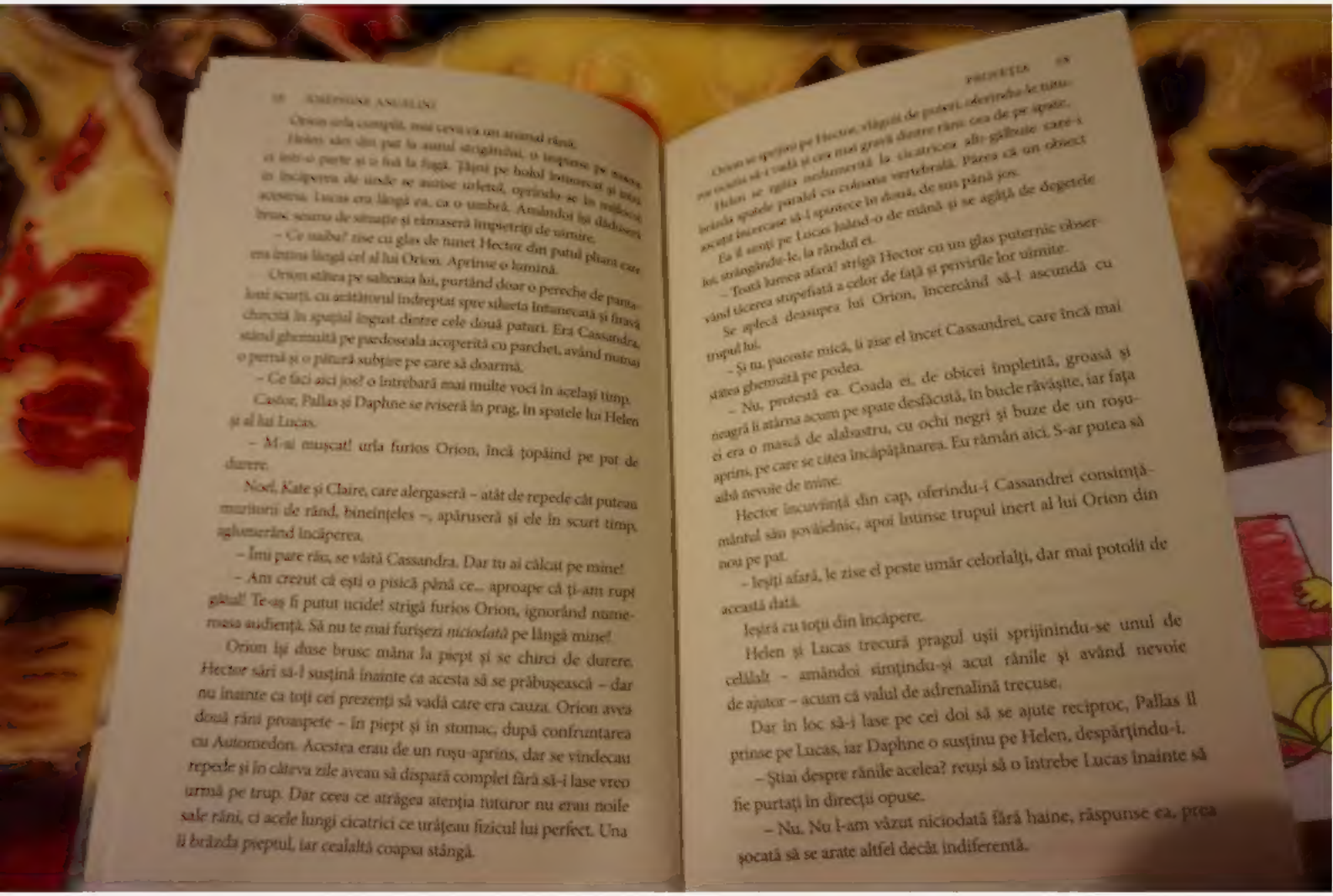

10 SĂRUTURI ANGELICE

Orion urla cumplit, mai ceva ca un animal rănit.

Helen sări din pat la sunetul strigătului, o împinse pe Nessa cu un braț și fugi la ușă. Își puse pe holul întunecat și intră în încăperea de unde se auzise urletul, oprindu-se în prăgul acesteia. Lucas era lângă ea, ca o umbră. Amândoi își dădură brusc seama de situație și rămaseră împietriți de uimire.

– Ce naiba? zise cu glas de tunet Hector din patul plural care era întins lângă cel al lui Orion. Aprinse o lumină.

Orion stătea pe saltenea lui, purtând doar o pereche de pantaloni scurți, cu arătătorul îndreptat spre silueta întunecată și firavă cherchită în spațiul îngust dintre cele două paturi. Era Cassandra, stând ghemuită pe podoseaua acoperită cu parchet, având numai o pernă și o pătură subțire pe care să doarmă.

– Ce faci aici jos? o întrebară mai multe voci în același timp. Castor, Pallas și Daphne se reîseră în prag, în spatele lui Helen și al lui Lucas.

– M-ai mușcat! urla furios Orion, încă țopăind pe pat de durere.

Noel, Kate și Claire, care alergaseră – atât de repede cât puteau muritorii de rând, bineînțeles –, apăruseră și ele în scurt timp, aglomerând încăperea.

– Îmi pare rău, se văită Cassandra. Dar tu ai călcat pe mine!

– Am crezut că ești o pisică până ce... aproape că ți-am rupt gâtul! Te-aș fi putut ucide! strigă furios Orion, ignorând numeroasa audiență. Să nu te mai furișezi *niciodată* pe lângă mine!

Orion își duse brusc mâna la piept și se chirci de durere. Hector sări să-l susțină înainte ca acesta să se prăbușească – dar nu înainte ca toți cei prezenți să vadă care era cauza. Orion avea două răni proaspete – în piept și în stomac, după confruntarea cu Automedon. Acestea erau de un roșu-aprins, dar se vindecau repede și în câteva zile aveau să dispară complet fără să-i lase vreo urmă pe trup. Dar ceea ce atrăgea atenția tuturor nu erau noile sale răni, ci acele lungi cicatrici ce urâțeau fizicul lui perfect. Una îi brăzda pieptul, iar cealaltă coapsa stângă.

PROFEȚIA 11

Orion se aruncă pe Hector, vădit de putori, deținându-le tuturor atenția și cea mai grea dintre răni: cea de pe spate.

Helen se ițise nedumerită la cicatrice, ale gălbuie care-i brăzda spatele paralel cu coloana vertebrală. Păreau să un obiect ascuțit încercase să-l spintece în două, de sus până jos.

Ea îl atinși pe Lucas luând-o de mână și se aplecă de degetele lui, strângându-le, la rândul ei.

– Toată lumea afară! strigă Hector cu un glas puternic observând ținerea stupefiată a celor de față și privirile lor uimite.

Se aplecă deasupra lui Orion, încercând să-l ascundă cu trupul lui.

– Și nu, pacoste mică, îi zise el încet Cassandrei, care încă mai stătea ghemuită pe podea.

– Nu, protestă ea. Coada ei, de obicei împletită, groasă și neagră îi atârna acum pe spate desfăcută, în bucle răvășite, iar fața ei era o mască de alabastru, cu ochi negri și buze de un roșu-aprins, pe care se citea încăpățânarea. Eu rămân aici. S-ar putea să aibă nevoie de mine.

Hector încuviință din cap, oferindu-i Cassandrei consimțământul său sovăielnic, apoi întinse trupul inert al lui Orion din nou pe pat.

– Ieșiți afară, le zise el peste umăr celorlalți, dar mai potolit de această dată.

Ieșiră cu toții din încăpere.

Helen și Lucas trecură pragul ușii sprijinindu-se unul de celălalt – amândoi simțindu-și acut rănile și având nevoie de ajutor – acum că valul de adrenalină trecuse.

Dar în loc să-i lase pe cei doi să se ajute reciproc, Pallas îl prinse pe Lucas, iar Daphne o susținu pe Helen, despărțindu-i.

– Știai despre rănile acelea? reuși să o întrebe Lucas înainte să fie purtați în direcții opuse.

– Nu. Nu l-am văzut niciodată fără haine, răspunse ea, prea șocată să se arate altfel decât indiferentă.

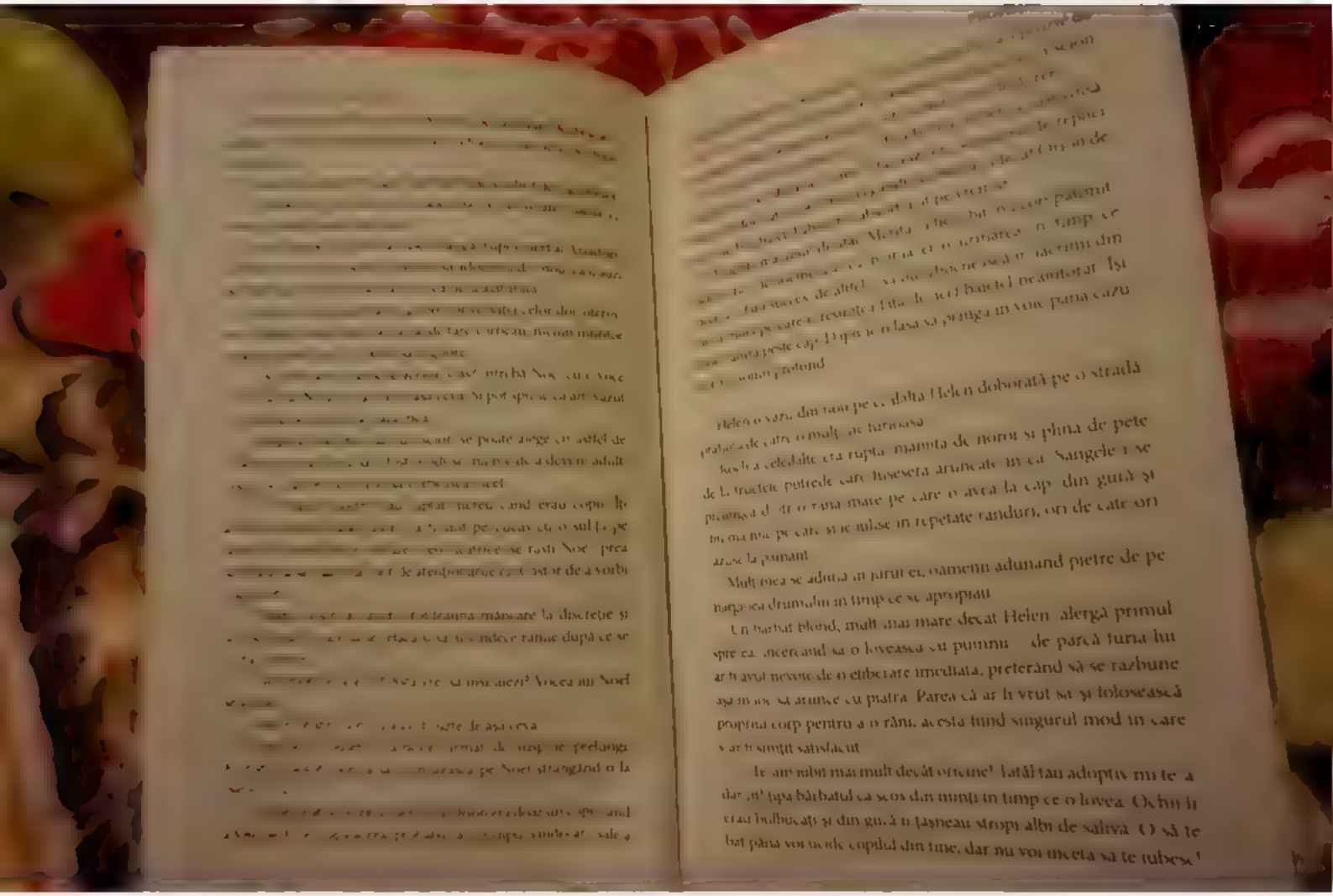

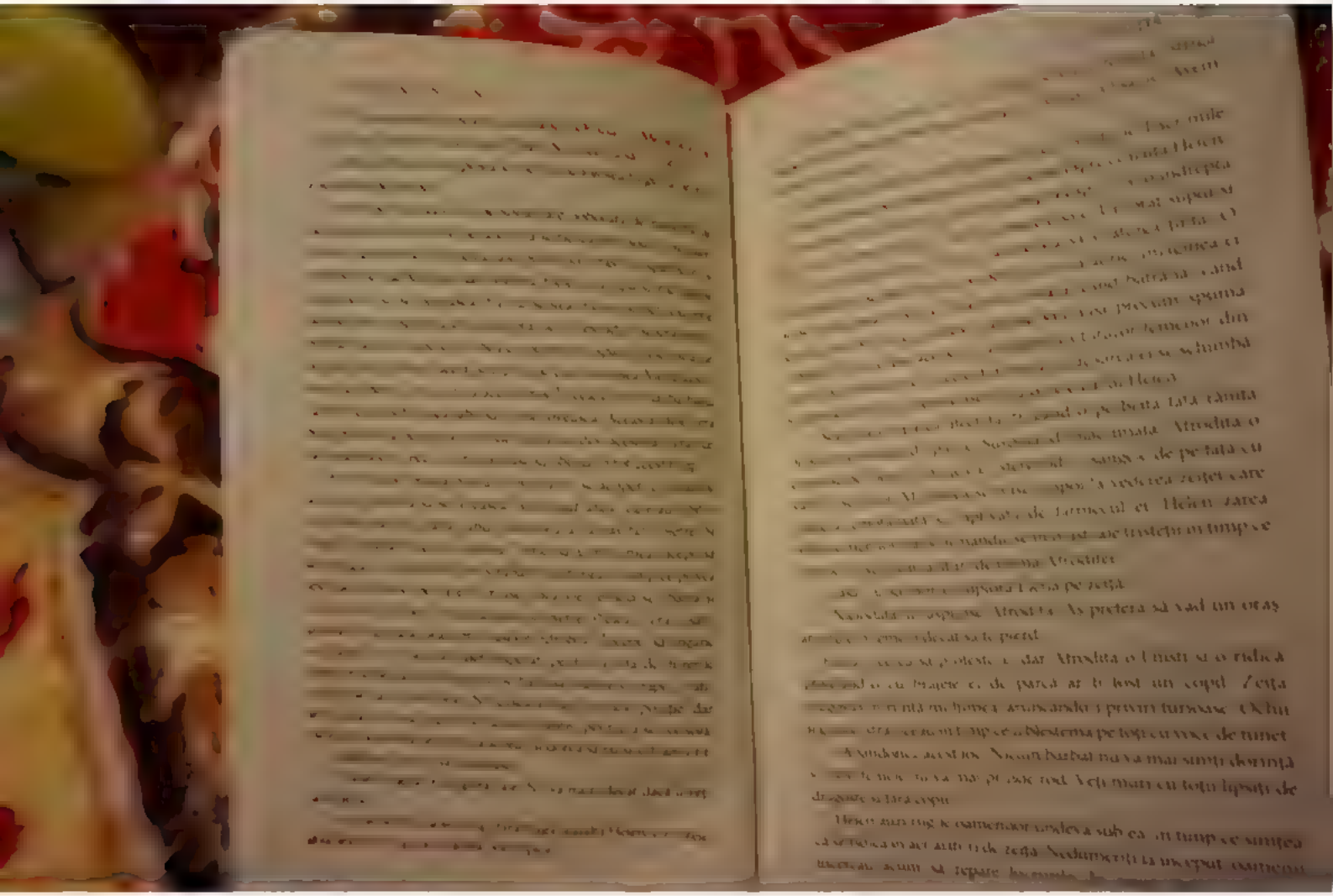

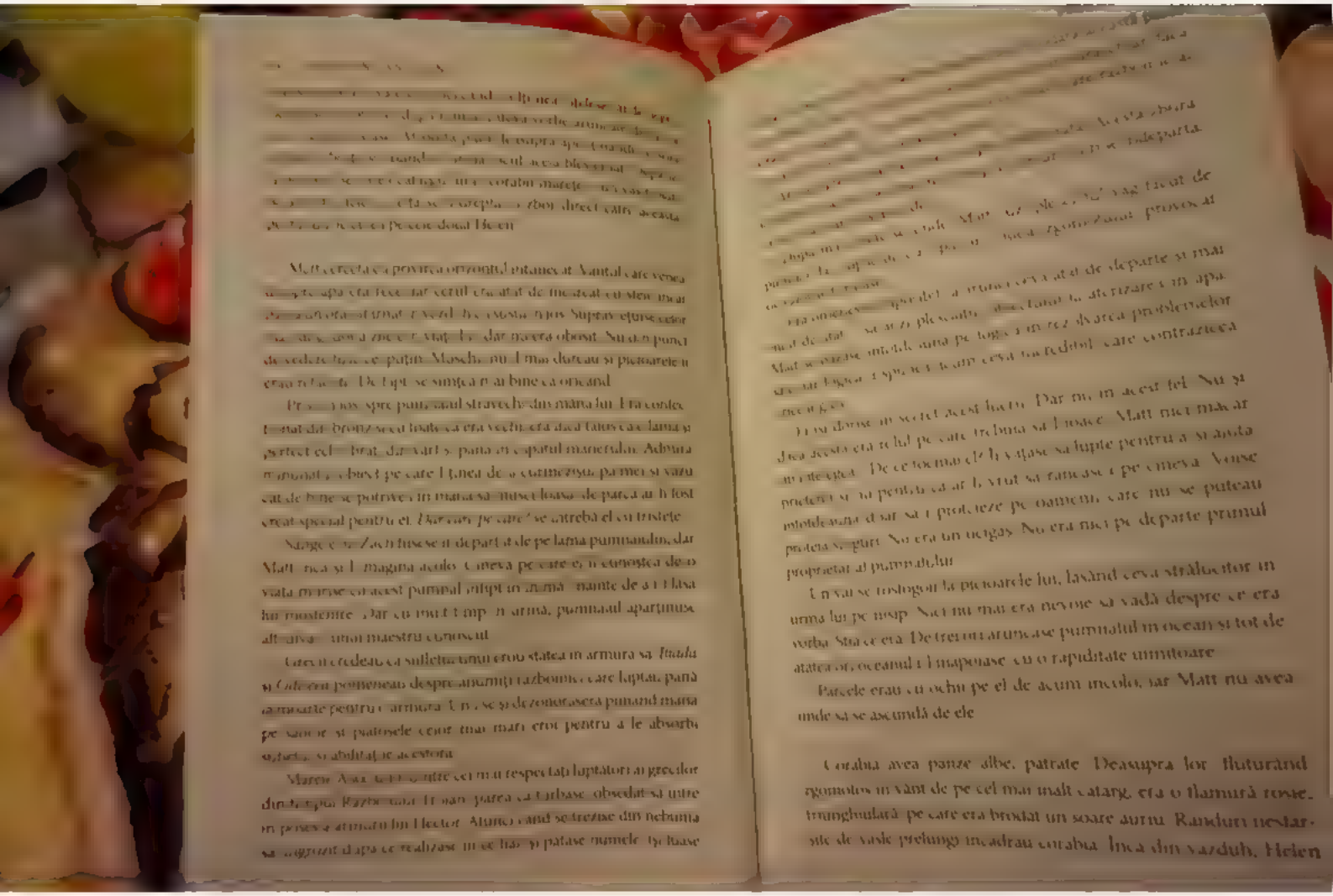

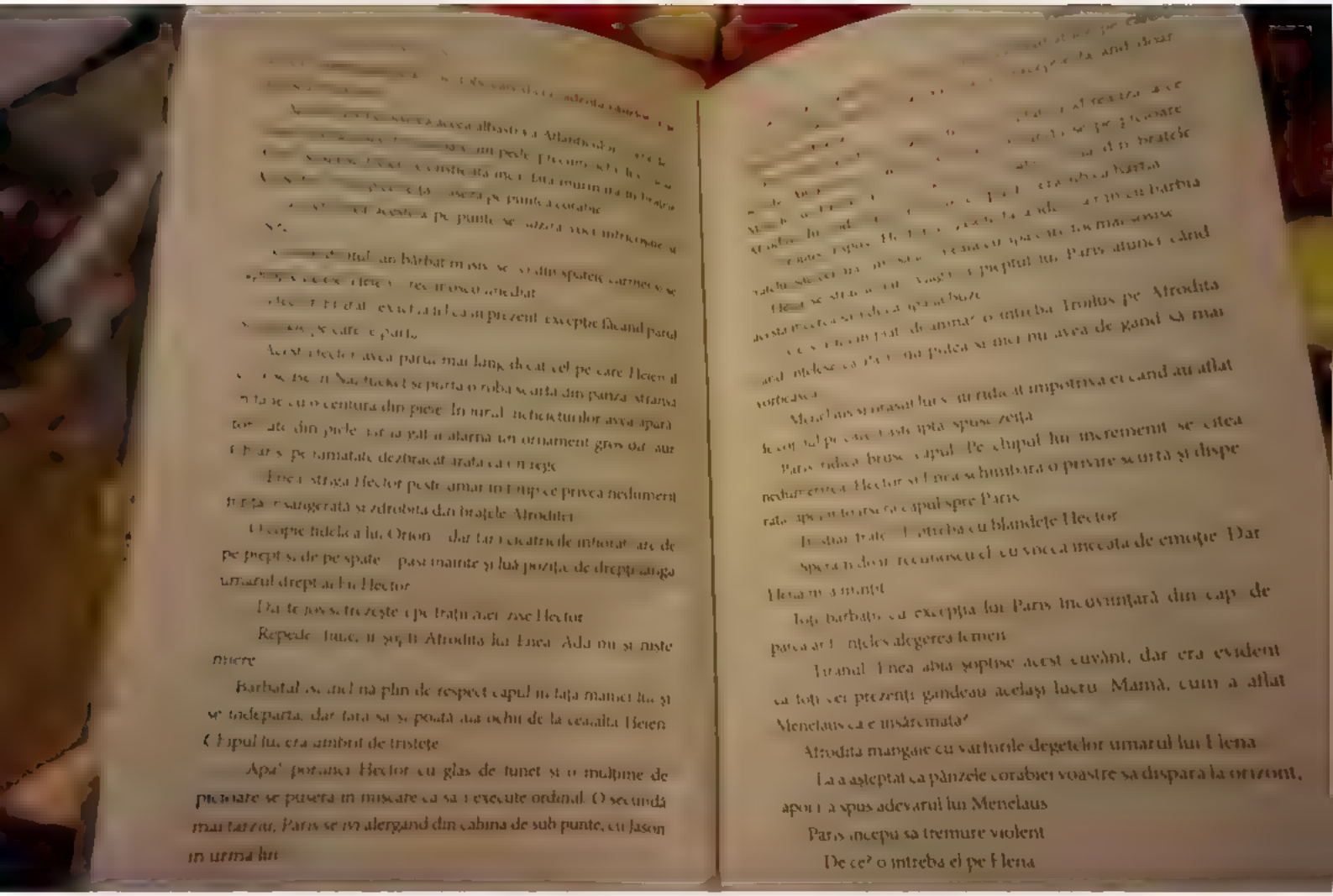

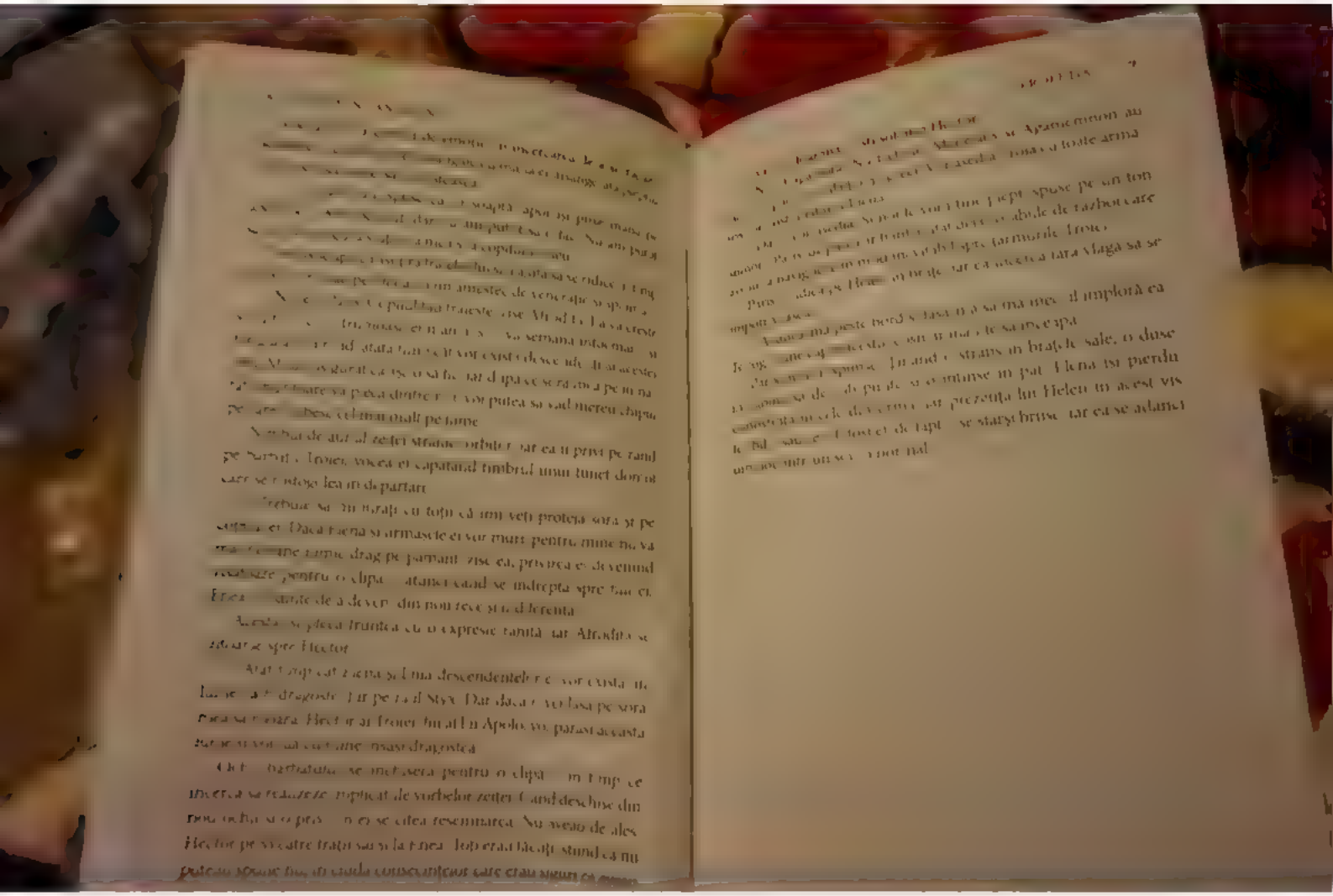

Capitolul 2

Andy privea atât spre metronomul de deasupra orgii la care cânta. Se ar fi dorit să explodeze. Dar acest lucru nu se întâmpla. Inspiră adânc, sări o măsură și se concentră din nou asupra lui Bach.

După zece minute ale pendulului metronomului, mâinile pumnii încleștați, fluturându și mâinile în aer — ca și cum ar fi tranșează pe clapele pianului. Abuzarea instrumentelor muzicale era o ofensă de neiertat în muntea ei. Dar pe de altă parte, metronoamele...

— Ai noroc că ești o piesă antică, îi se adresă ea metronomului doar ca să îi atragă atenția cât de aproape era să he facut țăndări.

Își goli mintea și o luă de la capăt.

De această dată îl lăsă pe Bach să facă toată treaba și timp de câteva măsuri descoperi arta din spatele aglomeratului complicat al fugii.

Era fericită. Dar fericirea ei dură doar o clipă, pentru că fu întreruptă de semnalul unui tumet pentru hert ora. Degetele ei alunecară pe clape cu un zgomot asurzitor și orbitor pe care numai o orgă uriașă și veche de o sută de ani l ar fi putut scoate.

— Nu zău? zise Andy privind către strălucirea divină a ferestrei Tiffany cu vitralii, aflată deasupra capului ei.

[illegible]

— Te-am văzut cum cântai, zise un tânăr cu o voce plăcută, sonoră.

Andy scoase un țipăt și se întoarse brusc.

Văzu un tânăr înalt și frumos, cu bucle aurii.

Sufletul îi radia în lumina suavă a dimineții răcoroase de noiembrie.

— Ce mai faci? îl întrebă calma fata.

El își privi câteva ori din cauza soarelui și se uită în jur, după alte persoane.

Wellesley College era o școală de fete din cea mai nobilă, mai sofisticată și mai tradițională zonă din Massachusetts.

Accesul bărbaților fără insigna de vizitator ar fi fost permis în zona aceea a campusului doar dacă ar fi fost profesor sau agent de securitate.

— Ești foarte talentată, spuse el înaintând spre ea.

— Ai spus că m ai văzut?

Fu Andy o strigă — fata foarte exuberantă pe care ea o

Aceasta — prezentă pe care evitase să o facă.

Grupul gălăgios de fete care venea în urmă ei făcu brusc, la

Vii la prima oră?

— Bună, Susan! răspunse Andy la salut într un mod exa

adăugă că Vin să ceri cu ea.

Aceasta îi zâmbi trist în timp ce gălăgiosul grup de

tinere se apropia pentru a o lua și pe Andy, apoi se întoarse și o

Unde a plecat prietenul tău? întreba perplexă Susan

Nu e prietenul meu, zise Andy apucând ușurată mâna

Trebuie să mergem chiar acum la securitatea

Eu pot să i descriu, zise o fată cu voce stridentă din gașca lui Susan, care avea un păr negru lucios și pielea de culoarea scorțișoarei. Aceasta îi spuse agentului de securitate: Probabil că înghețase de frig, pentru că purta doar niște blugi și un tricou mulat!

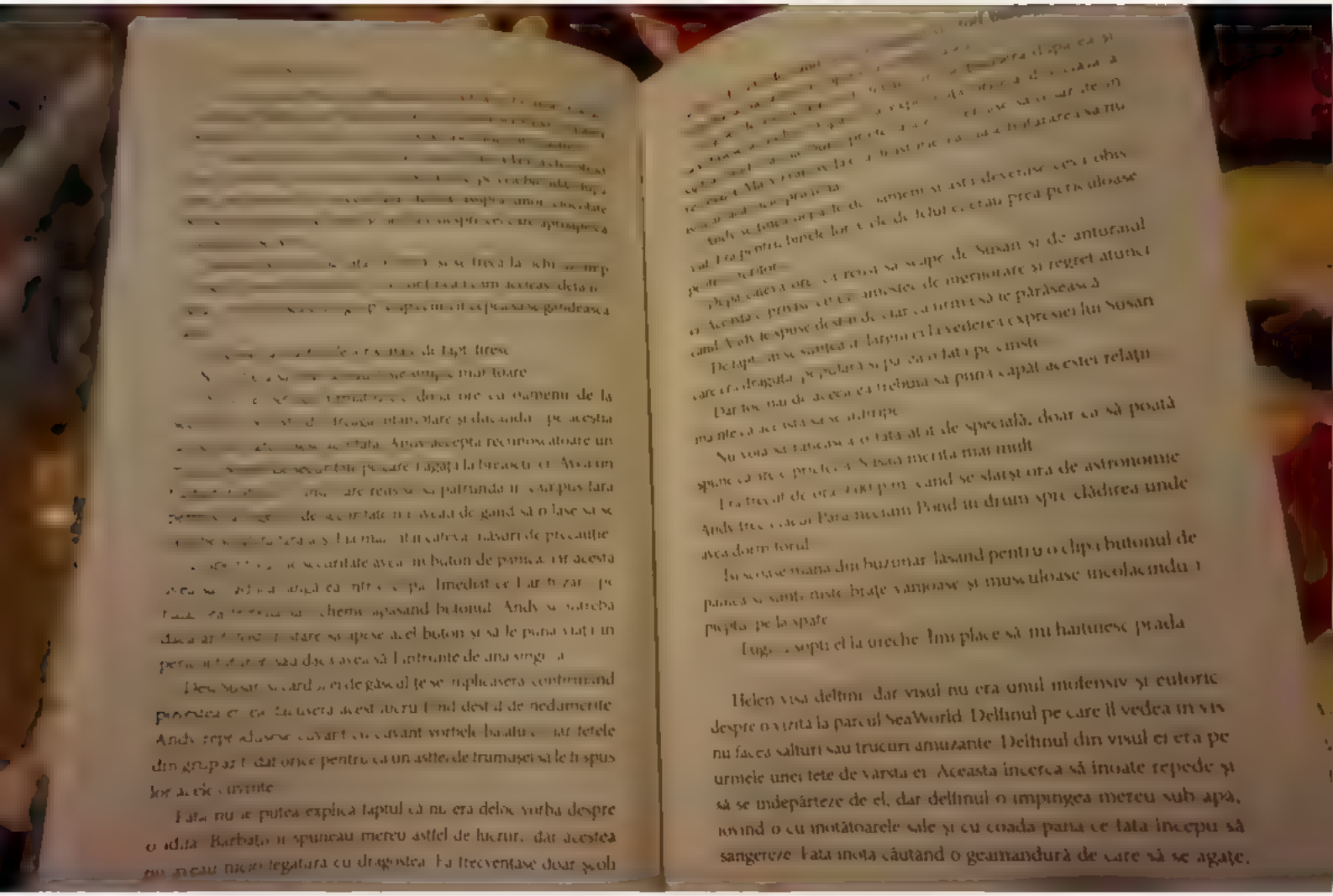

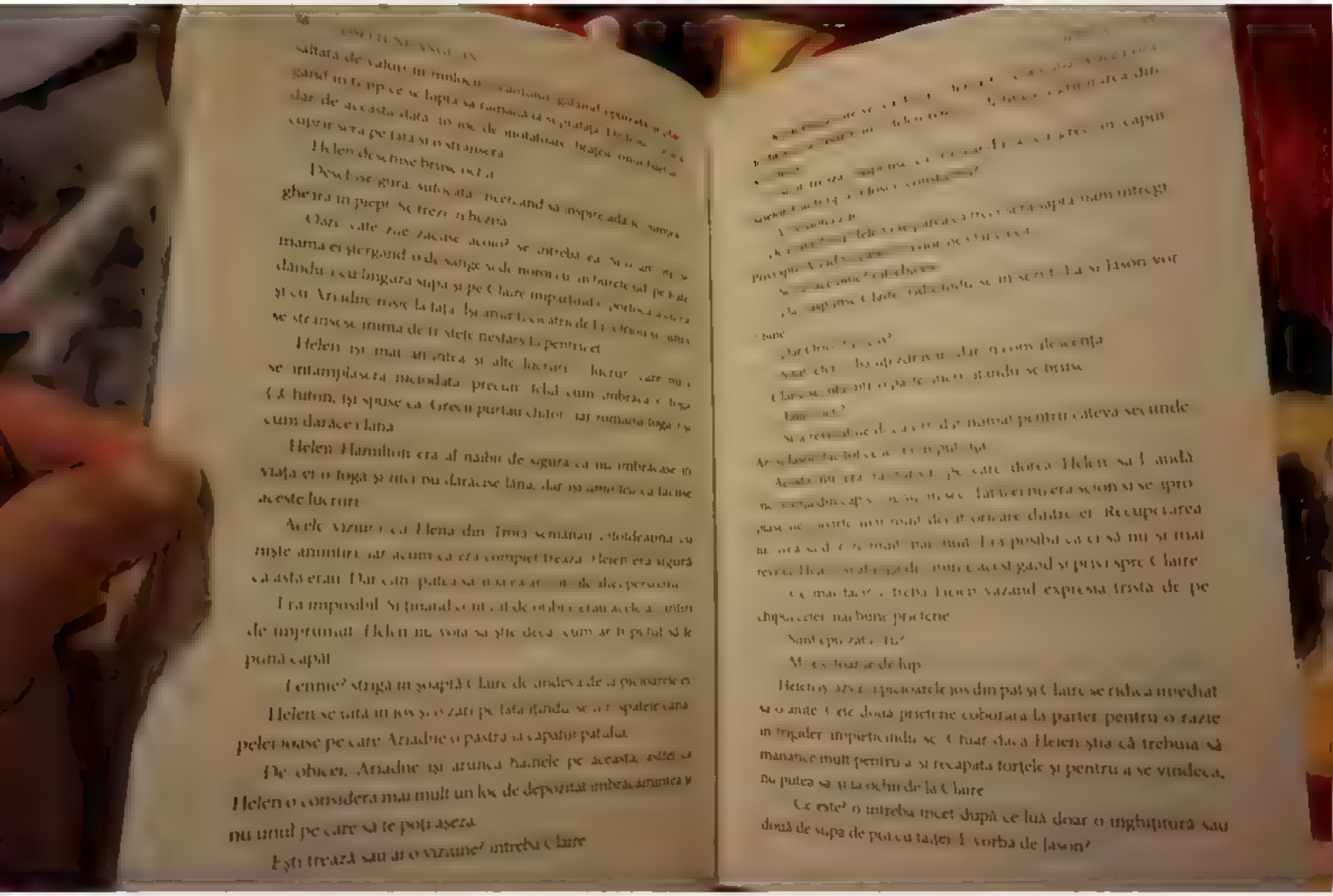

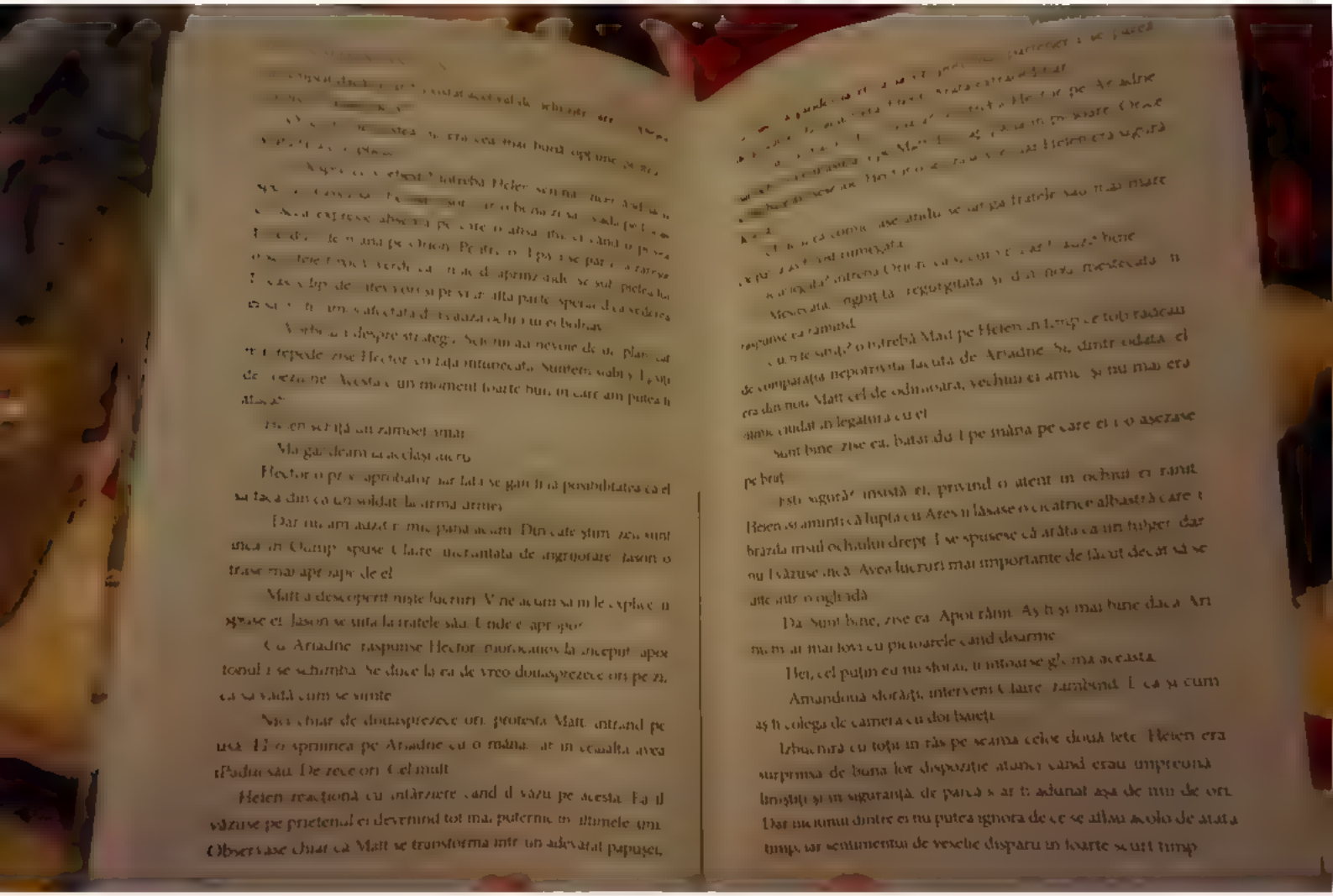

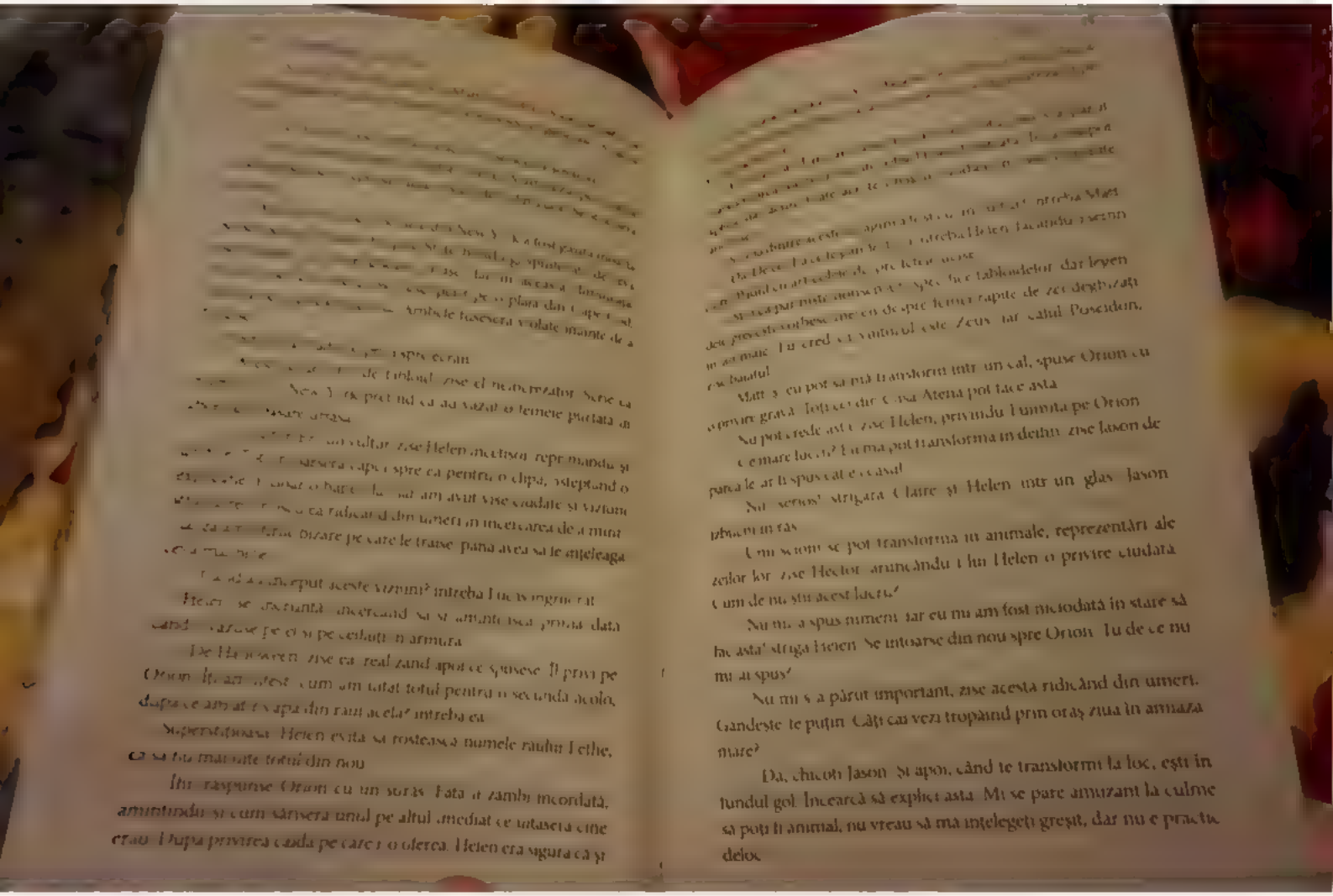

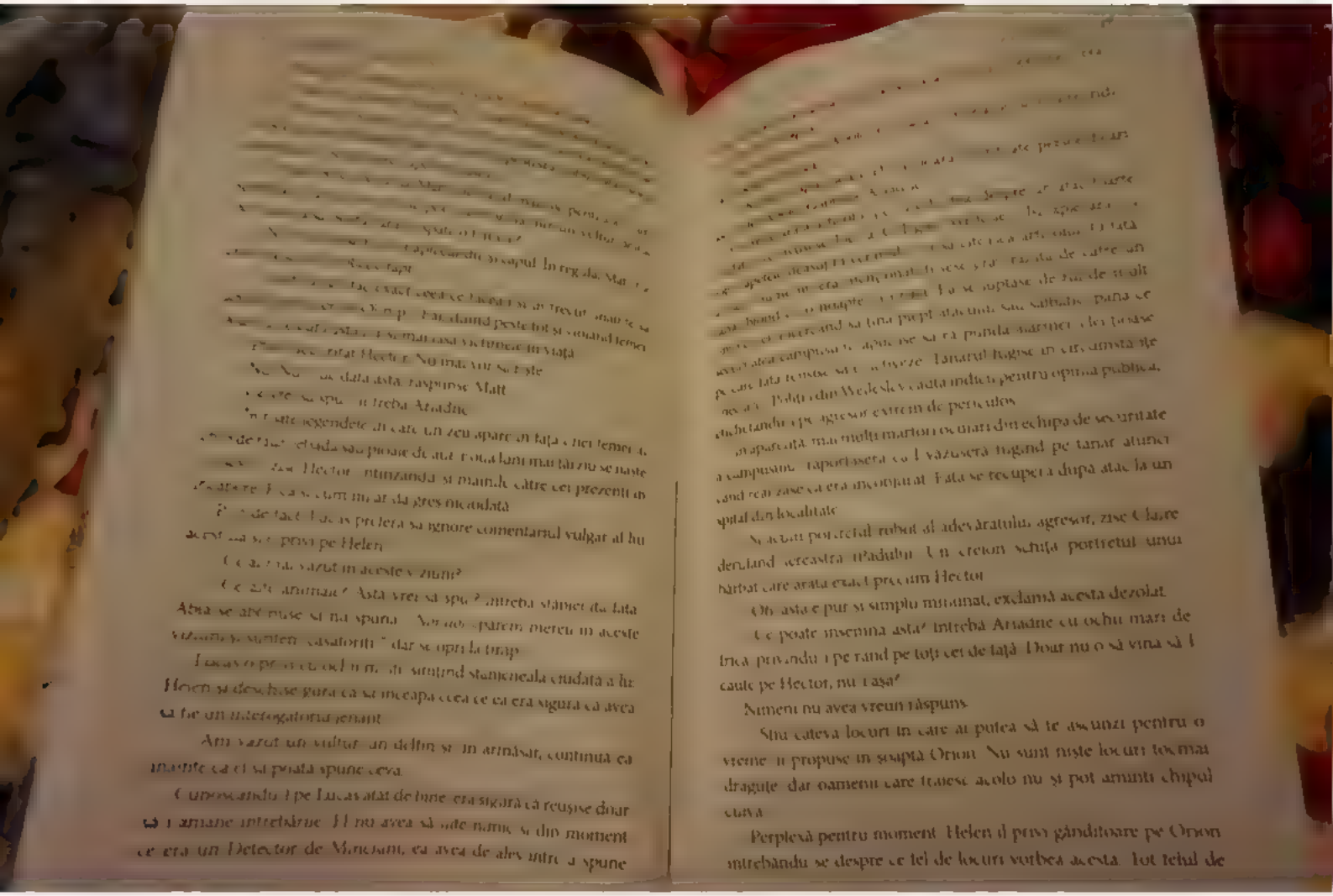

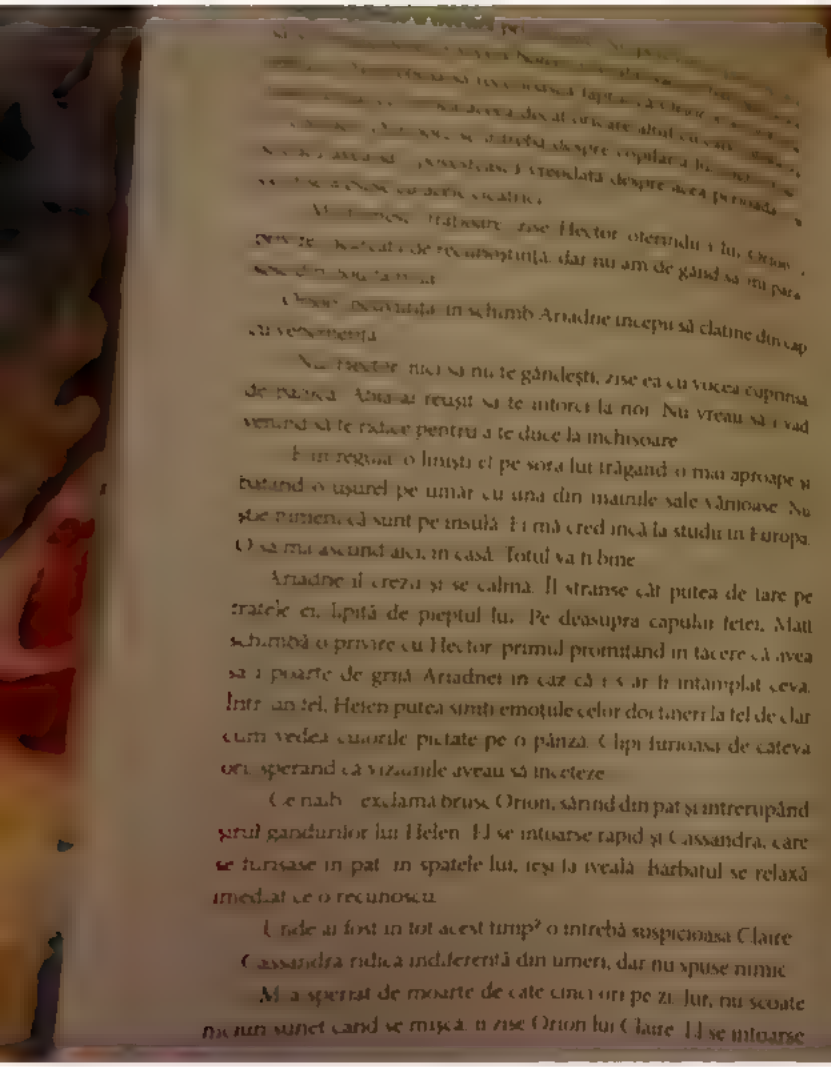

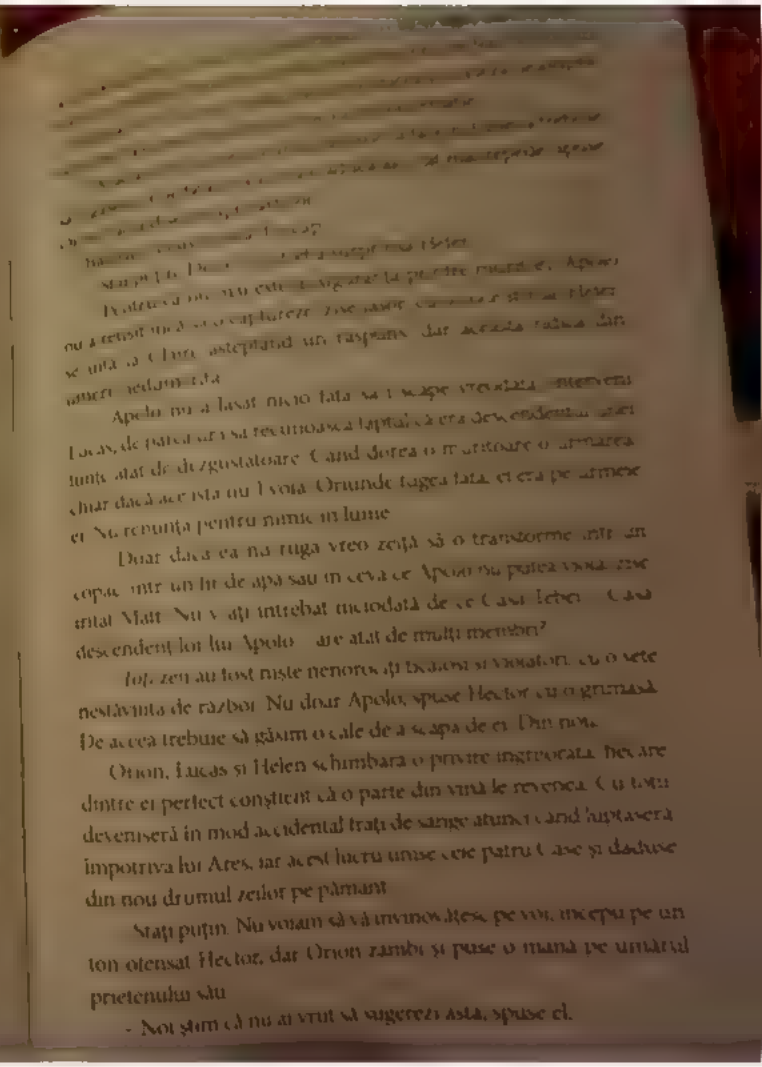

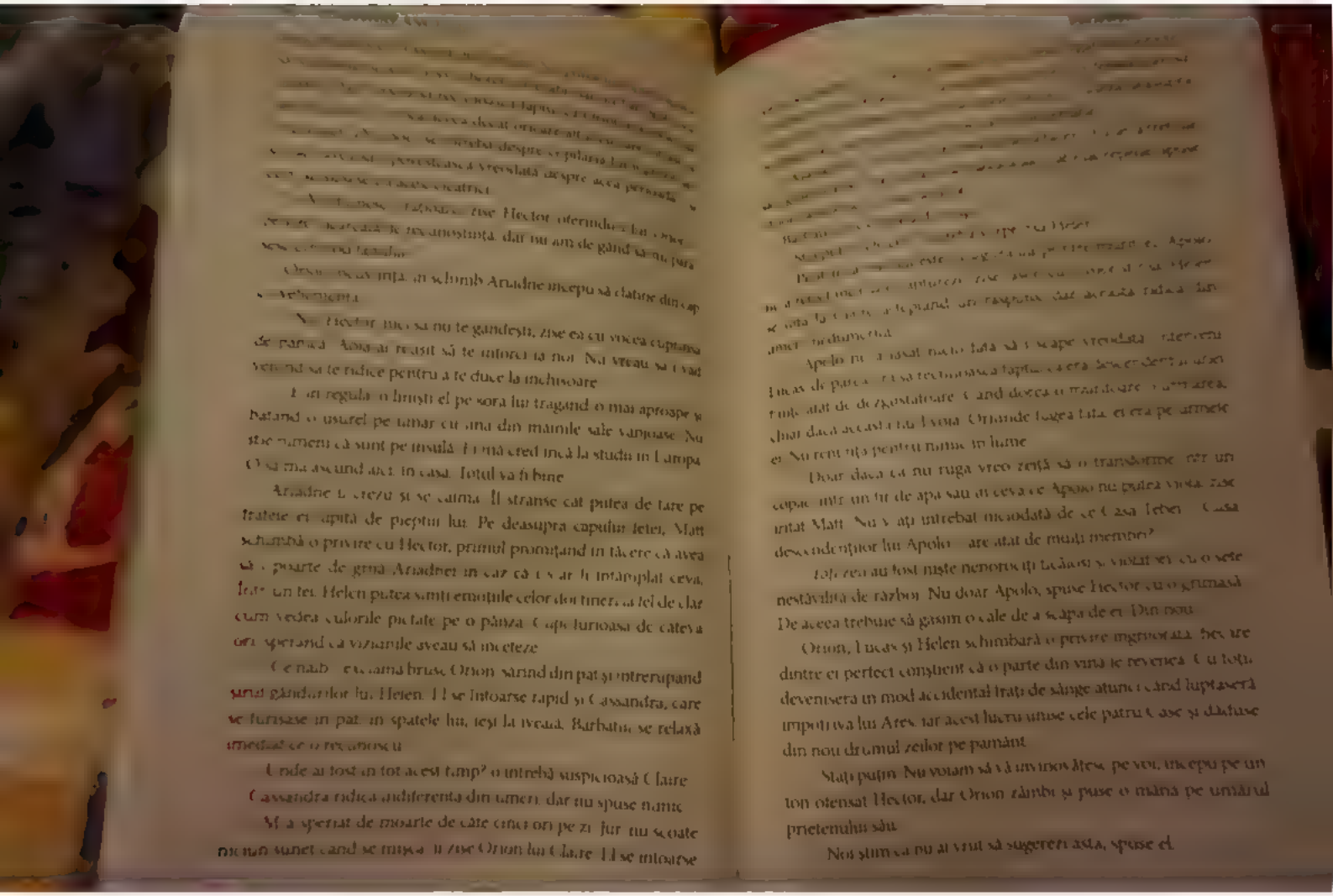

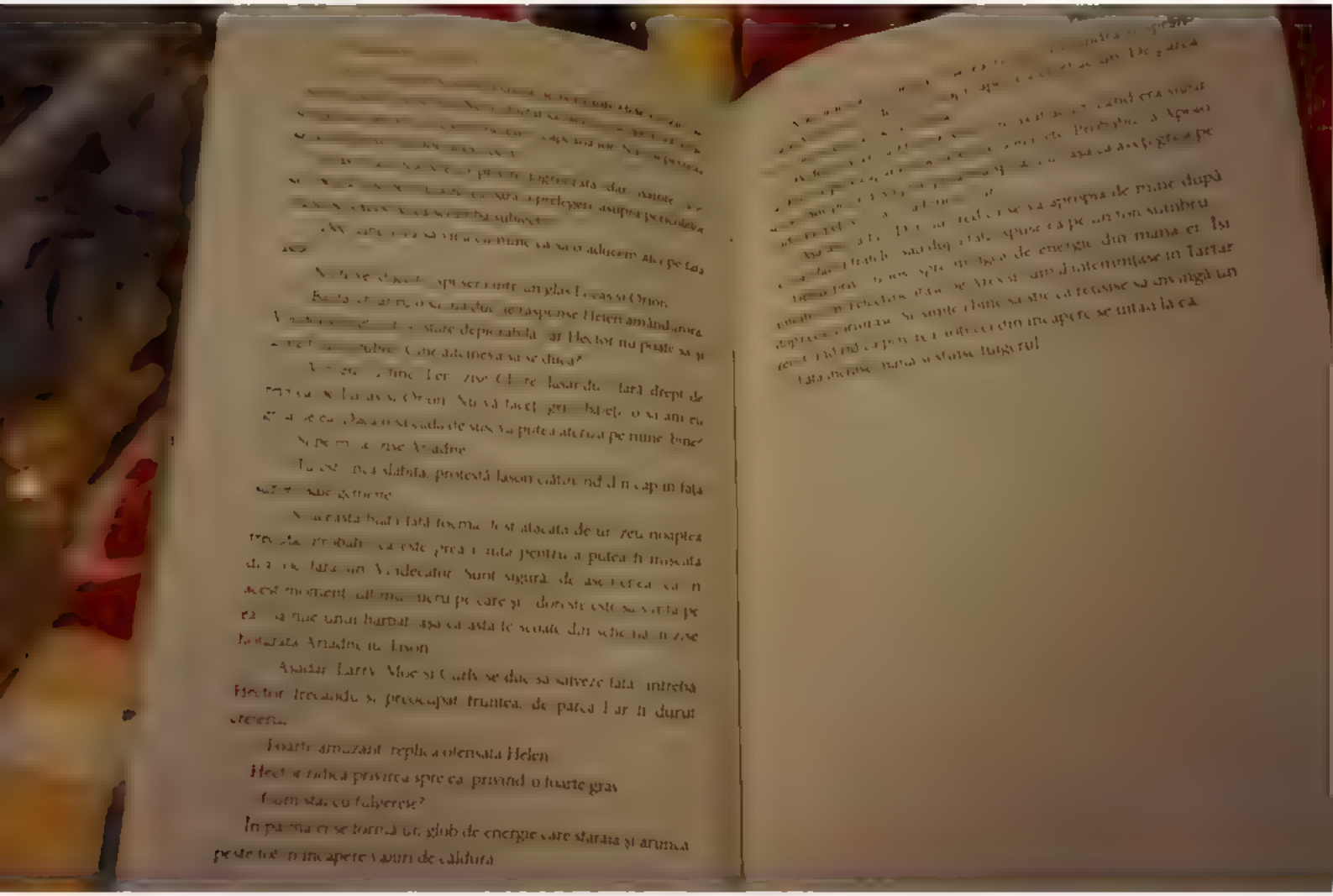

Capitolul 3

Ariadne parcă mașina și intră în spital, despărțindu se pentru câteva clipe. Helen o luă în dreapta, spre Secția Traume. Zări un ofițer de poliție în uniformă păzind o ușă din capătul holului și le trimise mesaj lui Ariadne și lui Claire să vină acolo.

Ofițerul era bărbat, iar Helen trebuia să l convingă prin orice mijloace să i permită accesul în încăpere. Se apropie de el și îi zâmbi.

Bună, îi spuse.

Fața ofițerului căpătă o expresie nedumerită.

Helen văzuse o mulțime de bărbați privind o în felul acela - ca și cum s ar fi uitat la un inel strălucitor din alamă mult prea schipător pentru ei ca să l privească direct și prea sus ca să ajungă

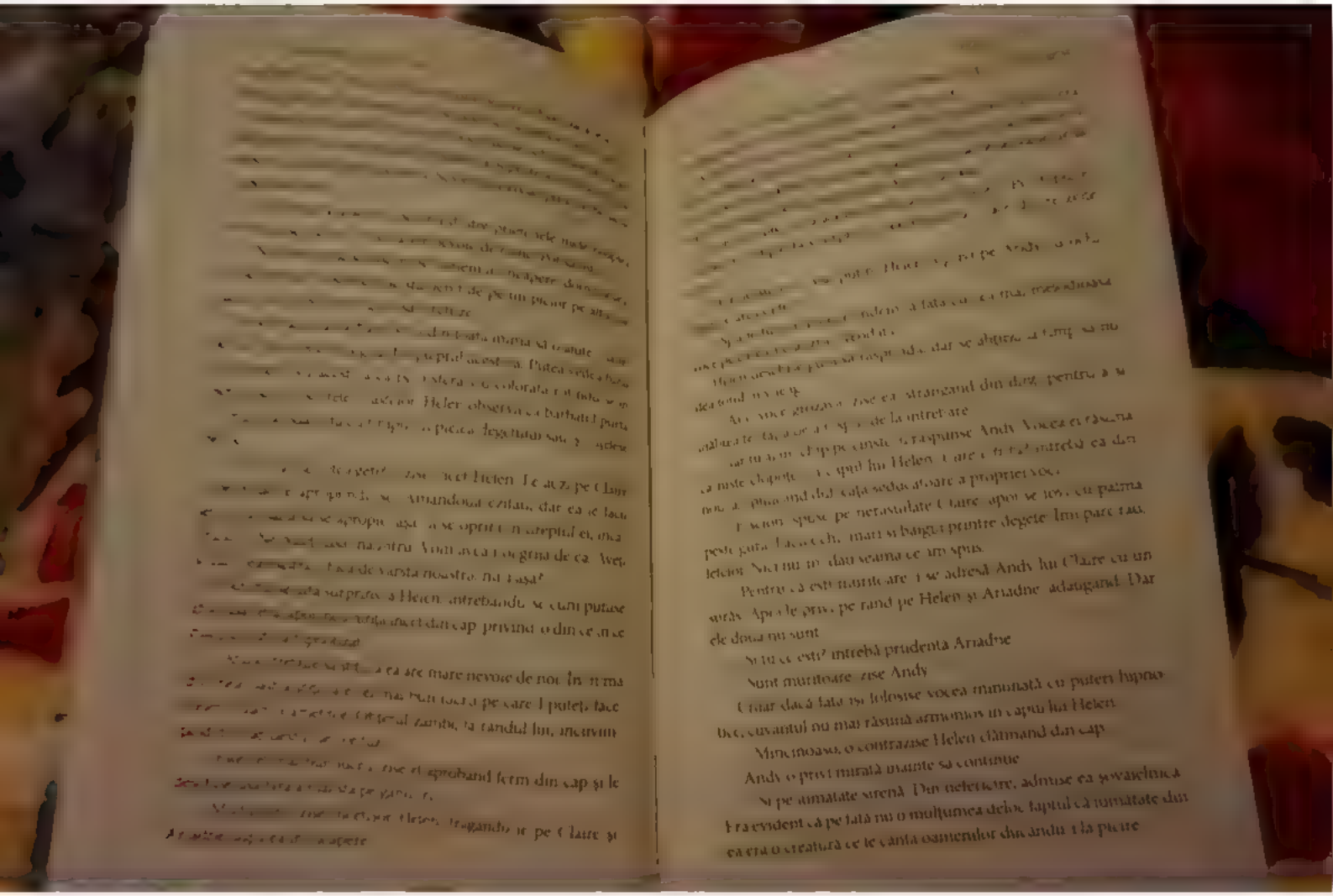

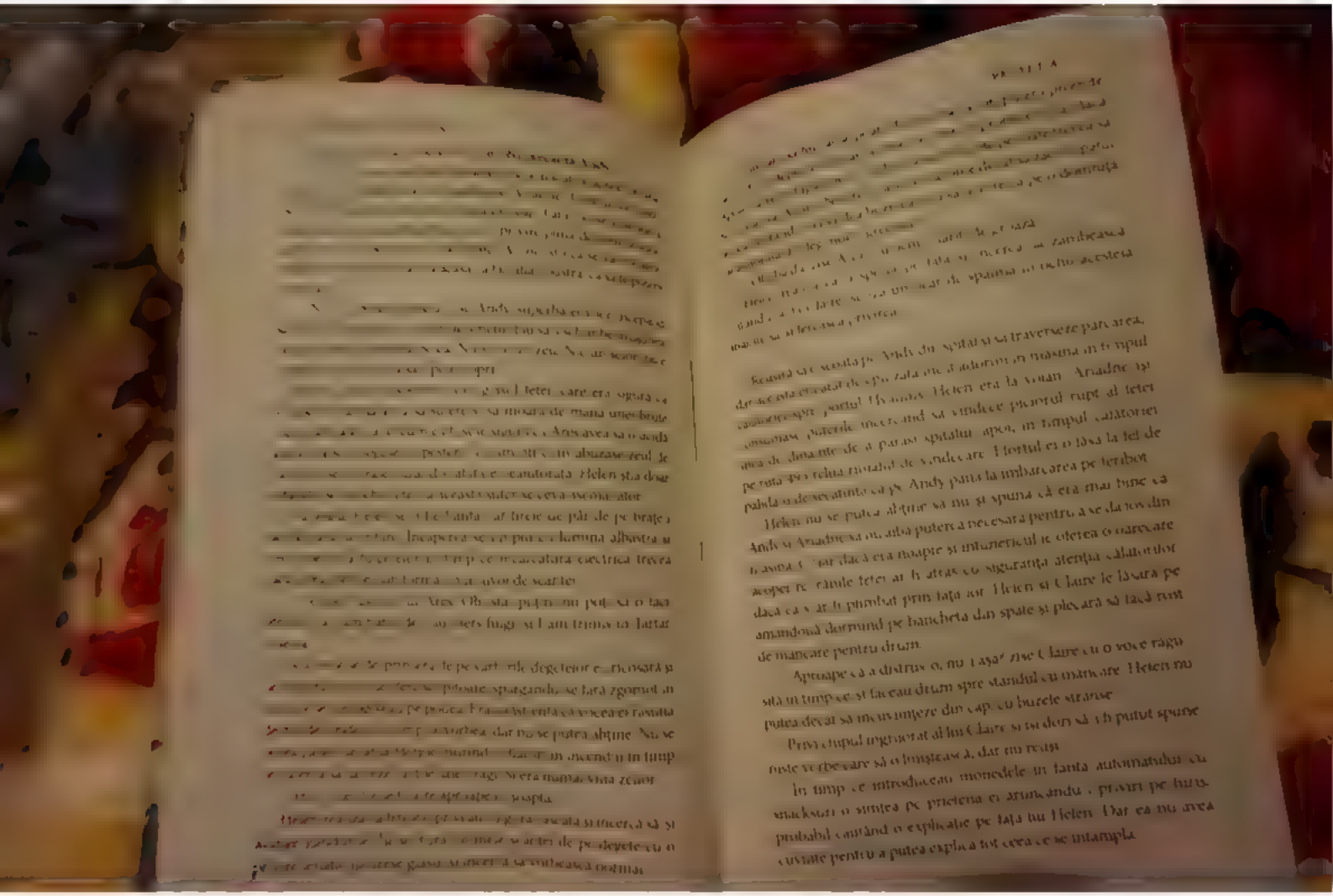

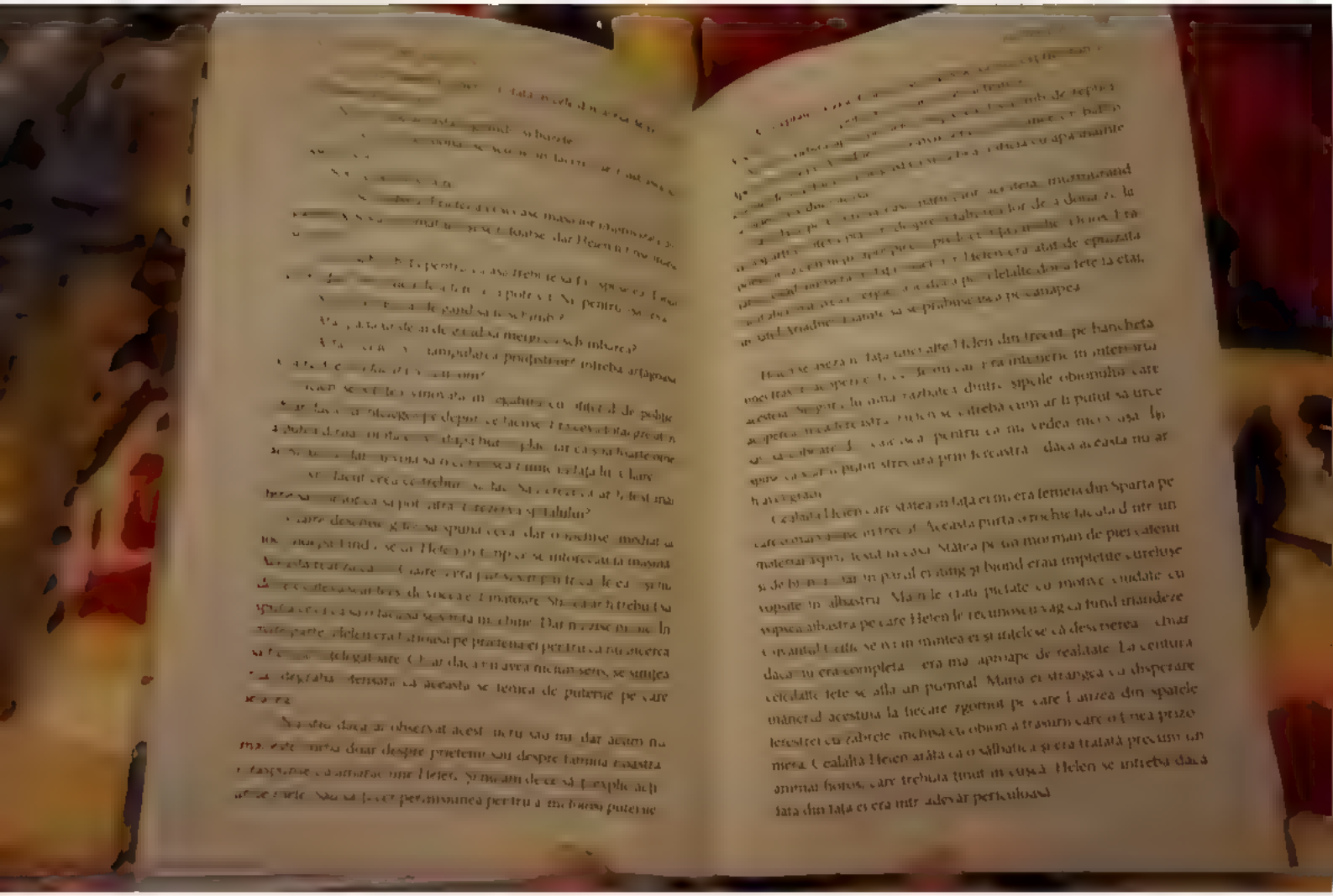

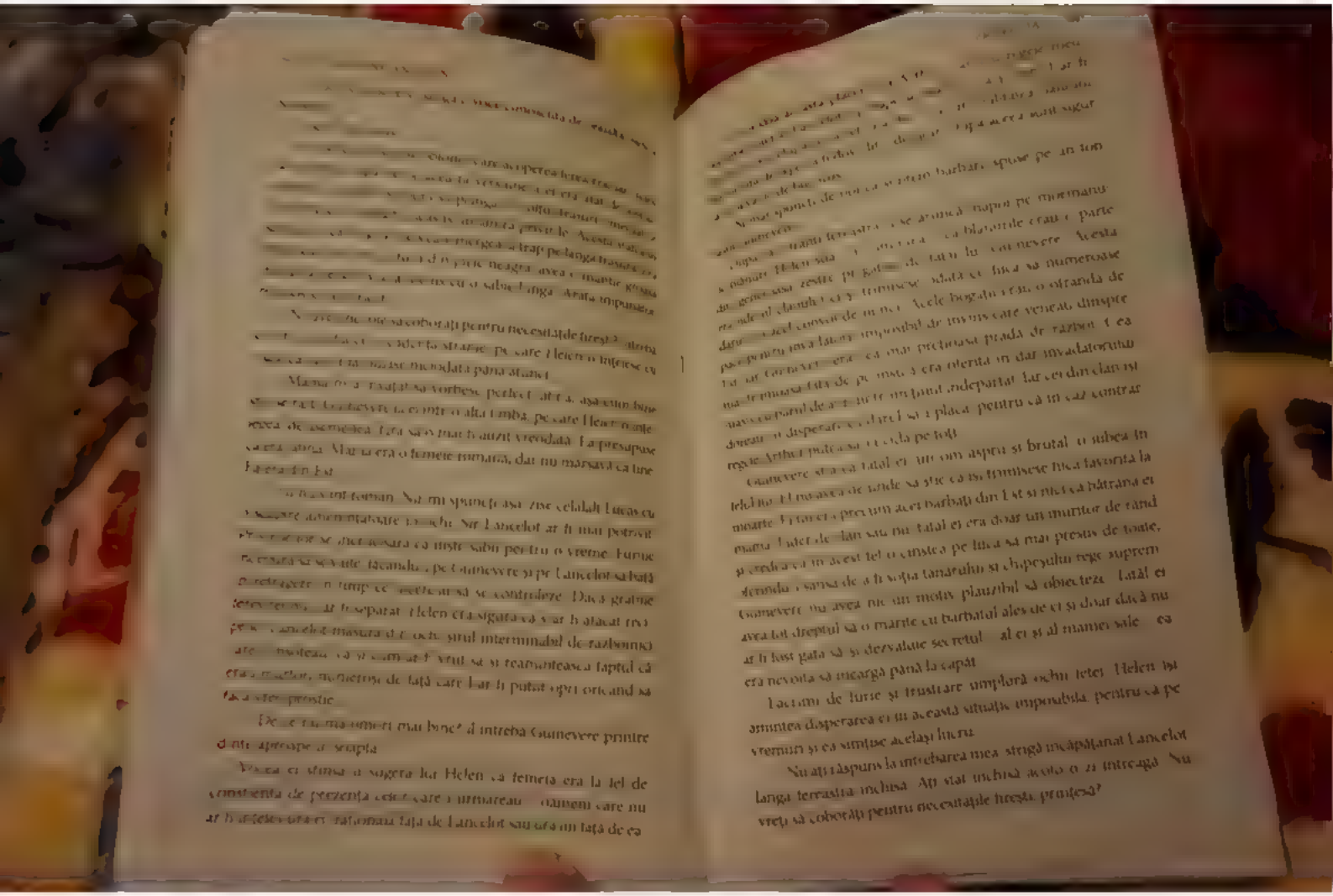

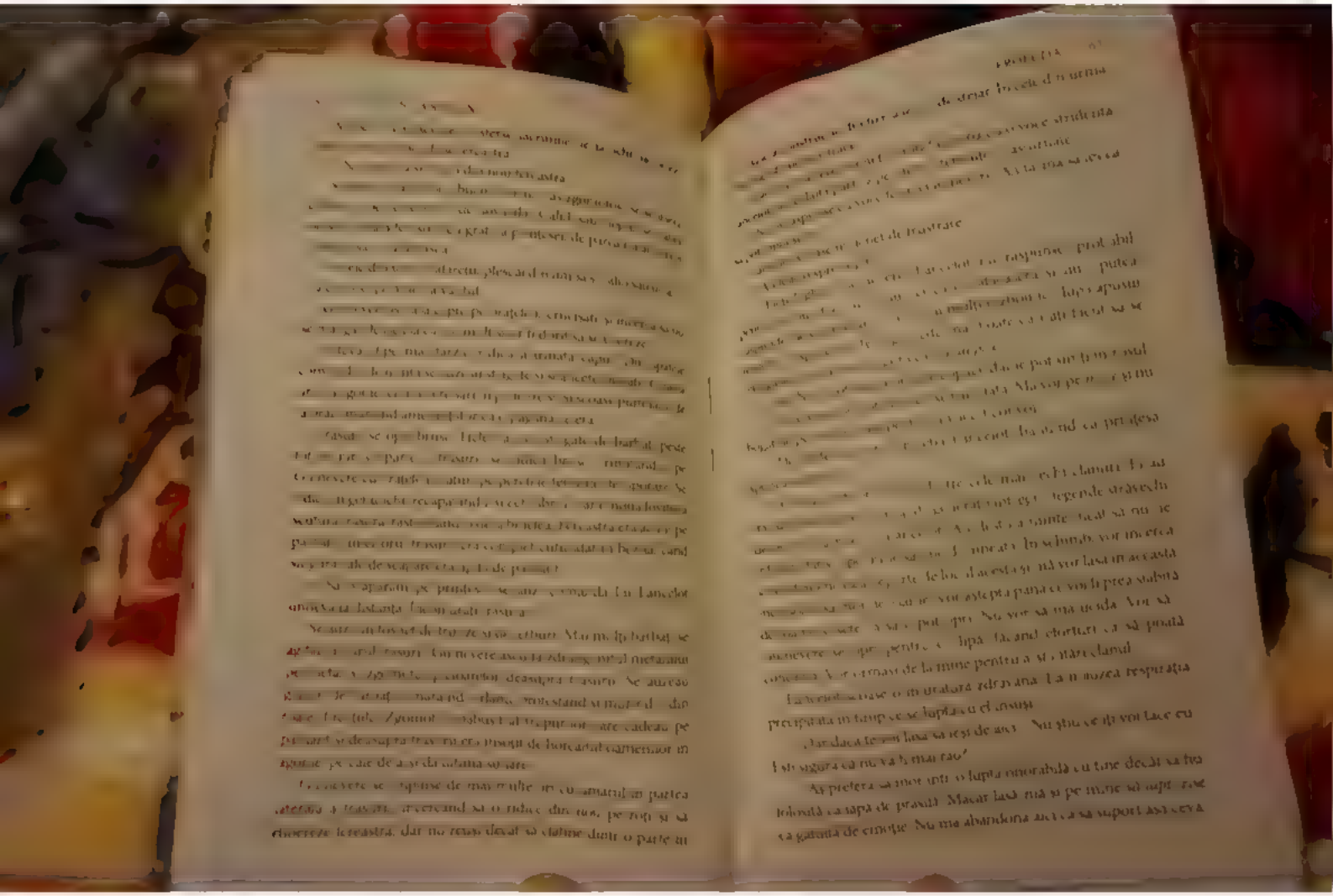

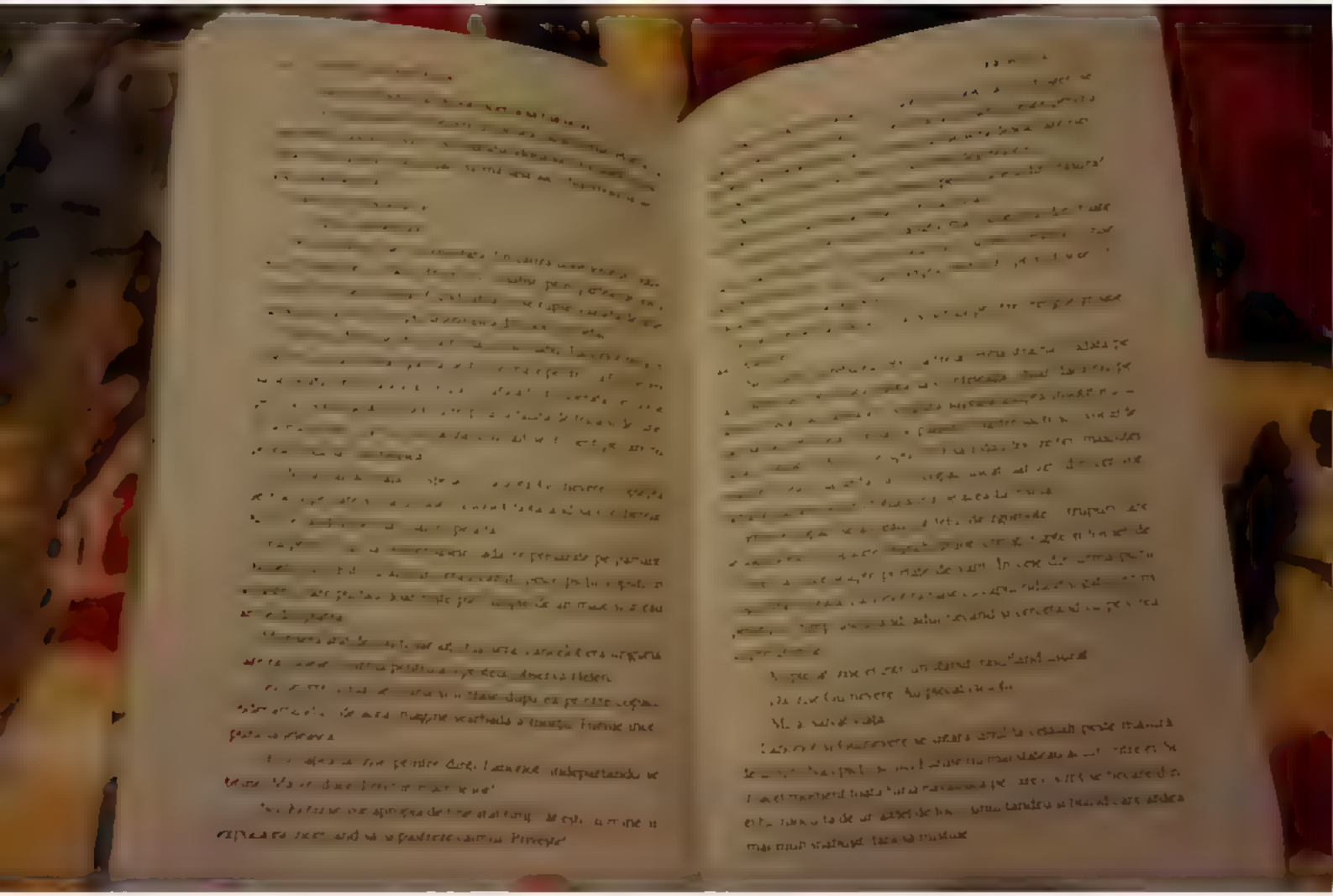

Capitolul 4

Helen aterizase pământul cu un zgomot răsunător

— Ce-ce-ce-i asta? întrebă speriată Ariadne, ridicându-se brusc din pat

— Sunt eu, mormăi Helen de pe podea, trecându-și cucuiul care-i apăruse instantaneu în frunte. Am căzut

— Ai căzut de pe cal pe-aici? întrebă sceptică Andy. Am crezut că voi semizeițele sunteți deosebit de grațioase. Că sunteți făcute din alt fel de trandafiri și alte nonsensuri

— Nu, aceleași sunt zânele, o contrazise Ariadne. Minus nonsensurile desigur

Apoi izbucniră în râs, iar Andy îi urmă exemplul

Helen trase cu ochiul peste marginea saltelei mușcătoare și le văzu pe cele două fete râzând la unison

— Bine bine. Nu a fost chiar *atât* de amuzant, bombăni morocănoasa Helen în timp ce se ridică, apoi se îndreptă către Andy frământându-și picioarele. Mor de foame. Hai să mâncăm ceva

Rămase în picioare între Ariadne și Andy, rădăcându-le și sprijinindu-le pe amândouă odată. Cele două începură să pășească șchiopătând spre mirosul îmbietor de șuncă și brioșe ce venea dinspre bucătărie

Și nu-și dădu ochi, cirip veselă Kate atunci când le văzu intrând pe cele trei fete

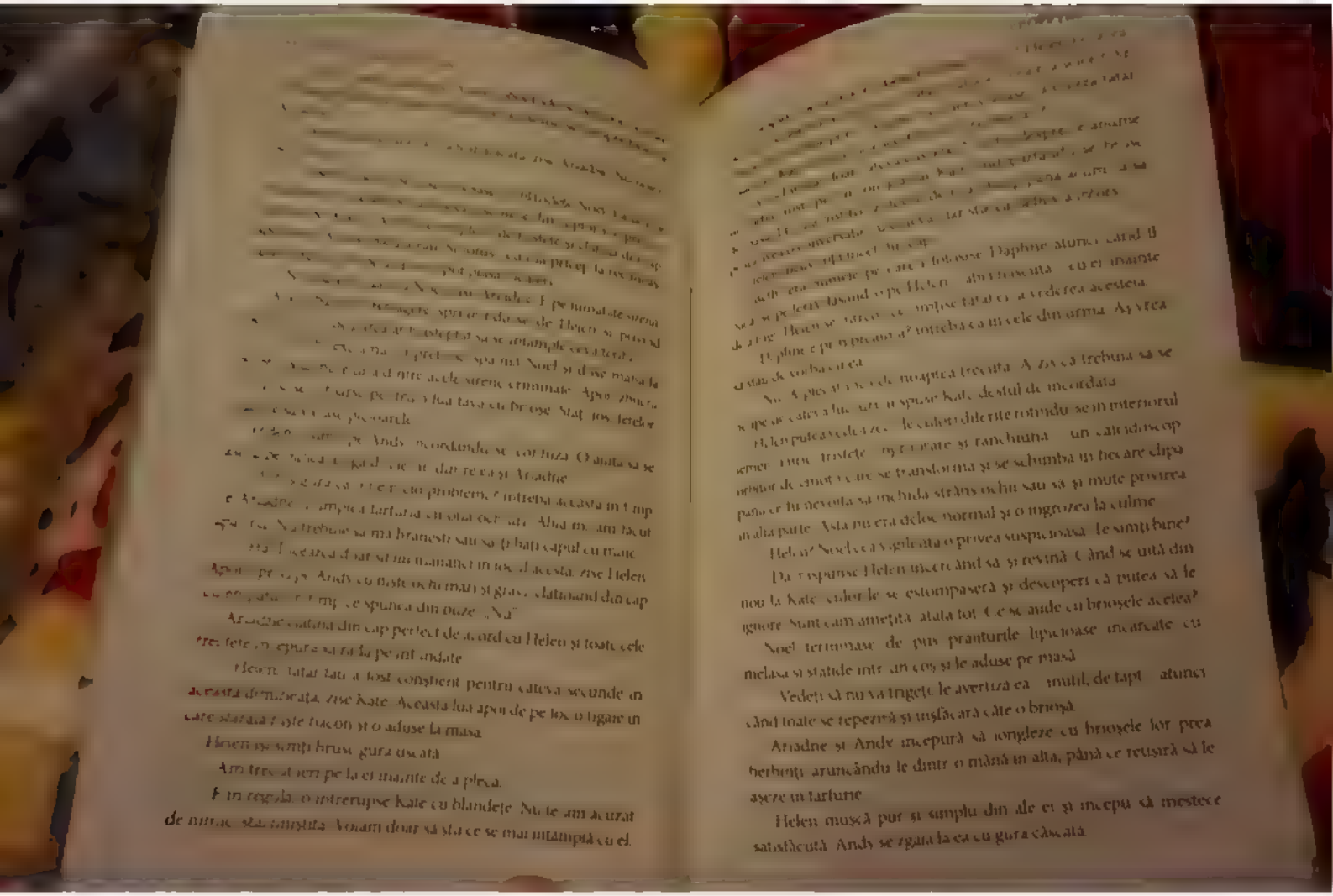

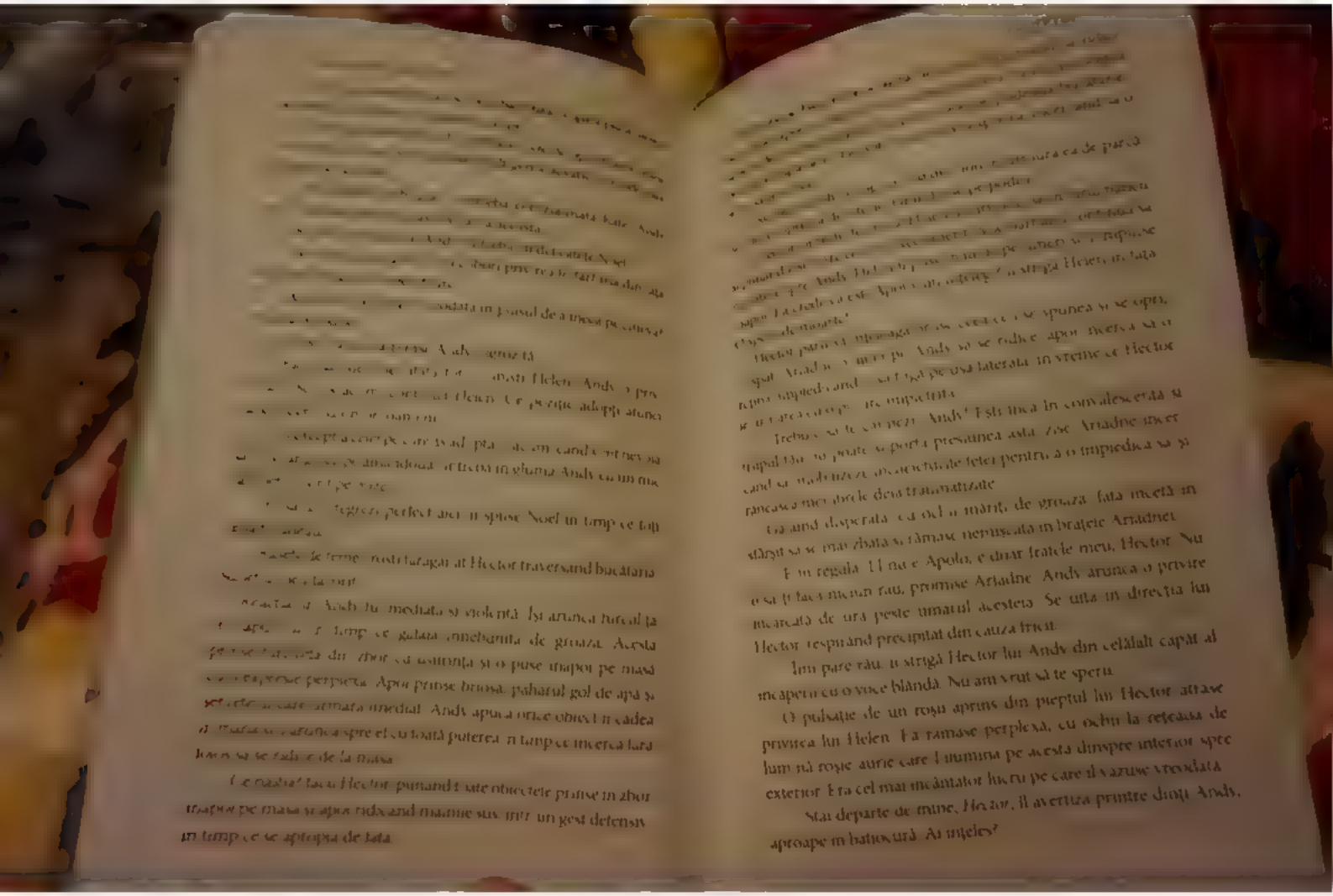

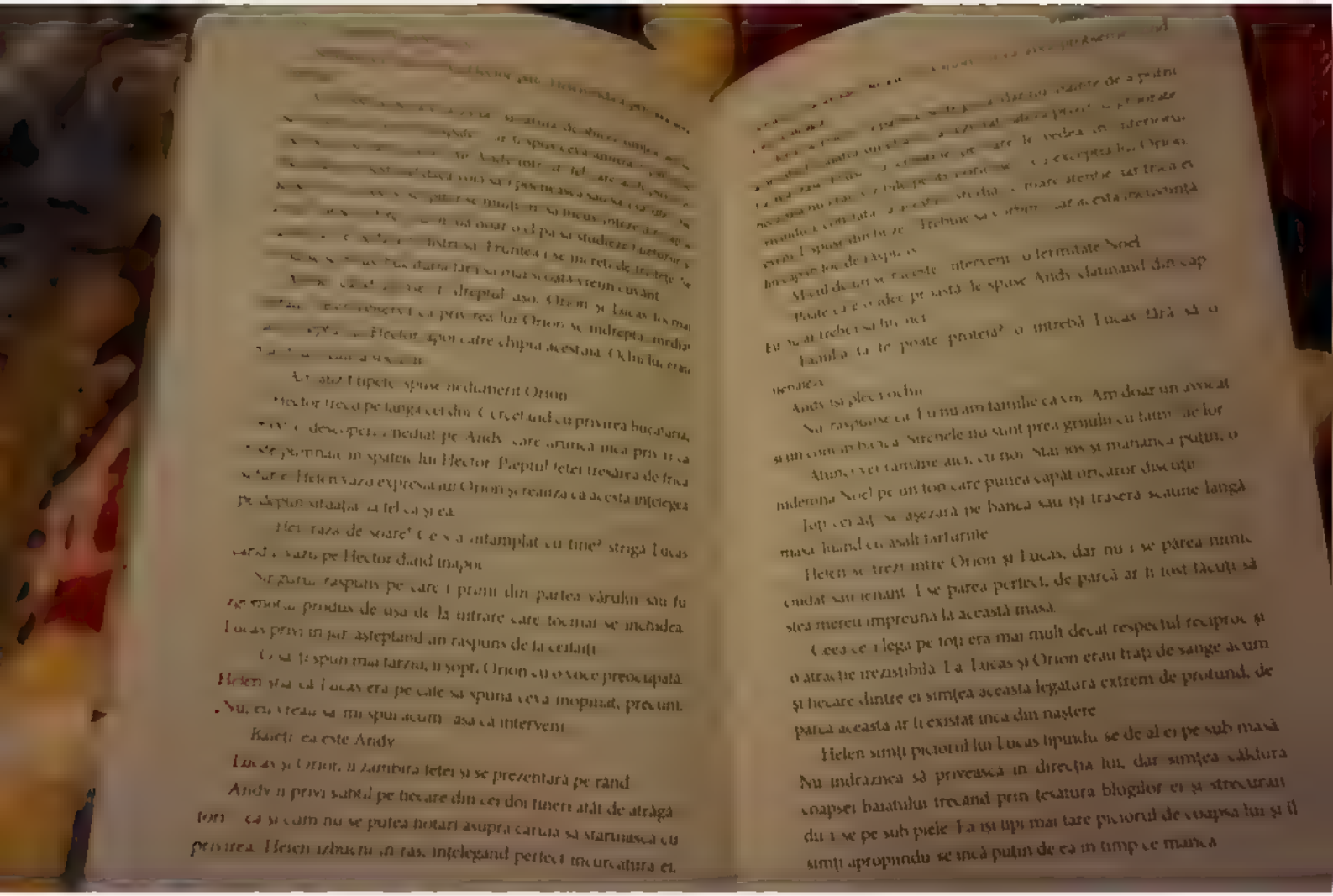

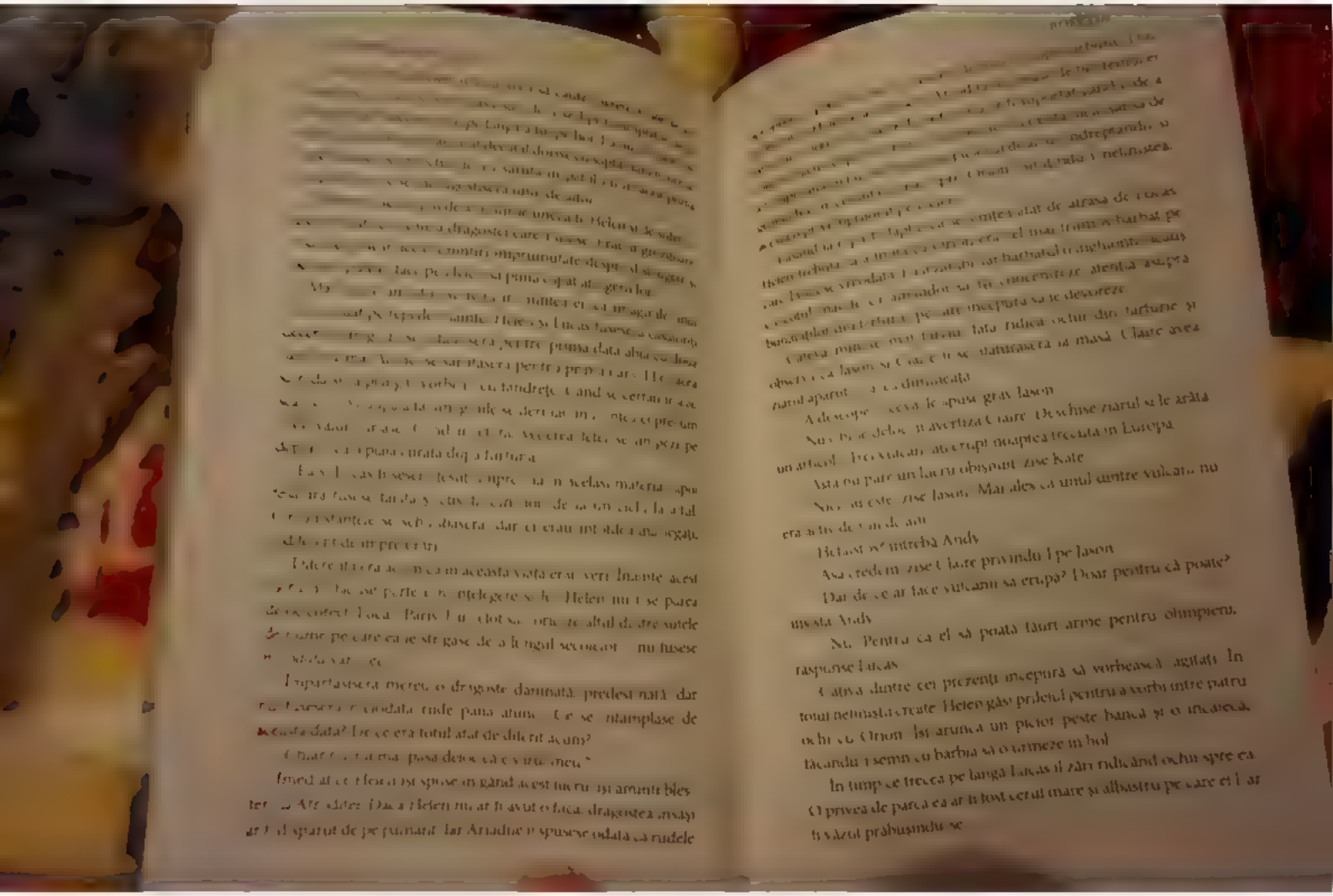

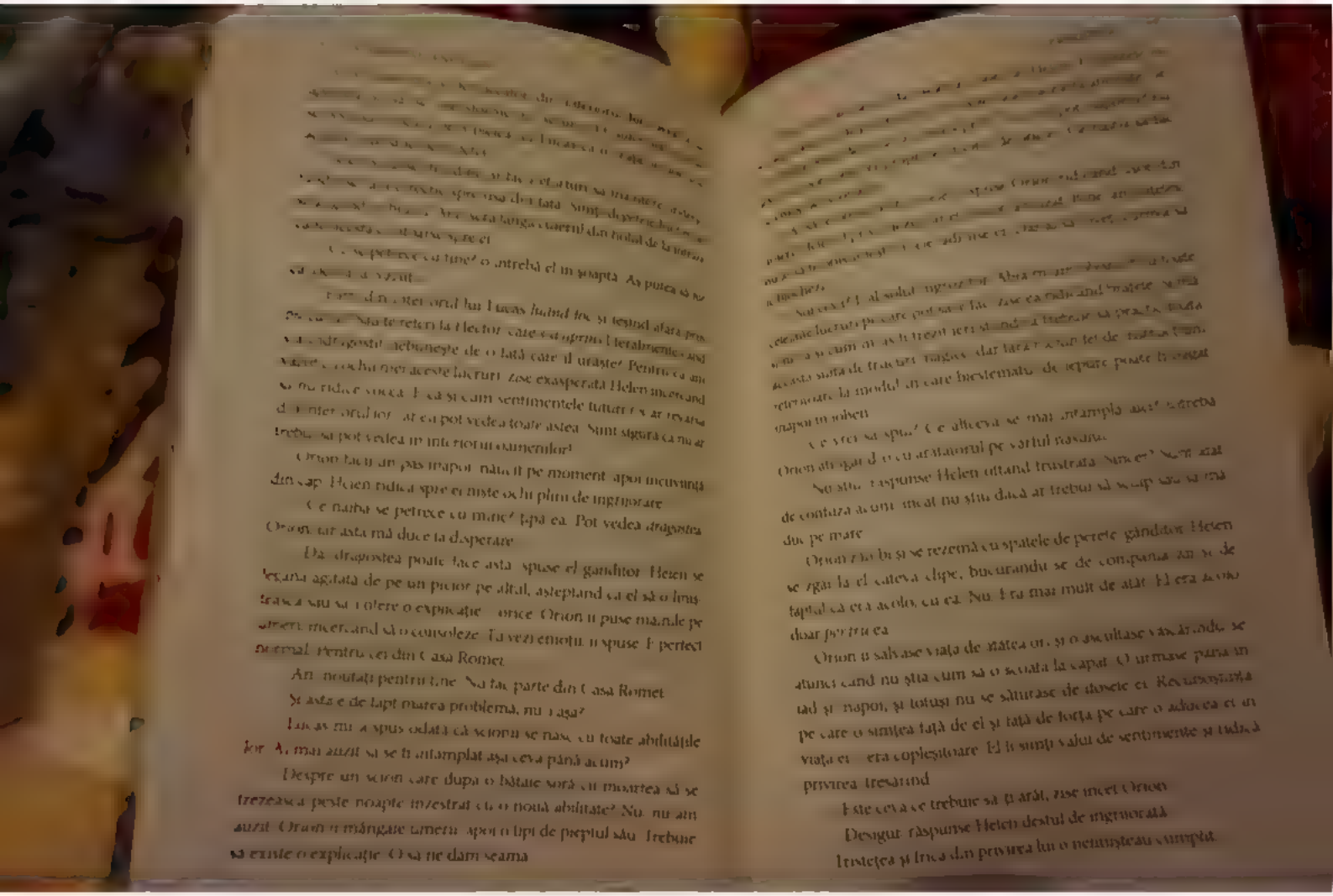

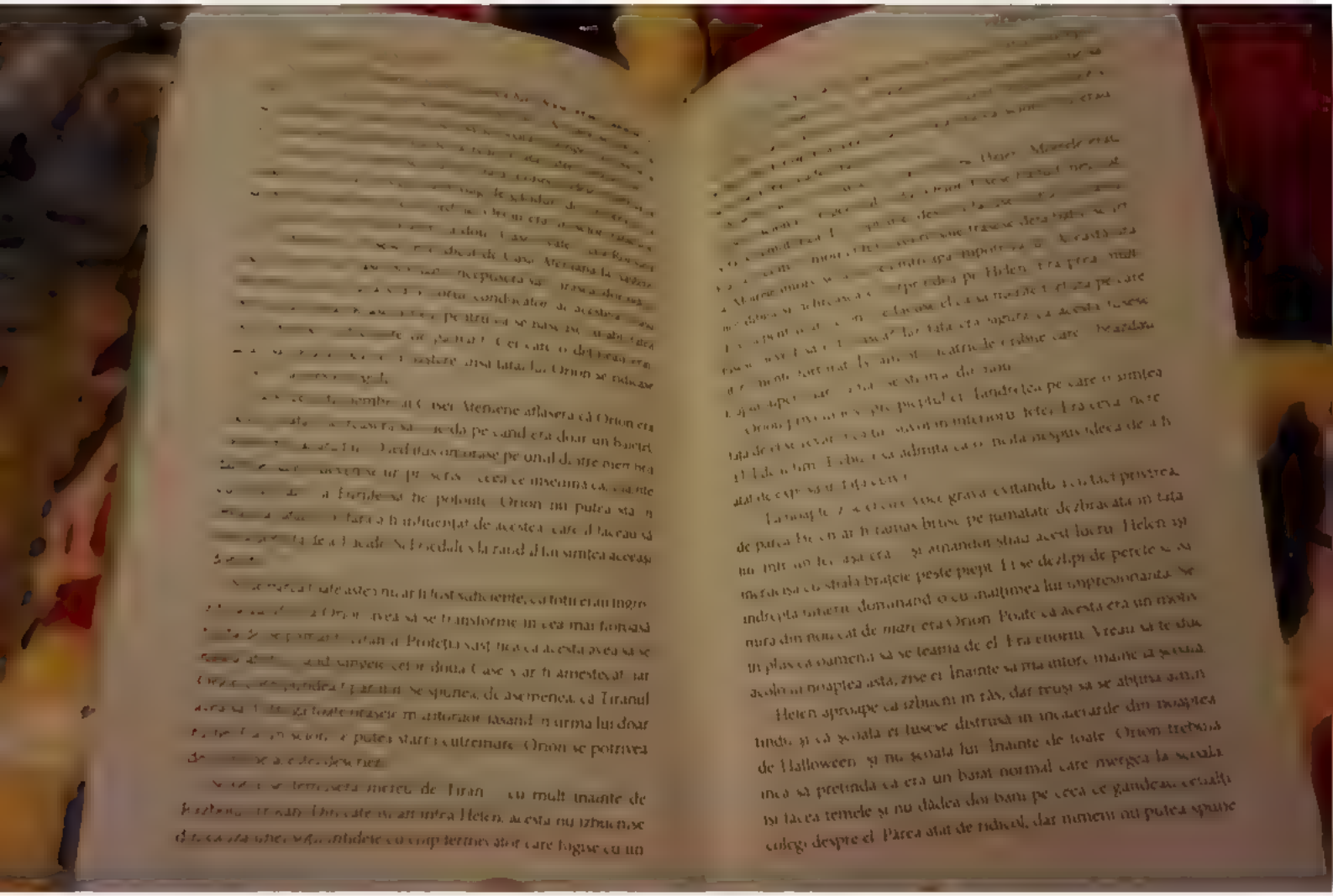

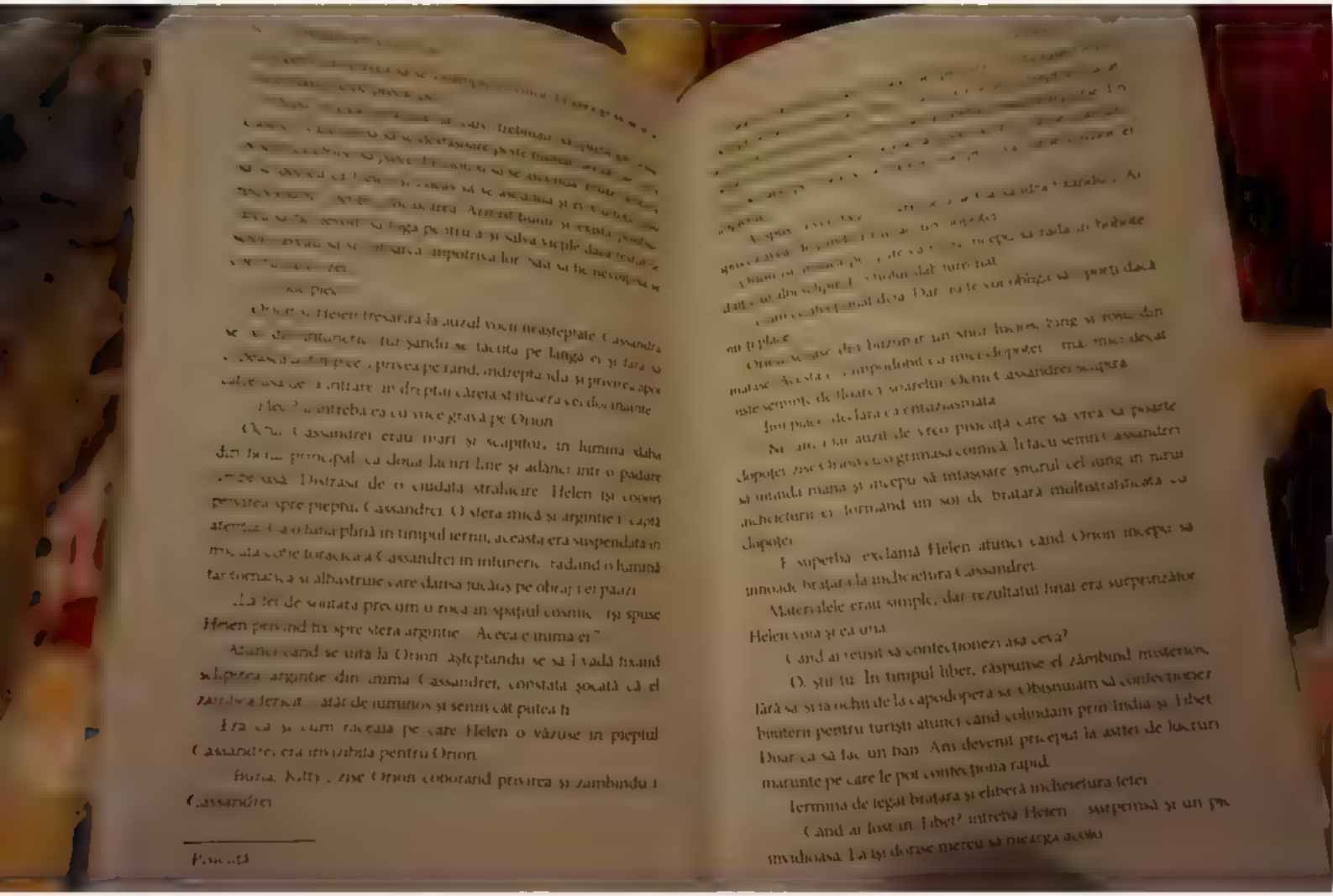

Precizată

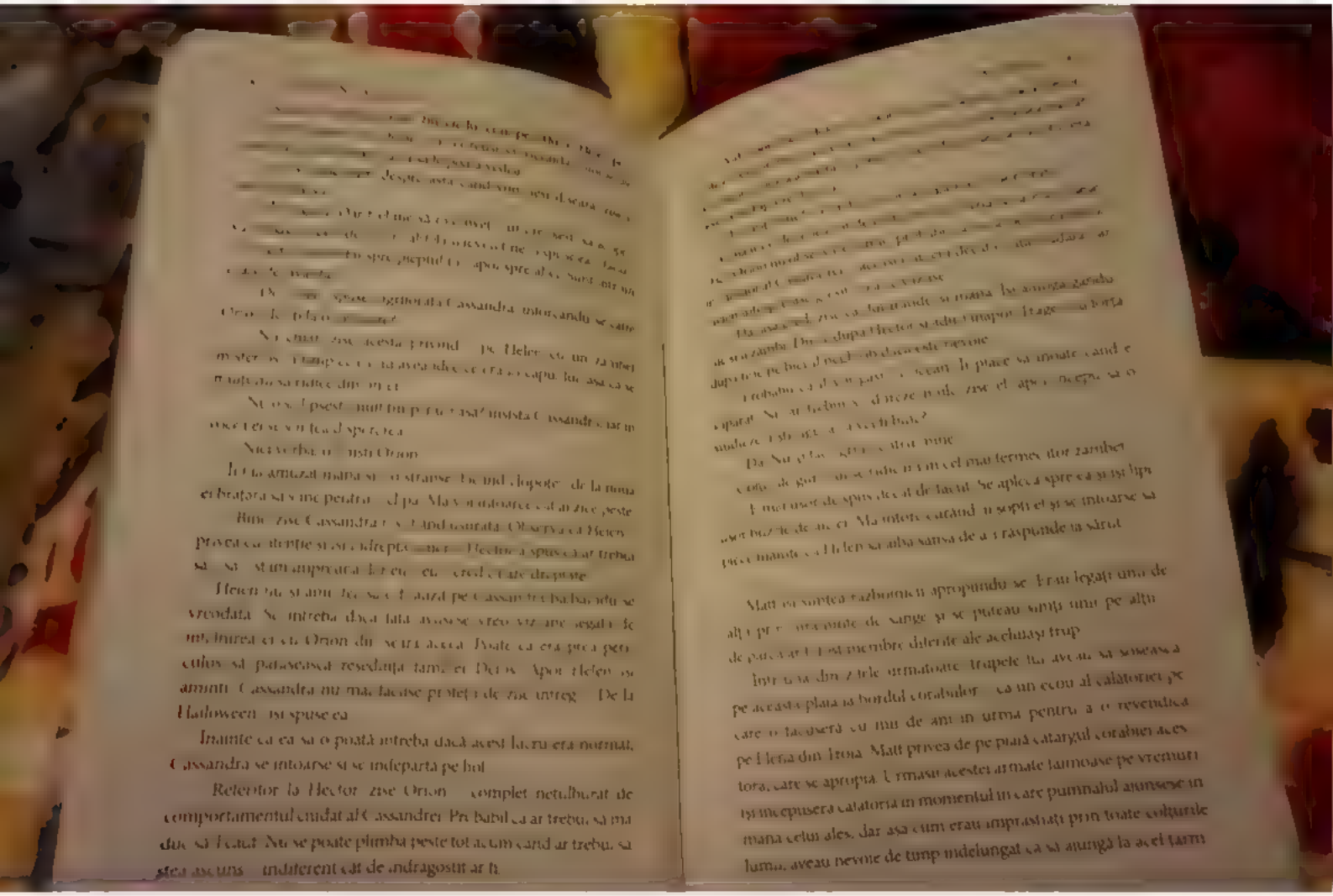

Capitolul 5

Helen stătea lângă patul tatălui ei și îl privea cu speranță. Încă nu se dăduse bătut, dar începea să piardă din ea. Era lângă el de aproape o oră și nu mai avea chef de stat acolo. Dar nu voia să-l lase nici singur. Se gândea că, dacă ar fi fost în locul lui, ar fi fost foarte obosit. Poate că avea doar nevoie de odihnă, spusese ea. Poate că așa era. Helen nu înțelegea de ce nu era el în stare să se trezească. Se ridică pentru a se întinde puțin. Se gândi să se uite la ceas, dar când se uită, nu-și dădu seama ce văzuse. Se întoarse și se uită din nou. Era aproape miezul nopții. Cât timp stătuse acolo? Nu-și dădea seama. Se întrebă ce ar trebui să facă în continuare. Se întrebă ce ar face tatăl ei în locul ei. Se întrebă ce ar face el dacă ar fi în locul tatălui ei. Se întrebă ce ar face el dacă ar fi în locul tatălui ei. Se întrebă ce ar face el dacă ar fi în locul tatălui ei.

Helen se uită la ceas. Era aproape miezul nopții. Cât timp stătuse acolo? Nu-și dădea seama. Se întrebă ce ar trebui să facă în continuare. Se întrebă ce ar face tatăl ei în locul ei. Se întrebă ce ar face el dacă ar fi în locul tatălui ei. Se întrebă ce ar face el dacă ar fi în locul tatălui ei. Se întrebă ce ar face el dacă ar fi în locul tatălui ei.

Helen se uită la ceas. Era aproape miezul nopții. Cât timp stătuse acolo? Nu-și dădea seama. Se întrebă ce ar trebui să facă în continuare. Se întrebă ce ar face tatăl ei în locul ei. Se întrebă ce ar face el dacă ar fi în locul tatălui ei. Se întrebă ce ar face el dacă ar fi în locul tatălui ei. Se întrebă ce ar face el dacă ar fi în locul tatălui ei.

Helen se uită la ceas. Era aproape miezul nopții. Cât timp stătuse acolo? Nu-și dădea seama. Se întrebă ce ar trebui să facă în continuare. Se întrebă ce ar face tatăl ei în locul ei. Se întrebă ce ar face el dacă ar fi în locul tatălui ei. Se întrebă ce ar face el dacă ar fi în locul tatălui ei. Se întrebă ce ar face el dacă ar fi în locul tatălui ei.

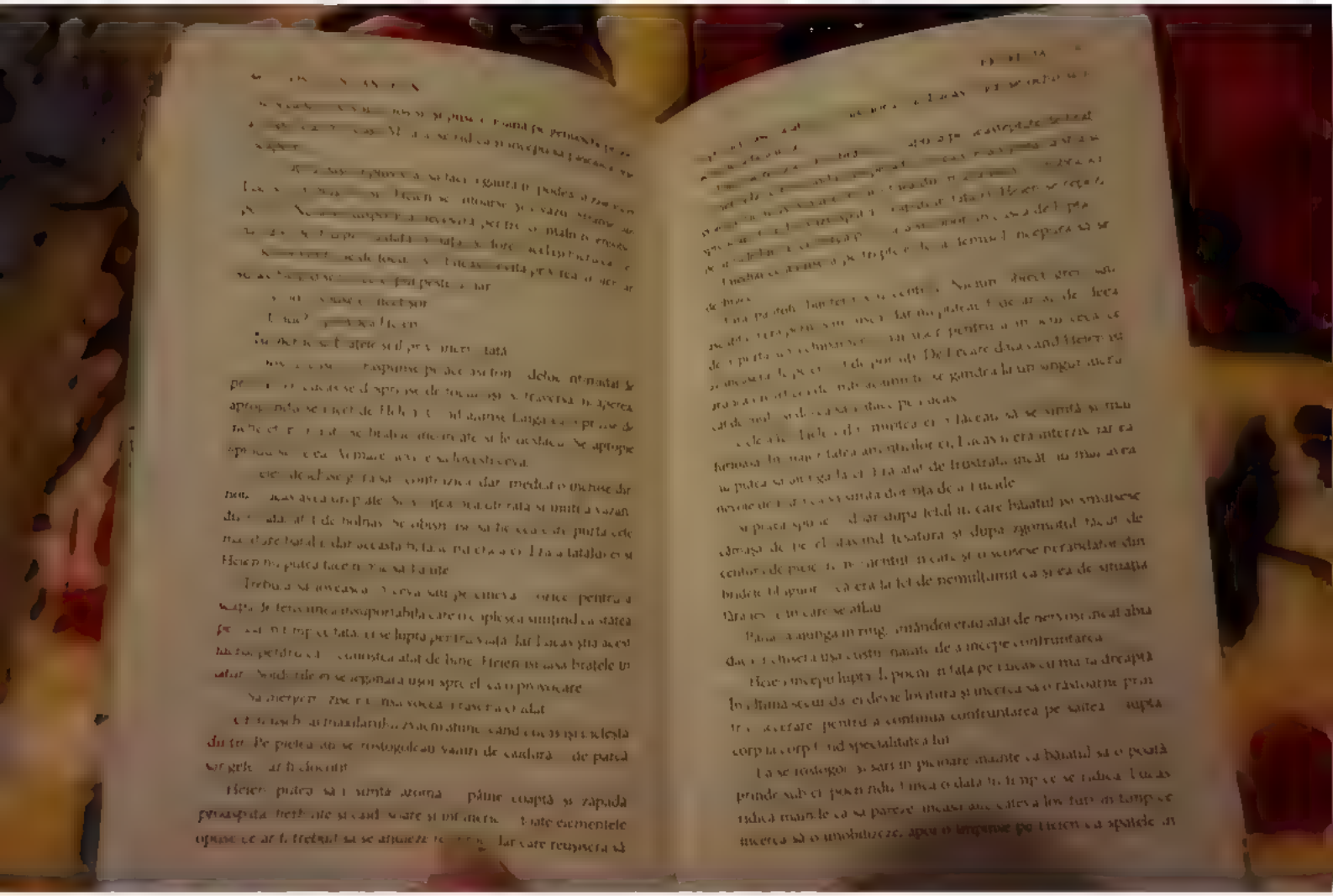

Arte Maur de Mate

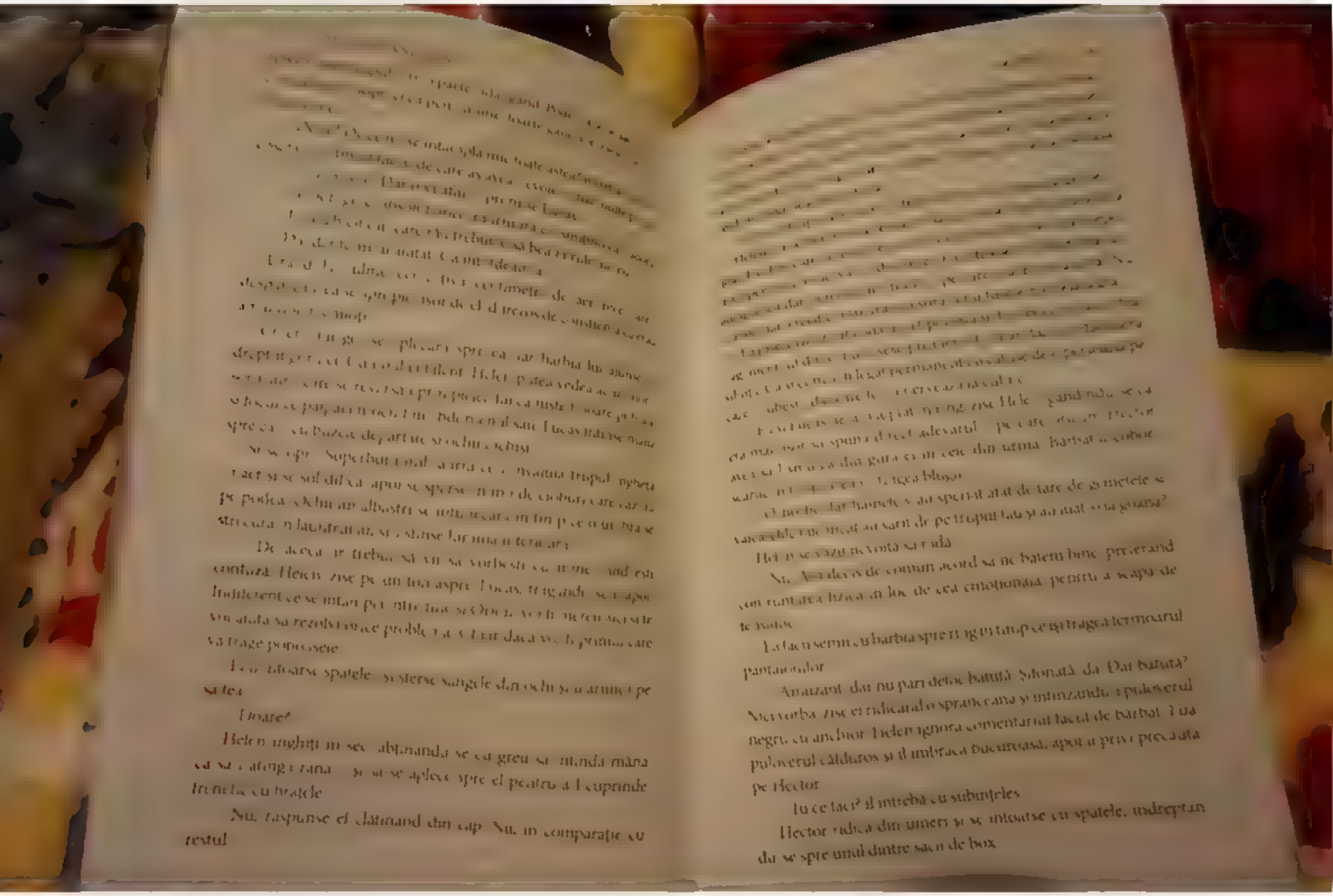

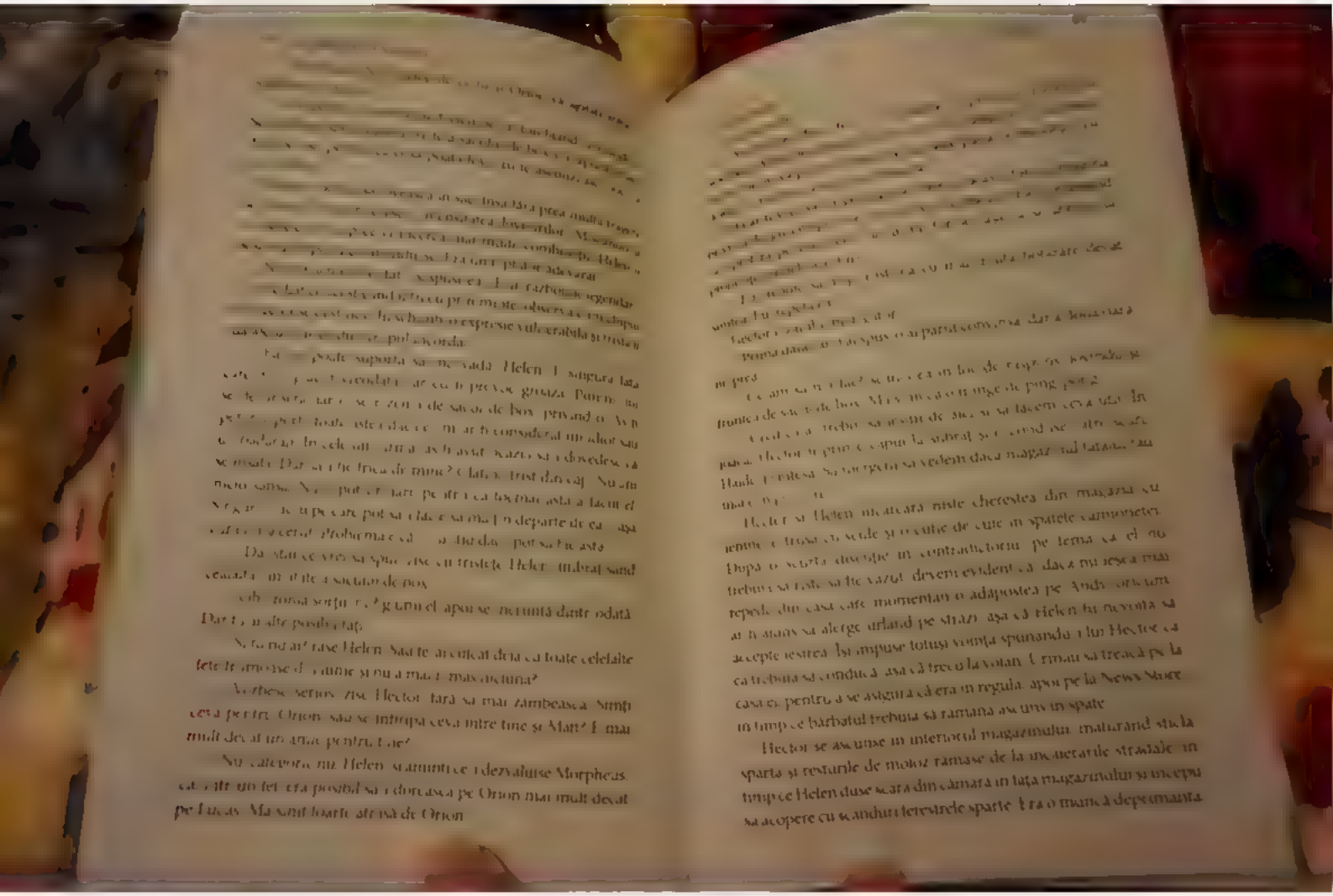

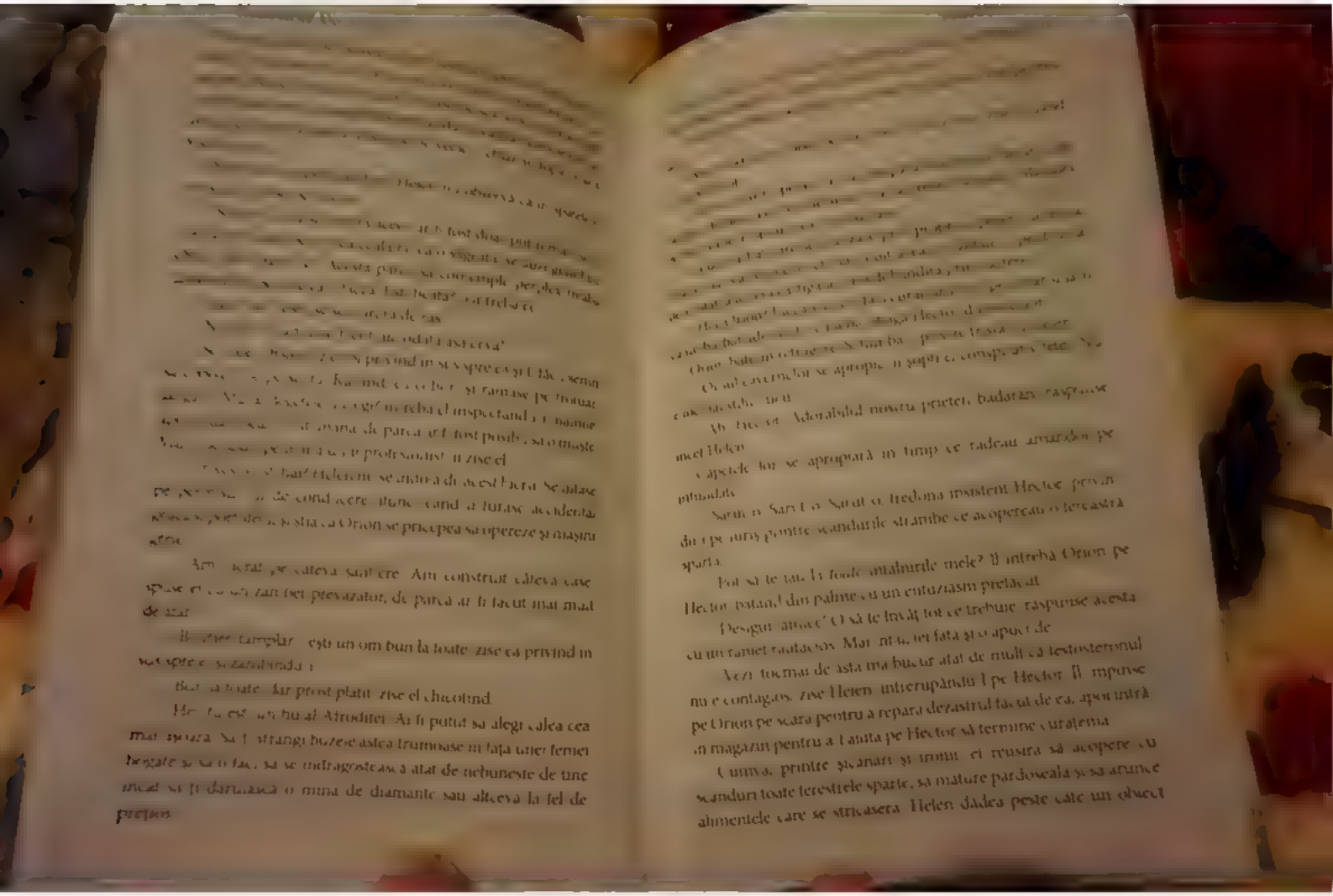

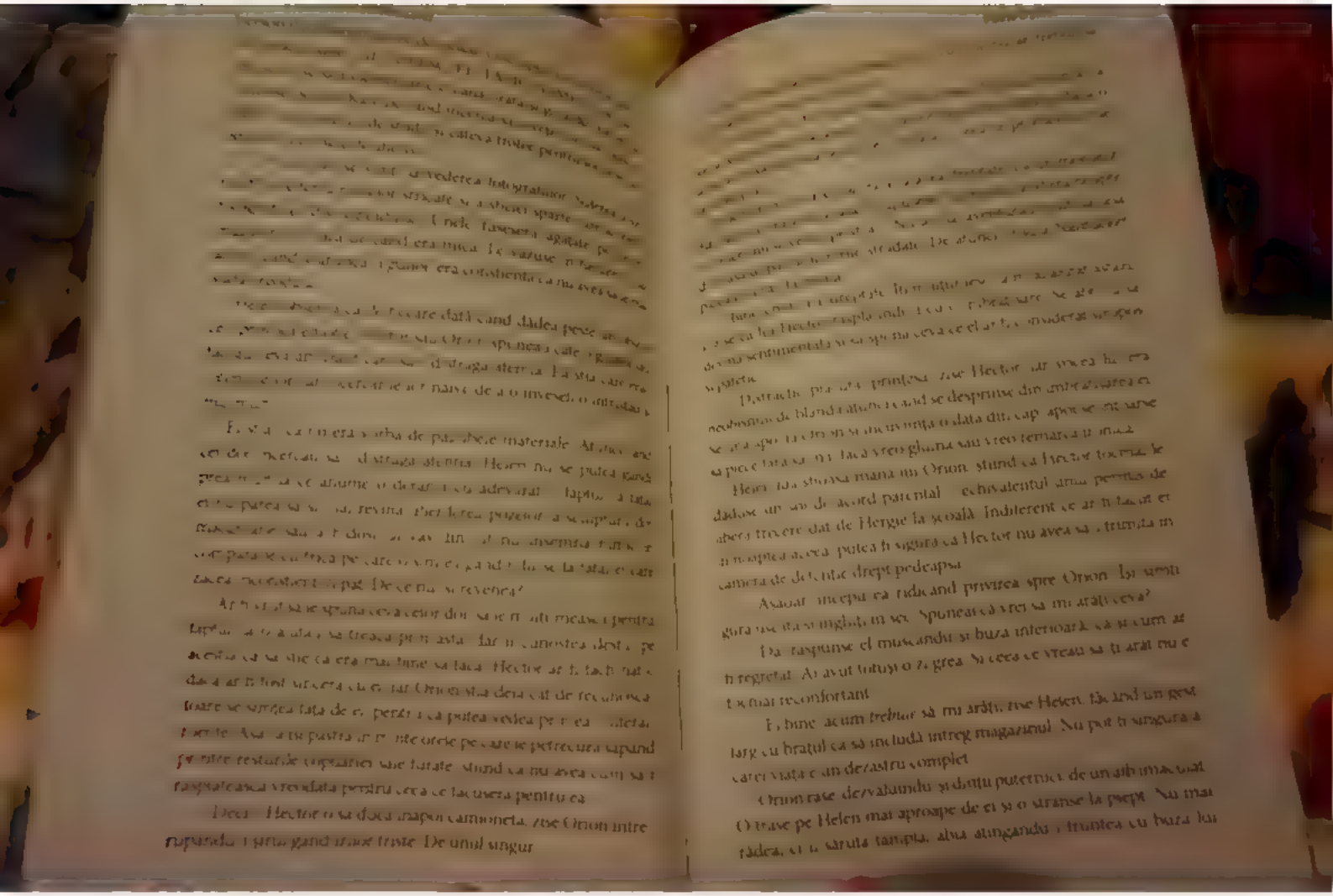

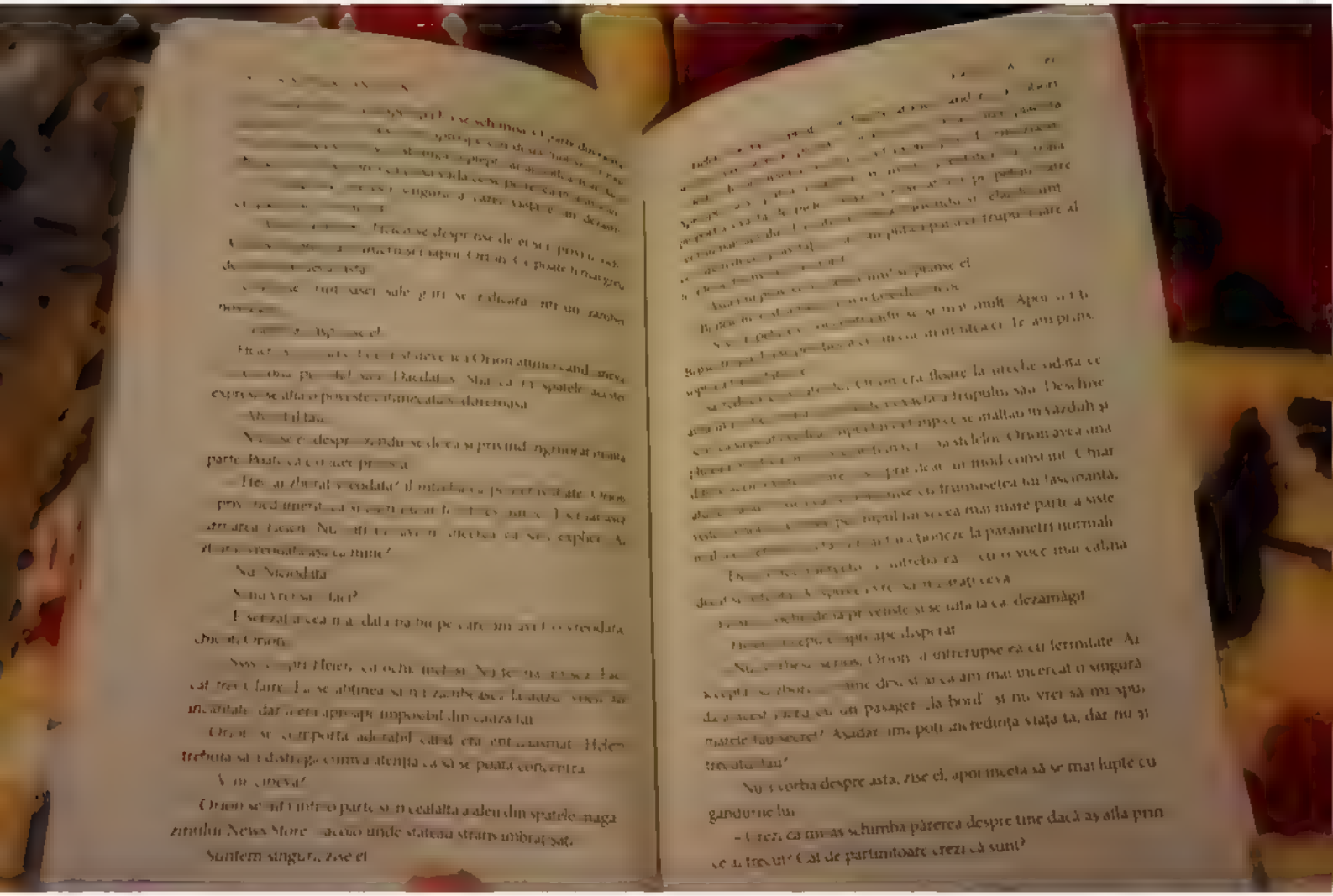

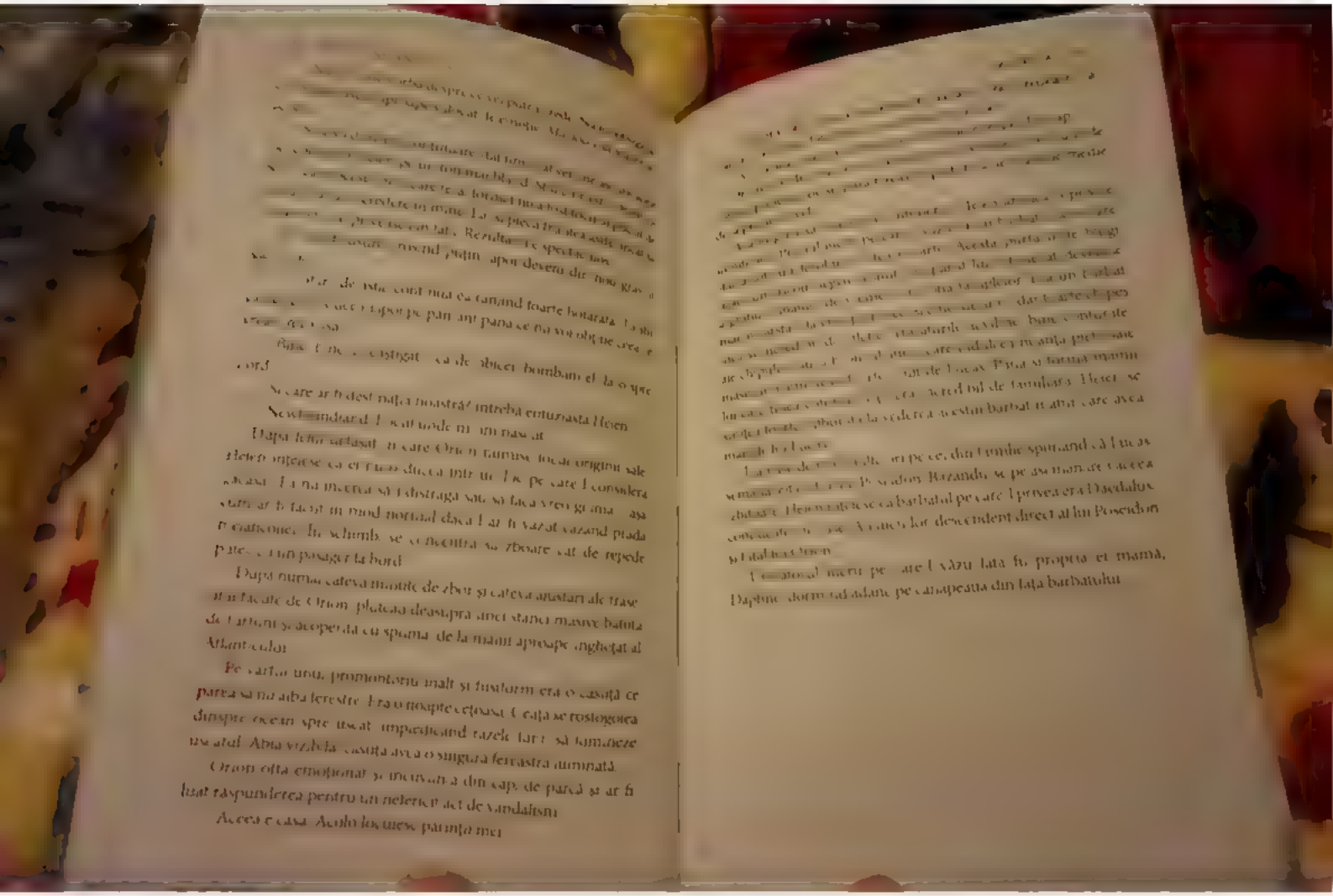

Capitolul 6

Helen se retrase brusc din fața ferestrei. Se simțea sufocată și pieptul era pe punctul de a-i exploda. Își duse mâinile la gât, încercând să-și regăsească echilibrul. Își aminti de cuțitul pe care îl ascunsese în cutia de bijuterii. Îl luă și se întoarse spre fereastră, dar Orion nu se mai afla în grădină. Se îndepărtase de casă și se pierdea în întunericul nopții.

Ce naiba se întâmplă cu el? Nu era în stare să înțeleagă. Nu era în stare să creadă. Nu știa ce să facă.

O clipă se gândi să-l urmărească, dar apoi se răzgândi. Nu avea de ce să-și facă griji. Orion era un războinic. Era obișnuit să se descurce în orice situație. Nu avea nevoie de ajutorul ei. Nu avea nevoie de nimeni.

Dar atunci de ce se simțea atât de singură? De ce se simțea atât de abandonată? De ce se simțea atât de neputincioasă?

Își trecu mâna peste ochi, încercând să-și alunge lacrimile. Nu voia să plângă. Nu voia să se lase copleșită de emoții. Trebuia să fie puternică. Trebuia să fie rațională. Trebuia să se gândească la viitor.

Își aminti de ziua în care Orion o salvase de pirați. Își aminti de privirea lui, de felul în care o ținuse în brațe, de felul în care o protejase. Își aminti de promisiunea pe care i-o făcuse: că o va duce acasă, în Grecia.

Acasă. Cuvântul răsună în capul ei ca un ecou. Acasă. Unde era acasă? Era acasă în Grecia, printre oamenii ei, printre obiceiurile ei, printre amintirile ei? Sau era acasă aici, în Britania, printre romani, printre străini, printre dușmani?

Nu știa. Nu mai știa nimic. Totul se schimbase atât de repede. Totul se transformase atât de mult. Totul era atât de confuz.

Se întoarse din nou spre fereastră. Orion era acolo, în grădină, privind spre ocean. Părea atât de singur, atât de pierdut, atât de vulnerabil. Helen își dori să-i spună ceva, să-i ofere ceva, să-i dea ceva. Dar nu știa ce. Nu știa cum.

Își duse mâna la gură, mușcându-și buza. Trebuia să facă ceva. Trebuia să se miște. Trebuia să acționeze. Nu putea să rămână acolo, paralizată de frică și de îndoială.

Își strânse cuțitul în mână și ieși din cameră. Coborî scările în grabă, traversă holul și ajunse în curte. Aerul rece al nopții îi tăie respirația. Se apropie de Orion, care nu se mișcă, nu vorbi, nu o privi.

Se opri în spatele lui, la câțiva pași distanță. Inima îi bătea cu putere în piept. Mâinile îi tremurau. Picioarele îi erau moi. Era pe punctul să facă ceva ce nu mai făcuse niciodată în viața ei.

Era pe punctul să-și trădeze familia.

Își ridică brațul, cu cuțitul în mână, și îl îndreptă spre spatele lui Orion. Vârful lamei era la câțiva centimetri de pielea lui. Helen respira greu, cu ochii închiși, cu dinții strânși, cu mâna tremurând.

Era pe punctul să-l omoare.

Era pe punctul să-l ucidă.

Era pe punctul să-l salveze.

Era pe punctul să-și salveze familia.

Era pe punctul să-și salveze viața.

Era pe punctul să-și salveze sufletul.

Era pe punctul să-și salveze inima.

Era pe punctul să-și salveze totul.

Era pe punctul să-și salveze nimic.

Era pe punctul să-și salveze tot.

Era pe punctul să-și salveze...

Orion se întoarse brusc, cu o viteză uimitoare, și îi prinse mâna înainte ca lama să-l atingă. Îi strânse încheietura cu o forță de fier, dar nu o rănise. Nu încă.

Helen scoase un țipăt de surpriză și de durere. Cuțitul îi căzu din mână și se lovi de pământ cu un zgomot metalic. Orion îi eliberă mâna, dar nu se dădu înapoi. Rămase în fața ei, privind-o cu o expresie pe care Helen nu o mai văzuse niciodată pe chipul lui: o expresie de durere, de furie, de trădare.

— De ce? întrebă el, cu o voce joasă, gravă, aproape irecognoscibilă. De ce ai vrut să mă omori?

Helen deschise gura, dar nu reuși să articuleze niciun cuvânt. Nu știa ce să spună. Nu știa cum să explice. Nu știa dacă există o explicație.

— Nu știu, reuși în cele din urmă să spună, cu o voce tremurată, abia auzită. Nu știu.

Orion clătină din cap, cu o expresie de neîncredere pe chip.

— Nu știi? repetă el, cu o voce plină de amărăciune. Nu știi de ce ai vrut să mă omori? Nu știi de ce ai vrut să mă ucizi?

— Nu, repetă Helen, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Nu știu. Nu știu. Nu știu.

Orion se întoarse cu spatele la ea și se îndepărtă câțiva pași, cu mâinile în păr, cu capul plecat, cu umerii căzuți. Părea atât de obosit, atât de epuizat, atât de învins.

— Am crezut că ești diferită, spuse el, fără să se întoarcă. Am crezut că ești altfel decât ceilalți. Am crezut că ești...

Se opri, fără să termine propoziția. Helen nu știa ce voia să spună. Nu știa ce crezuse el despre ea. Nu știa ce crezuse ea despre el.

— Îmi pare rău, șopti ea, cu o voce abia auzită. Îmi pare atât de rău.

Orion se întoarse din nou spre ea și o privi cu o expresie pe care Helen nu o putu descifra. Era o expresie de tristețe, de resemnare, de acceptare, de iertare, de dragoste, de ură, de totul și de nimic.

— Știu, spuse el, cu o voce blândă, aproape tandră. Știu că îți pare rău. Știu că nu ai vrut să faci asta. Știu că ai fost forțată. Știu că ai fost manipulată. Știu că ai fost...

Se opri, fără să termine propoziția. Helen nu știa ce voia să spună. Nu știa ce știa el. Nu știa ce știa ea. Nu știa ce știa nimeni.

— Ce știi? întrebă ea, cu o voce tremurată, abia auzită.

Orion se apropie de ea, cu pași lenți, cu mâinile întinse, cu o expresie de compasiune pe chip. Se opri în fața ei, la câțiva centimetri distanță, și o privi în ochi, cu o privire pătrunzătoare, cu o privire care părea să-i vadă sufletul, cu o privire care părea să-i cunoască toate secretele, toate temerile, toate dorințele, toate visele, toate amintirile, toate...

— Știu că ai fost trimisă aici cu o misiune, spuse el, cu o voce joasă, gravă, aproape șoptită. Știu că ai fost trimisă aici să mă spionezi, să mă studiezi, să mă cunoști, să mă...

Se opri, fără să termine propoziția. Helen nu știa ce voia să spună. Nu știa ce știa el. Nu știa ce știa ea. Nu știa ce știa nimeni.

— Cum... cum știi? întrebă ea, cu o voce tremurată, abia auzită.

Orion zâmbi, cu un zâmbet trist, cu un zâmbet amar, cu un zâmbet care părea să spună totul și nimic.

— Am fost și eu în locul tău, spuse el, cu o voce blândă, aproape tandră. Am fost și eu trimis aici cu o misiune. Am fost și eu trimis aici să mă spionez, să mă studiez, să mă cunosc, să mă...

Se opri, fără să termine propoziția. Helen nu știa ce voia să spună. Nu știa ce știa el. Nu știa ce știa ea. Nu știa ce știa nimeni.

— Ce misiune? întrebă ea, cu o voce tremurată, abia auzită.

Orion se întoarse cu spatele la ea și se îndepărtă câțiva pași, cu mâinile în păr, cu capul plecat, cu umerii căzuți. Părea atât de obosit, atât de epuizat, atât de învins.

— Nu pot să-ți spun, spuse el, fără să se întoarcă. Nu pot să-ți spun ce misiune am avut. Nu pot să-ți spun ce misiune ai tu. Nu pot să-ți spun nimic.

Helen deschise gura, dar nu reuși să articuleze niciun cuvânt. Nu știa ce să spună. Nu știa cum să explice. Nu știa dacă există o explicație.

— De ce? întrebă ea, cu o voce tremurată, abia auzită. De ce nu poți să-mi spui?

Orion se întoarse din nou spre ea și o privi cu o expresie pe care Helen nu o mai văzuse niciodată pe chipul lui: o expresie de durere, de furie, de trădare.

— De ce? repetă el, cu o voce joasă, gravă, aproape irecognoscibilă. De ce ai vrut să mă omori?

Helen deschise gura, dar nu reuși să articuleze niciun cuvânt. Nu știa ce să spună. Nu știa cum să explice. Nu știa dacă există o explicație.

— Nu știu, reuși în cele din urmă să spună, cu o voce tremurată, abia auzită. Nu știu.

Orion clătină din cap, cu o expresie de neîncredere pe chip.

— Nu știi? repetă el, cu o voce plină de amărăciune. Nu știi de ce ai vrut să mă omori? Nu știi de ce ai vrut să mă ucizi?

— Nu, repetă Helen, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Nu știu. Nu știu. Nu știu.

Orion se întoarse cu spatele la ea și se îndepărtă câțiva pași, cu mâinile în păr, cu capul plecat, cu umerii căzuți. Părea atât de obosit, atât de epuizat, atât de învins.

— Am crezut că ești diferită, spuse el, fără să se întoarcă. Am crezut că ești altfel decât ceilalți. Am crezut că ești...

Se opri, fără să termine propoziția. Helen nu știa ce voia să spună. Nu știa ce crezuse el despre ea. Nu știa ce crezuse ea despre el.

— Îmi pare rău, șopti ea, cu o voce abia auzită. Îmi pare atât de rău.

Orion se întoarse din nou spre ea și o privi cu o expresie pe care Helen nu o putu descifra. Era o expresie de tristețe, de resemnare, de acceptare, de iertare, de dragoste, de ură, de totul și de nimic.

— Știu, spuse el, cu o voce blândă, aproape tandră. Știu că îți pare rău. Știu că nu ai vrut să faci asta. Știu că ai fost forțată. Știu că ai fost manipulată. Știu că ai fost...

Se opri, fără să termine propoziția. Helen nu știa ce voia să spună. Nu știa ce știa el. Nu știa ce știa ea. Nu știa ce știa nimeni.

— Ce

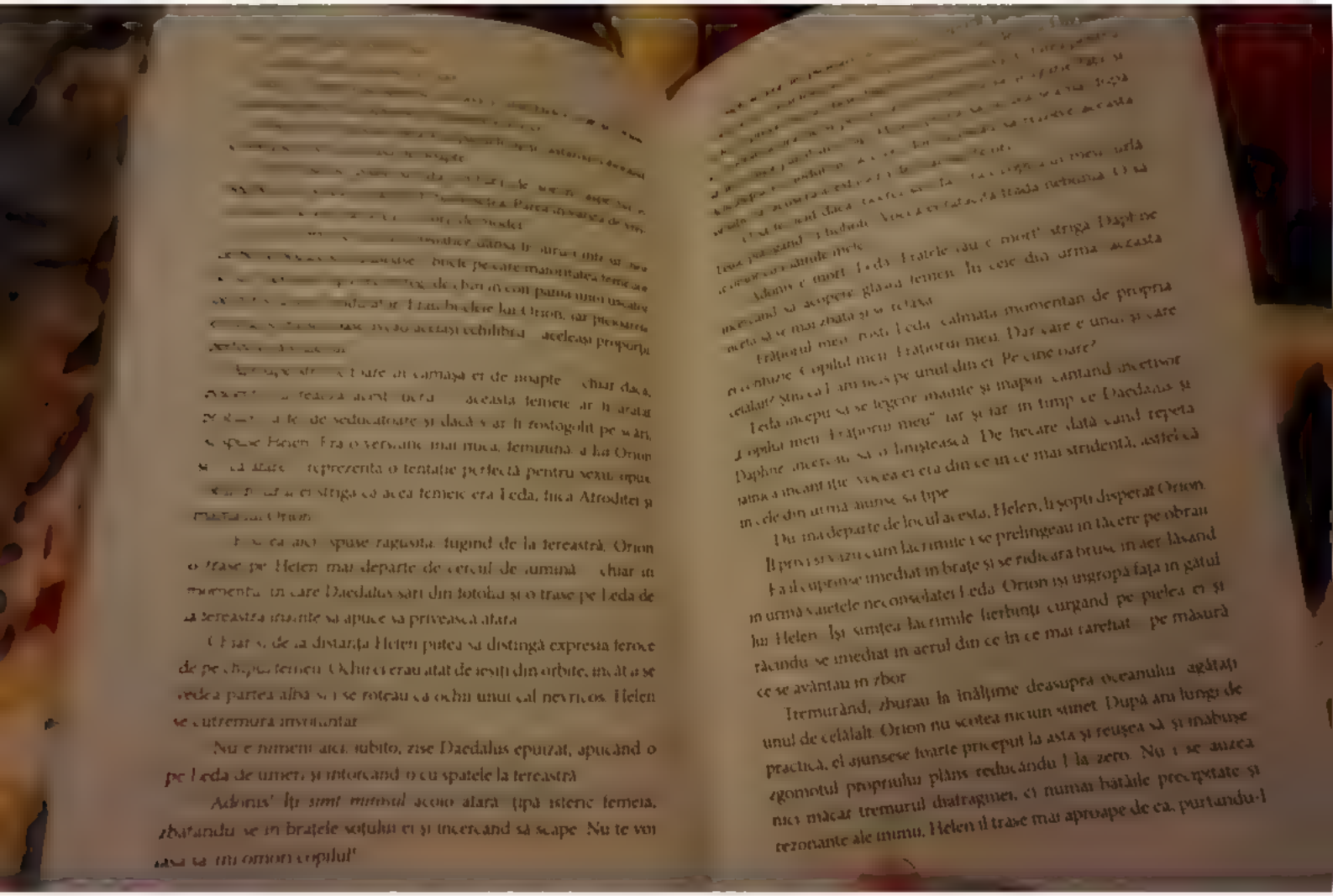

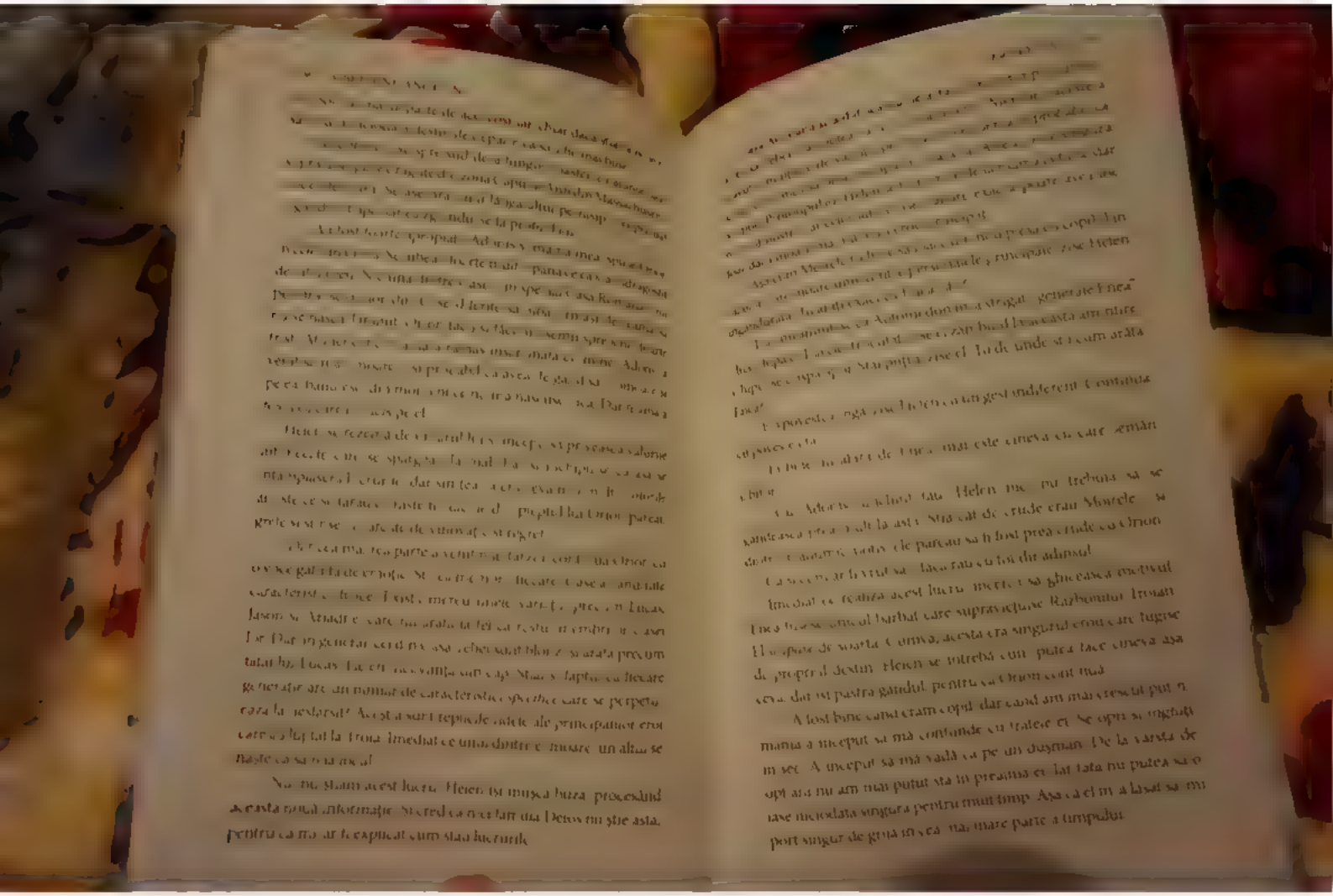

Helen se uită atentă la cicatrice. Erau mai multe, unele mai vechi decât altele, dar toate păreau să fie rezultatul unor răni grave. Începu să le numărească sub piele, dar se opri când ajunse la douăzeci.

Mama ta l-a făcut pe tine cu aceste cicatrice, Orion?

Nu, zise el încet. A fost vara când mama mea Corvus a venit să-l ia pe succesorul ei când a devenit clar că avea să fie prea bătrână ca să mai poată fi conducătorul Casei. Am fost revoltat de Casa Aeternata și mulți dintre veri mei nu credeau că trebuie să socotim Casa Romana. Corvus a venit după mine când aveam unsprezece ani. El a pierdut.

Helen văzu un foc negru arzând în pieptul lui Orion. Flacăra nevăzută a fost cea din urmă. *L-a omorât pe vărul tău*, îi spuse ea.

Orion avea doar unsprezece ani când ucisese pe cineva.

Helen clătină din cap și decise să schimbe subiectul, așa că abordă unul pe care putea dezvălui în acel moment mama lui.

Mama ta a încercat vreodată să te omoare? întrebă gentilă Helen.

Orion încuviință doar din cap, cu ochii la valurile întunecate. Helen întoarse capul și începu să privească și ea la valuri, la fel ca el.

A fost cel mai inspăimântător lucru care nu s-a întâmplat vreodată, recunoscu el cu voce stinsă.

Helen voia să-l întrebe mai multe despre cicatrici și despre vărul lui, Corvus, dar știa după privirea lui absentă că Orion dezgropase destule amintiri dureroase pentru o singură noapte. În afară de asta, nici nu știa dacă ar mai fi suportat să audă mai multe în noaptea aceea.

Ști ce mă sperie pe mine? întrebă ea după o perioadă lungă de tăcere. Oceanul.

Orion râse încetișor.

Nu Tartarul?

- Tartarul arde, recunoscu Helen încuviințând din cap. Dar oceanul este cel care mă înspăimântă cu adevărat.

[illegible]

Mulțumesc, îi spuse Orion după o pauză lungă.

Începu să se desfacă șireturile de la bocanci.

E târziu, întrebă ea mirată când văzu că Orion se dezbăta în primul rând, nu se pare pateric faptul că ai crescut pe o insulă și te-ai făcut de apă, zise el ridicându-se în picioare și dezbrăcându-se de geacă. În al doilea rând, cred că nu ar trebui să ne mai fie frică. Apoi întinse mâna spre ea și o ajută să se ridice de pe nisip. Te voi învăța să înoți.

Acum? Așteaptă, se împotrivi ea trăgându-l de brat. Nu cred că pot să fac asta.

Ba sigur că poți, îi zâmbi amuzat. Era din nou vechiul Orion, drăguț și glumeț. Acum dezbracă-te, o îndemnă el.

Helen începu să râdă, dar când Orion își dădu jos cămașa și îi văzu cicatricele de pe piept, râsul ei se stinse. După câteva clipe, ea se hotărî și sări în picioare.

De ce nu? zise ea aruncându-și pantofii din picioare și trăgându-și cămașa peste cap. Am ucis o ființă nemuritoare de nenumărate ori. Cât de rău poate fi un rechin?

Așa te vreau, o încurajă el scoțându-și blugii.

Helen îl urmă exemplul, dar imediat începu să dârdâie de frig în aerul rece.

Cred că o să mor de hipotermie?

Nu și alături de mine. Apa asta e caldă și se pare o baie călduță, îi spuse el luându-o de mână. Hai, gata!

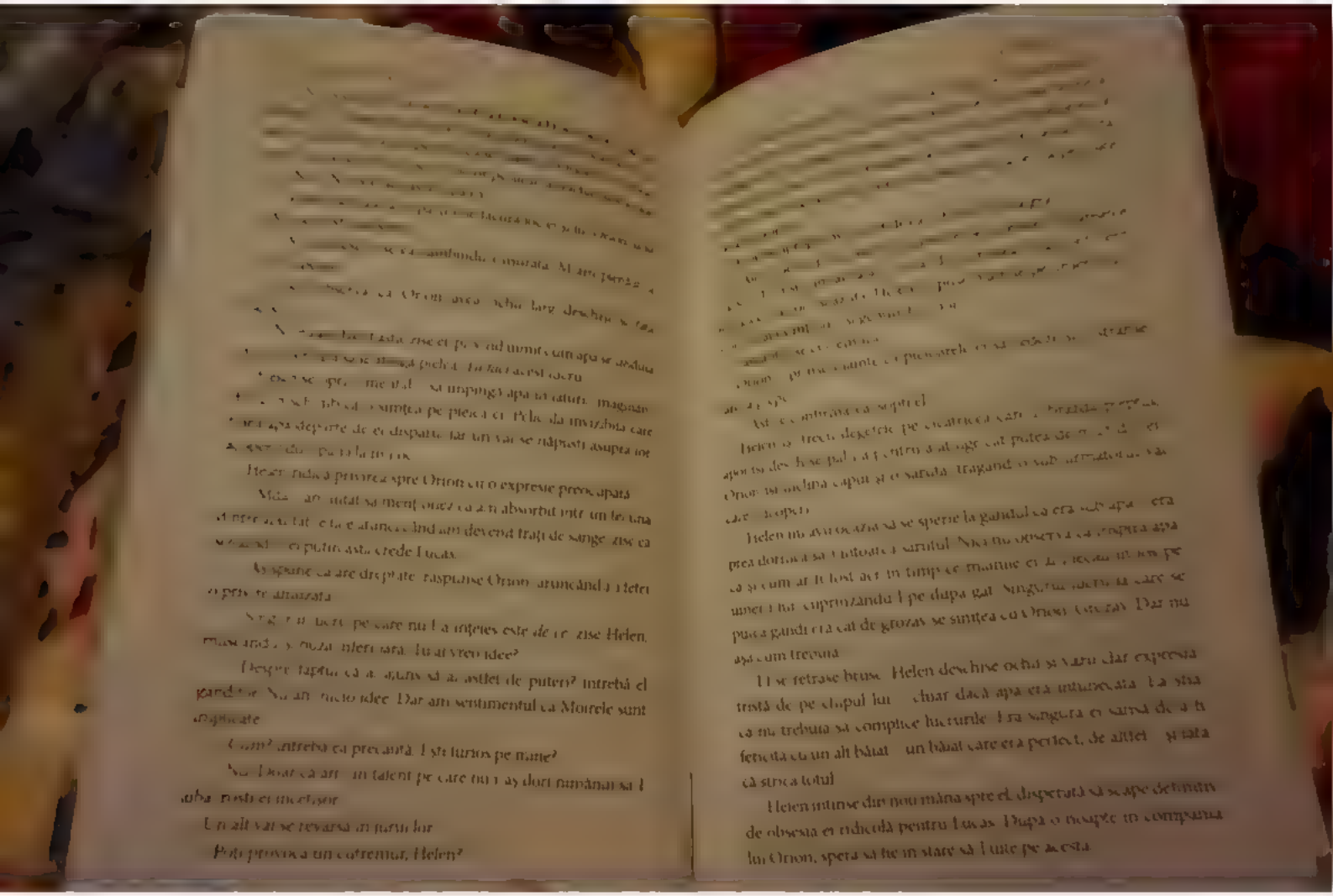

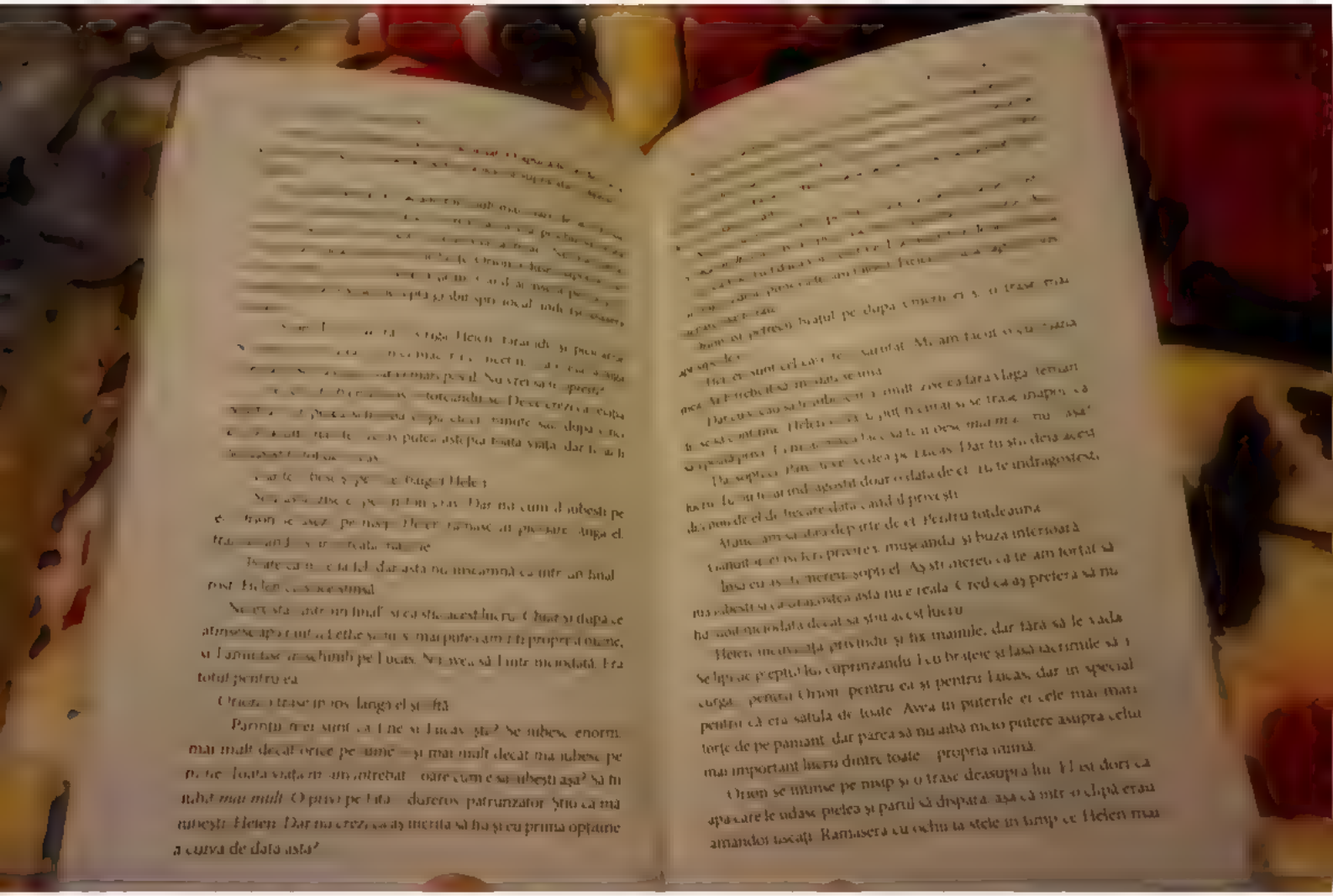

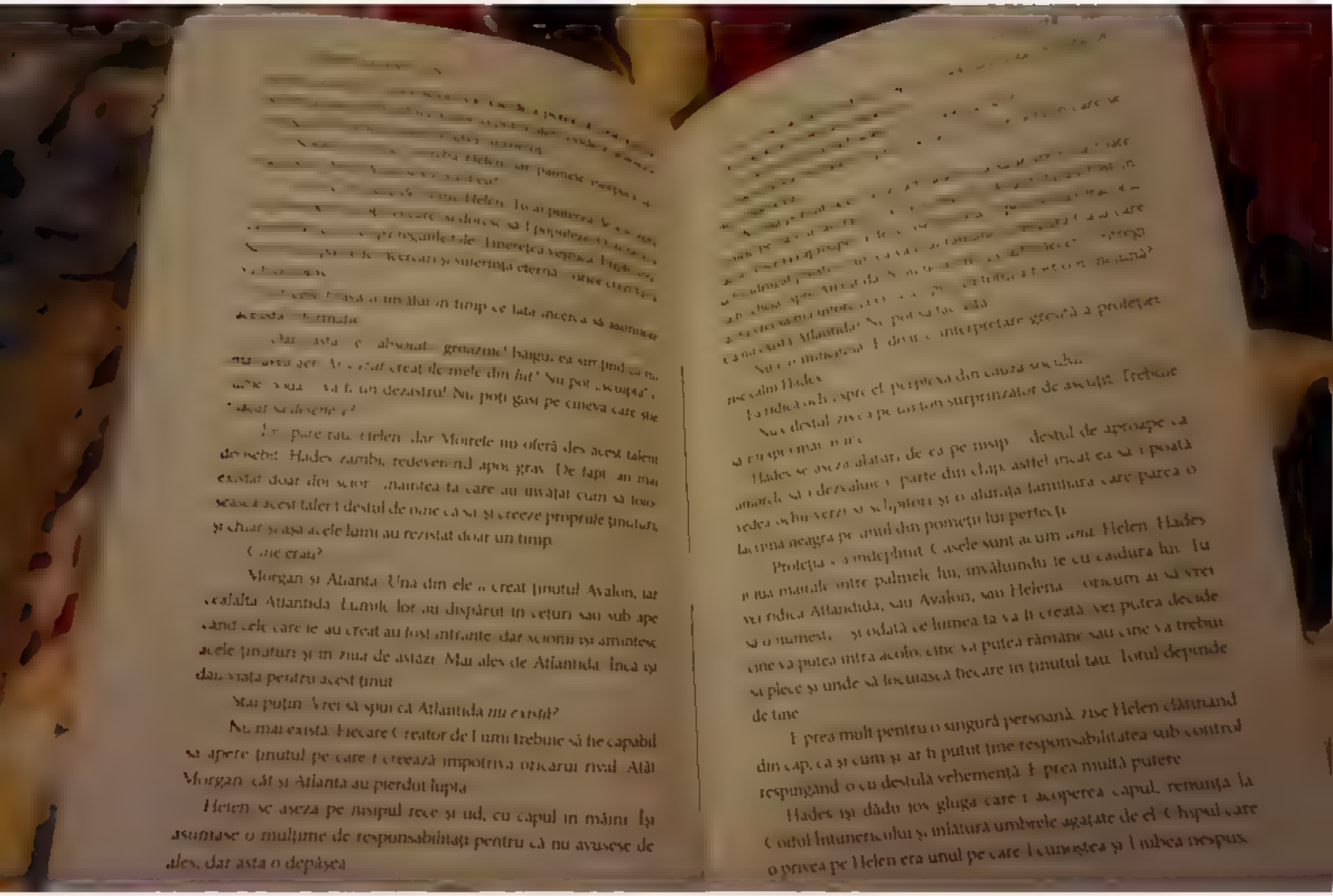

Capitolul 7

Paralizat, Orion o privea pe Helen cum se îndepărtează. Ea nu se întoarse să se uite la el. Nu se opri nici măcar când ajunse la capătul coridorului. Orion o văzu cum se lipește de perete, cu capul sprijinit de piatră, cu ochii închiși, cu mâinile strânse în pumni. Apoi dispăru în camera ei.

Orion rămase încremenit în mijlocul coridorului. Nu înțelegea ce se întâmplase. Nu înțelegea de ce Helen, care cu câteva clipe înainte îl sărutase cu atâta pasiune, se schimbase atât de brusc. Nu înțelegea de ce ea, care îl dorise atât de mult, îl respinsese acum.

Se întoarse încet spre camera lui. Ușa era deschisă. Intră și se așeză pe marginea patului. Se uită în jur, la pereții goi, la ferestrele înalte, la lumina palidă a dimineții care începea să se strecoare prin perdele. Totul părea la fel ca înainte, dar totul era diferit. Pentru că el știa acum ce înseamnă să o ai pe Helen în brațe și să simți că ea îți aparține.

Își trecu mâinile prin păr și oftă. Trebuia să vorbească din nou cu ea. Trebuia să afle ce o speriase atât de tare. Trebuia să o convingă că nu are de ce să se teamă de el.

Se ridică și ieși din cameră. Coridorul era pustiu. Se îndreptă spre camera lui Helen și bătu ușor în ușă.

— Helen, sunt eu. Pot să intru?

Nu primi niciun răspuns. Bătu din nou, mai tare.

— Helen, te rog. Trebuie să vorbim.

Tot liniște. Apăsă clanța și descoperi că ușa era descuiată. Intră încet, cu inima bătându-i cu putere în piept. Camera era goală. Patul era făcut, perdelele trase, totul în ordine. Helen nu era acolo.

Orion simți cum îl cuprinde panica. Unde se dusese? De ce plecase fără să-i spună nimic? Se întoarse în coridor și începu să strige numele ei.

— Helen! Helen, unde ești?

Nu primi niciun răspuns. Doar ecoul propriei voci care se întorcea spre el din pereții de piatră.

Coborî în sala mare, unde câțiva bărbați luau micul dejun. Nu o văzu pe Helen printre ei. Întrebă pe unul dintre ei dacă o văzuse, dar acesta clătină din cap. Întrebă pe altul, apoi pe altul, până când toți din sală știau că Helen dispăruse.

Ieși în curte. Soarele era deja sus pe cer, iar aerul era rece și curat. Se uită în jur, la zidurile înalte, la porțile masive, la turnurile de veghe. Nu o văzu nicăieri.

Se îndreptă spre grajduri. Poate că ea hotărâse să plece călare. Dar când ajunse acolo, descoperi că toți caii erau la locul lor. Niciunul nu lipsea.

Se întoarse în castel și urcă din nou la etajul trebuie să dezvăluim să întâmpine

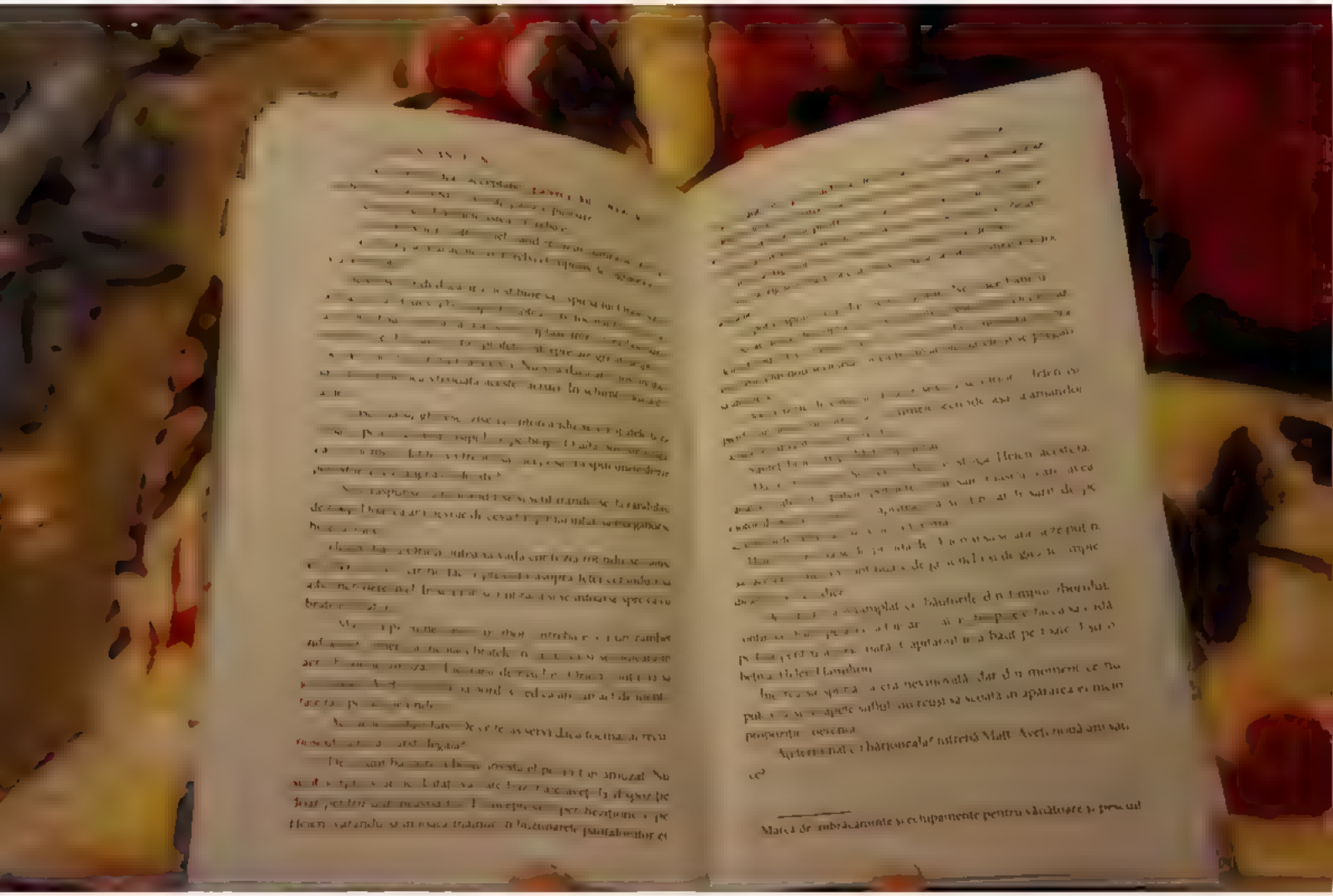

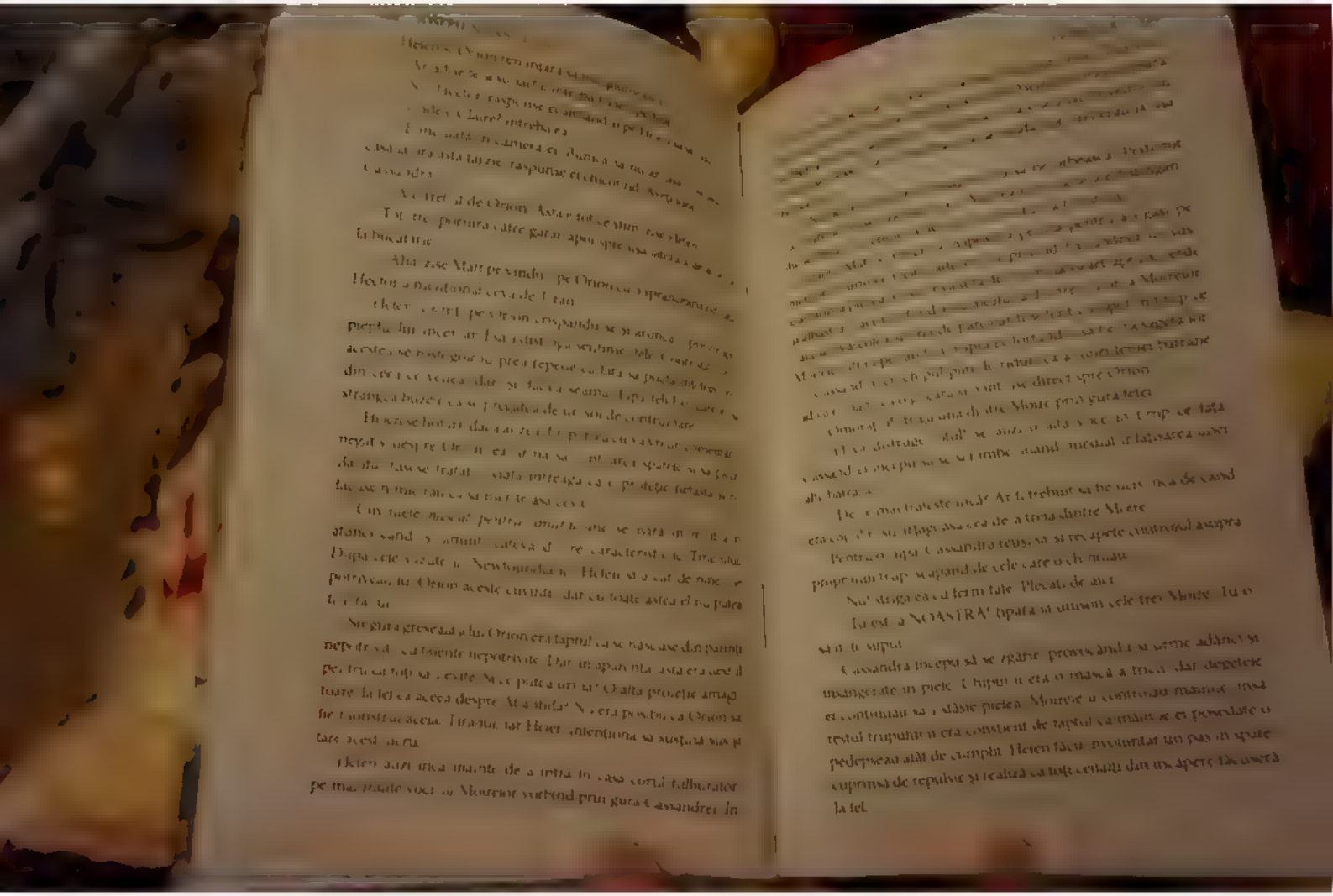

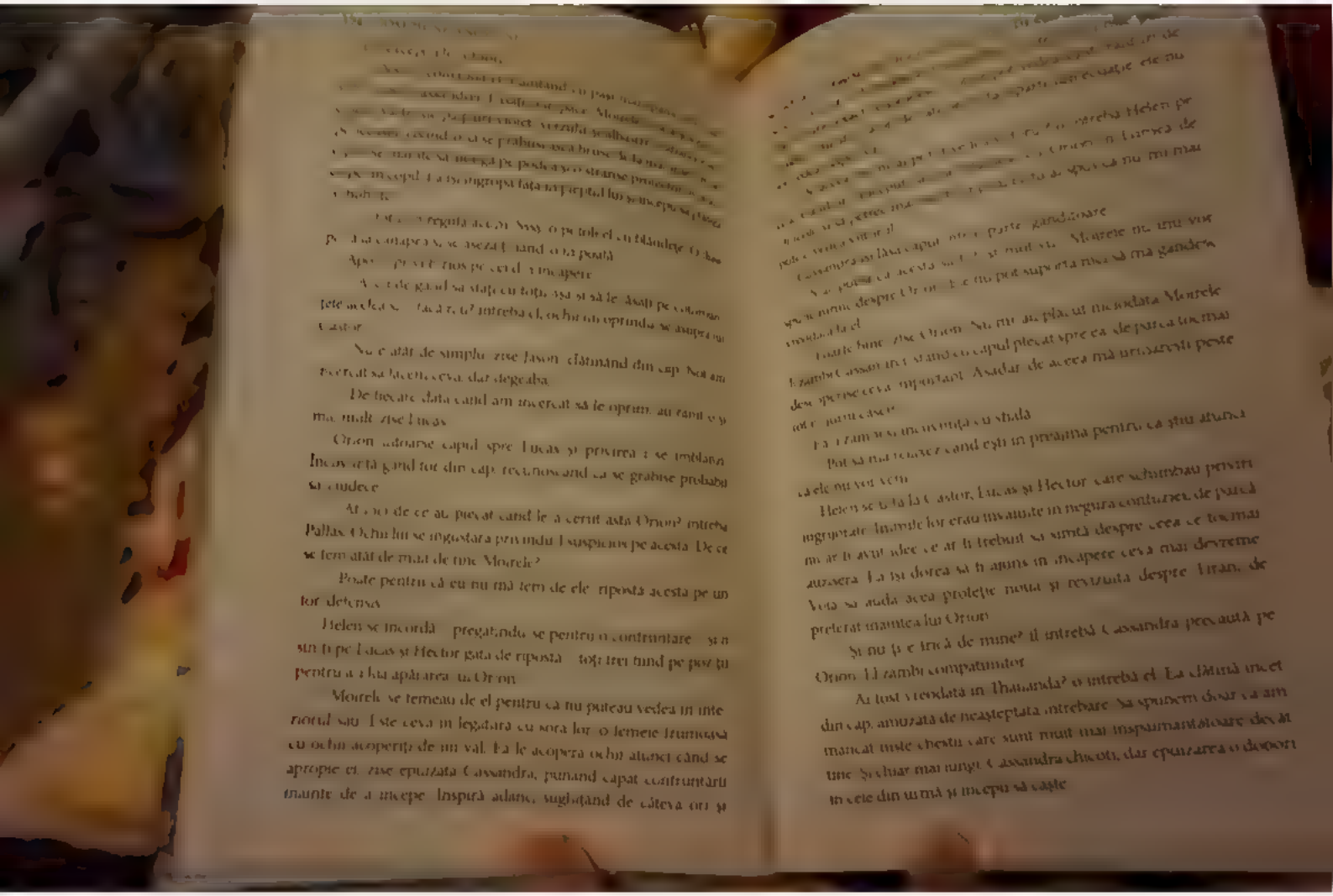

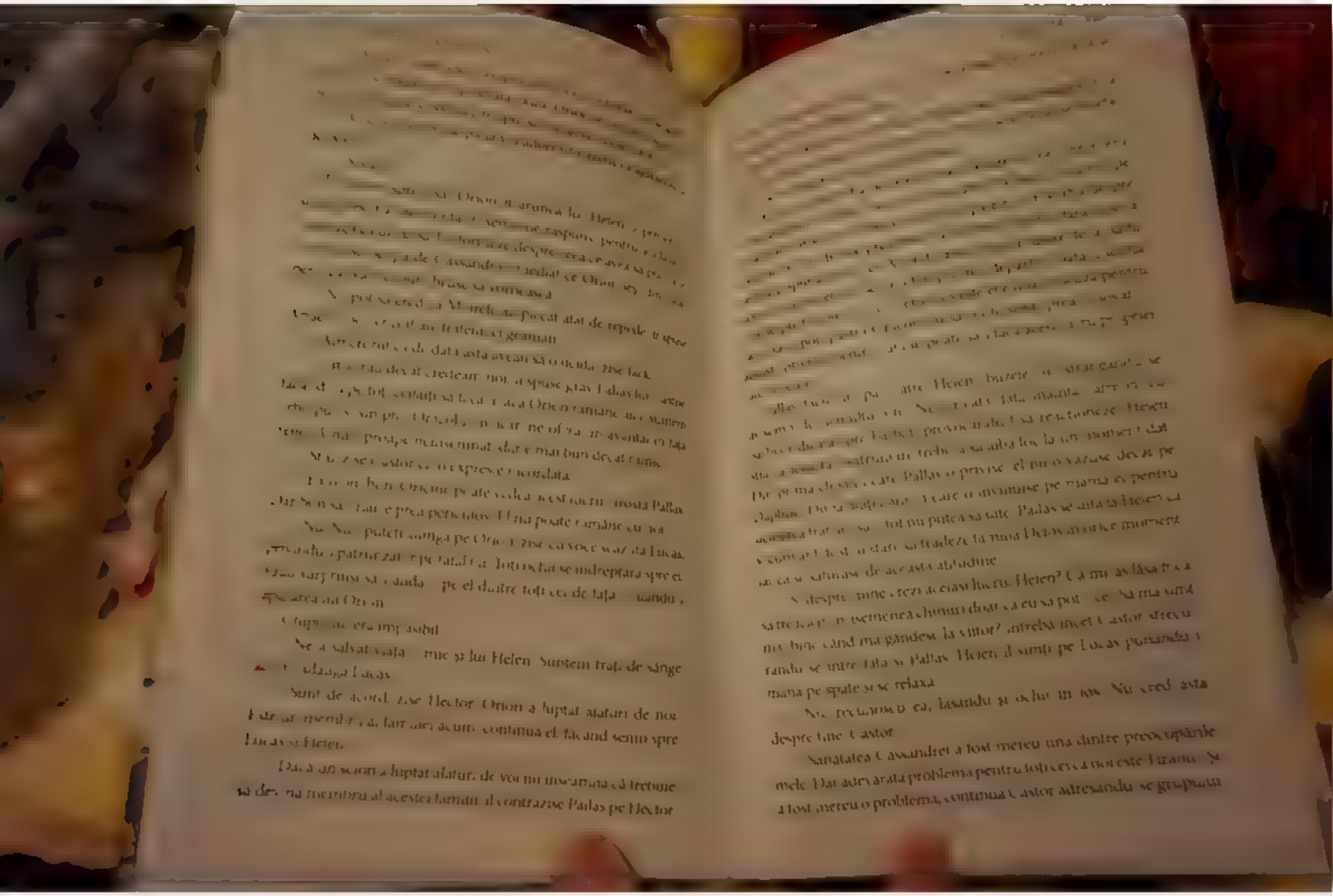

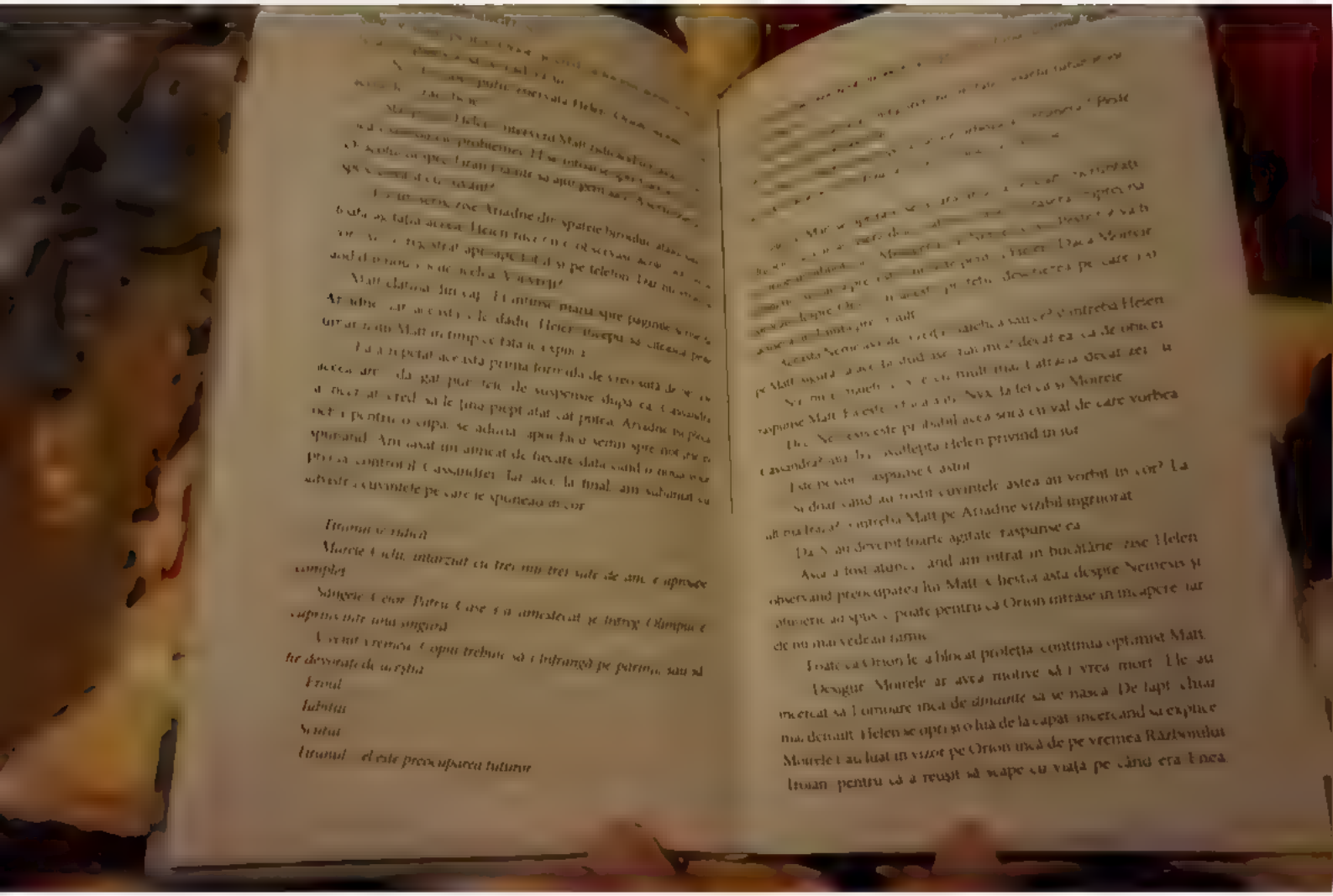

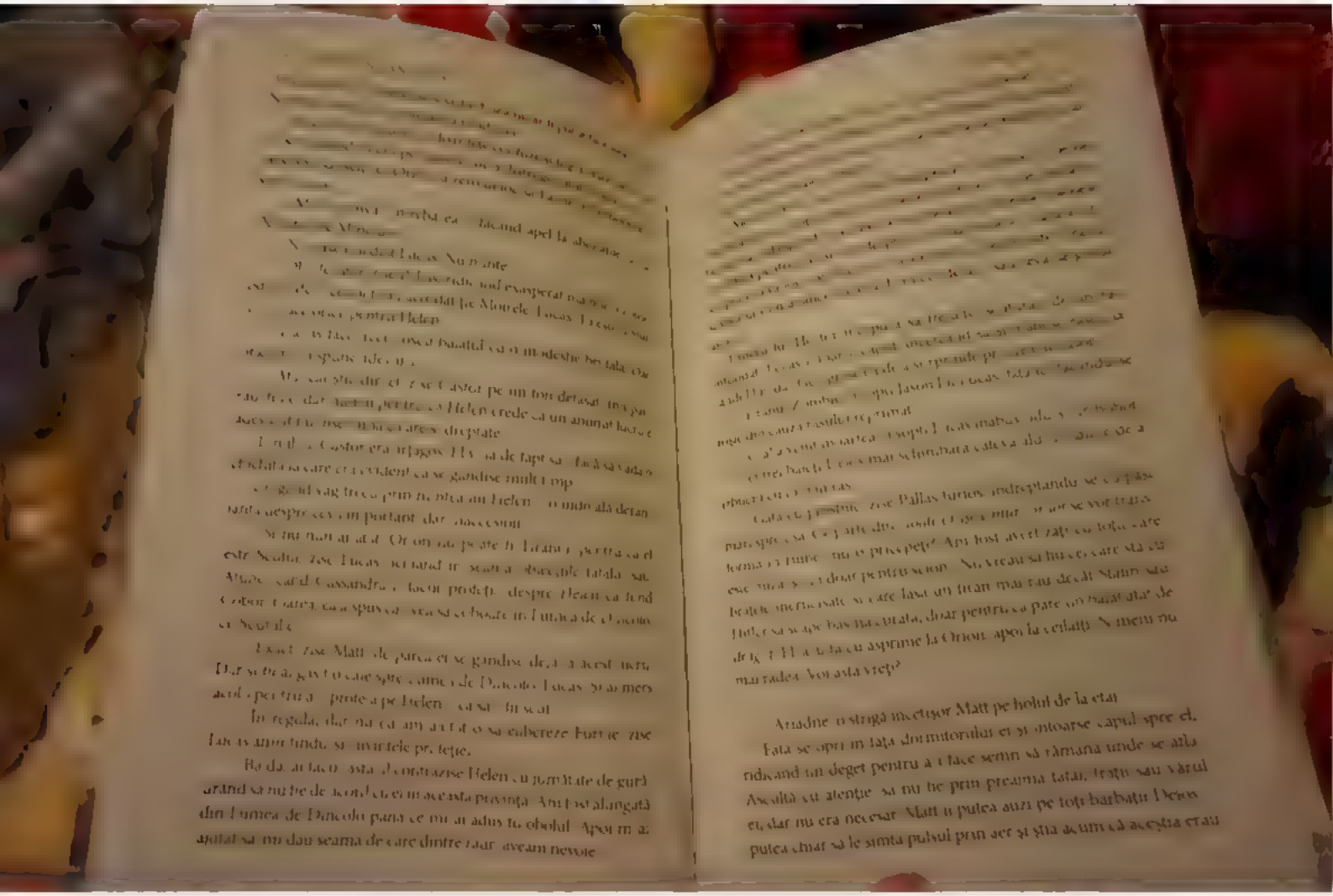

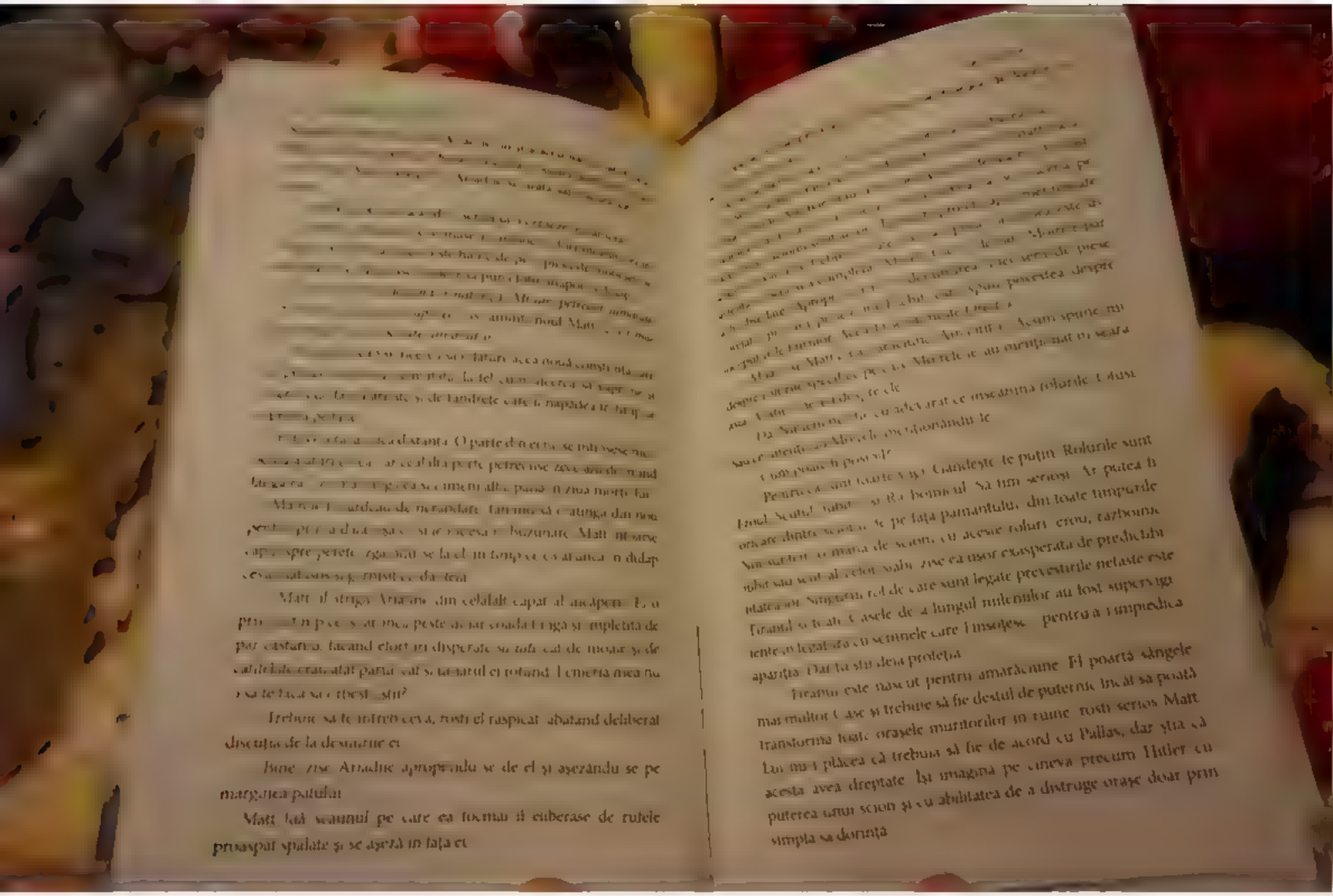

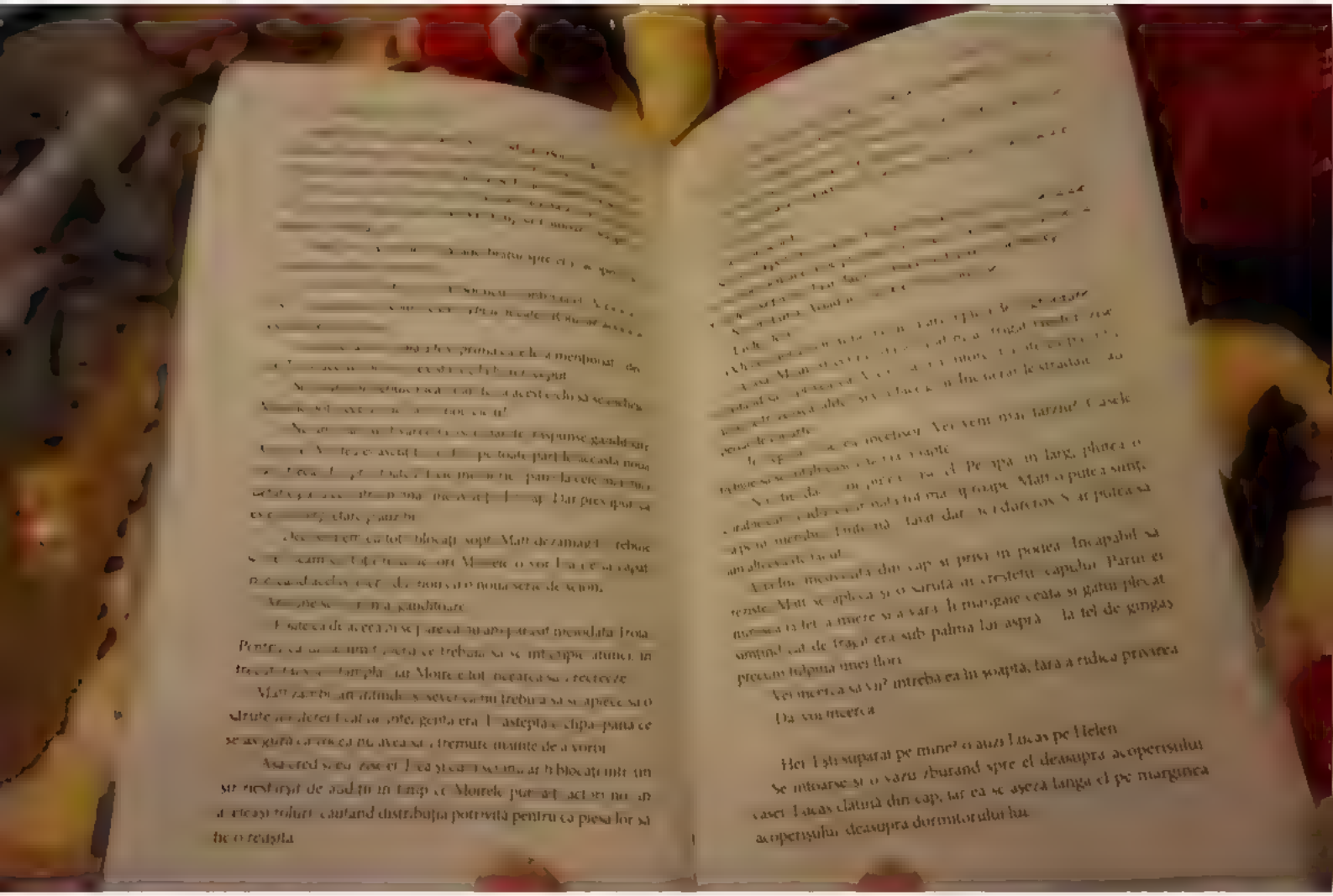

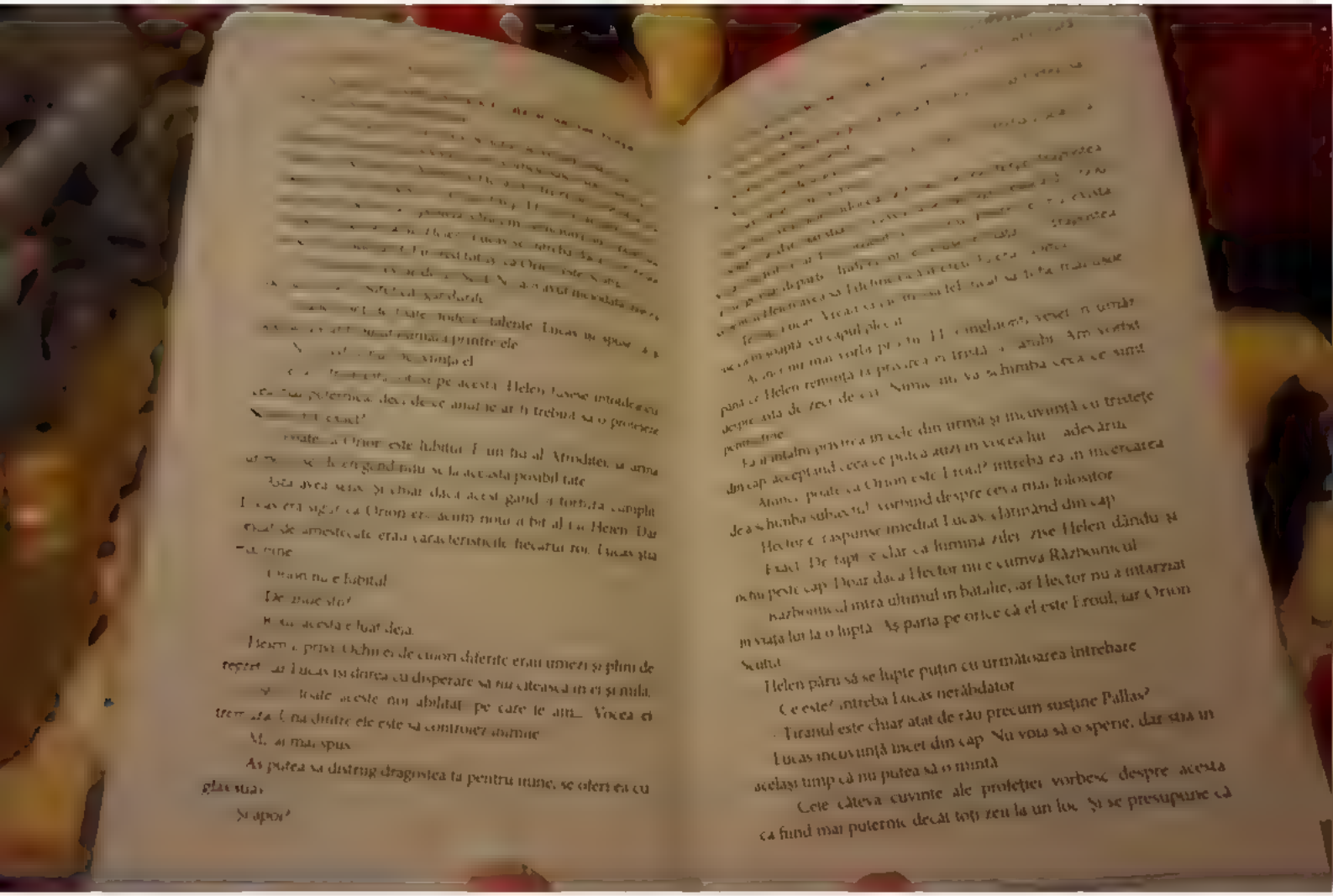

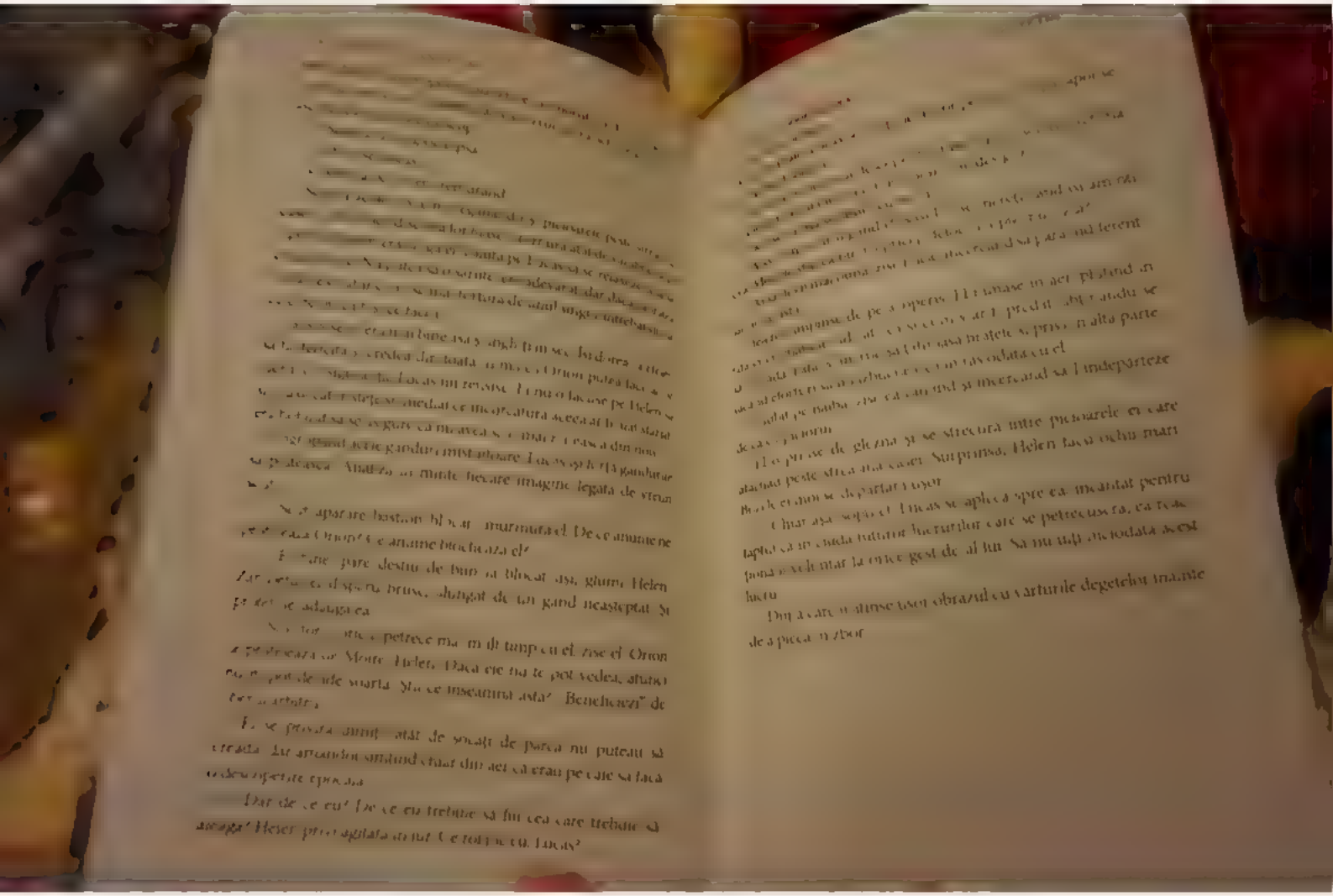

Capitolul 8

Helen era de un timp pe aproape, privind ingrijorată spre mașina din care coborau cei care trebuiau înșelați de sufletul ei pătat. Ar fi vrut să fie în stare să-și ascundă fața, dar era prea târziu. Nu avea cum să-și ascundă vina. Nu era ca și cum ar fi putut să-și ia înapoi cuvintele care deja ajunseseră la urechile lui Matt. Oricum, Matt se uita deja la ea, cu o privire pe care nu o mai văzuse până atunci.

Helen se putea uita în sufletul lui și vedea că Lucas era încă îndrăgostit de ea, dar era dispus să-și ascundă sentimentele pentru a-și menține relația de acum. Dar Matt era de o cu totul altă natură. Nu era genul de persoană care să-și ascundă ceva. Dacă ceva îl deranja, o spunea direct. Și Helen știa că Matt era gata să-și pună capăt relației lor, dacă nu-i dădea o explicație bună.

Și nu era ceva ce Helen să-i spună despre sentimentele ei pentru Lucas, nu în acel moment. Matt era gata de acțiune, blocați de circumstanțe, așa cum se părea.

Ea a explicat părerea lui Lucas despre Moire, care voia ca Helen să-și folosească darul de a vedea în cazul contrar, dacă refuzau să-și urmeze soarta generală.

Credea că toată lumea va ajunge la aceeași concluzie ca Helen, presupunând. Asta ar explica de ce arătau toți precum ei. Trebuia să fie ceva bine ascuns, pentru ca Moirele să nu-și dea seama. Altfel, ar fi trecut pur și simplu Moirele încercând să facă să se întâmple lucrul.

Dar ce anume? întrebă exasperată Ariadne. Și mai este ceva ce nu înțeleg. De ce nu pot Moirele să facă să se întâmple acest lucru? Nu are sens.

Ce a spus Matt despre asta? întrebă Helen simțind un nod în stomac.

A spus că trebuie să existe o forță care lupta împotriva lor în fiecare ciclu. Ceva ce atacă întotdeauna piesa înainte ca aceasta

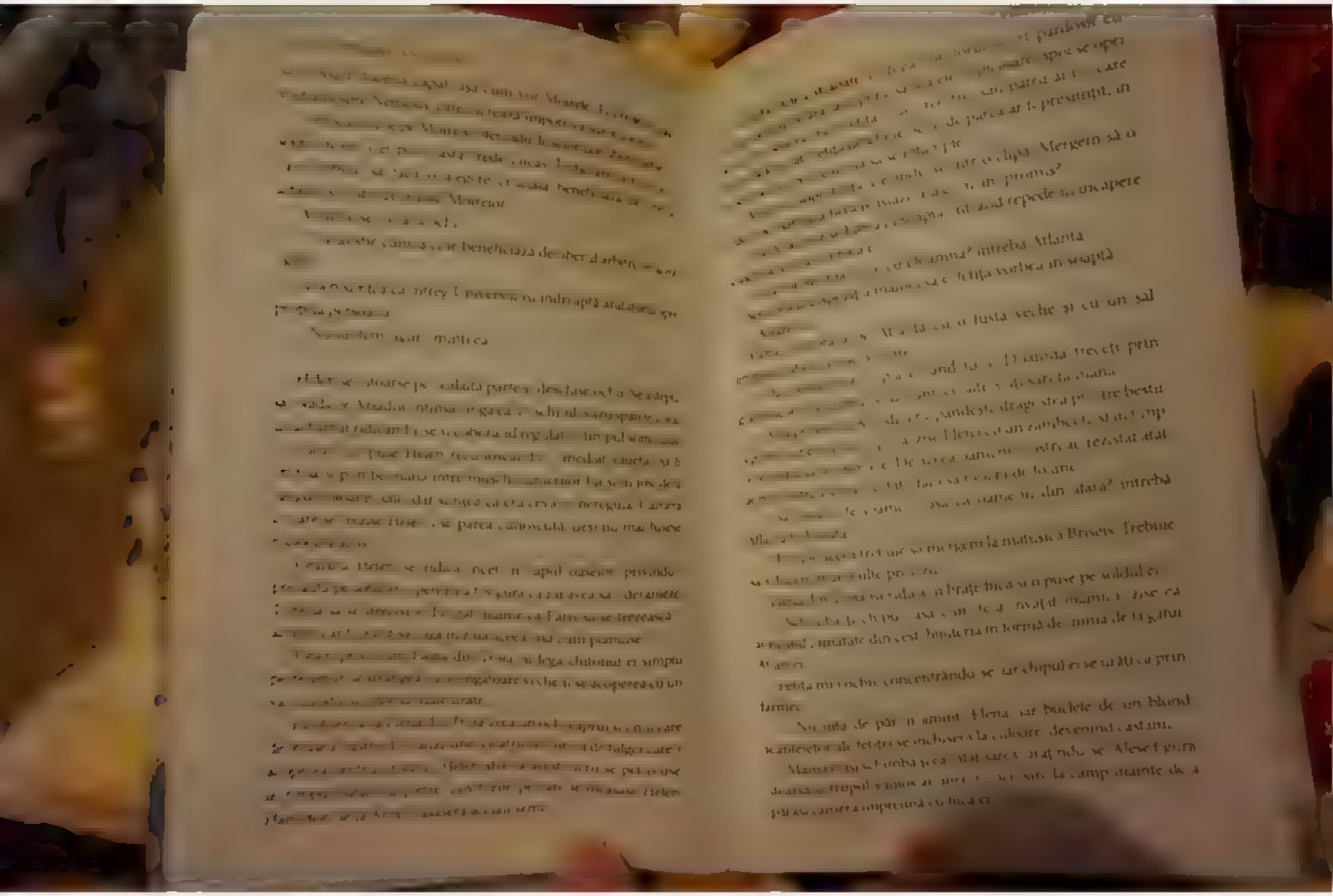

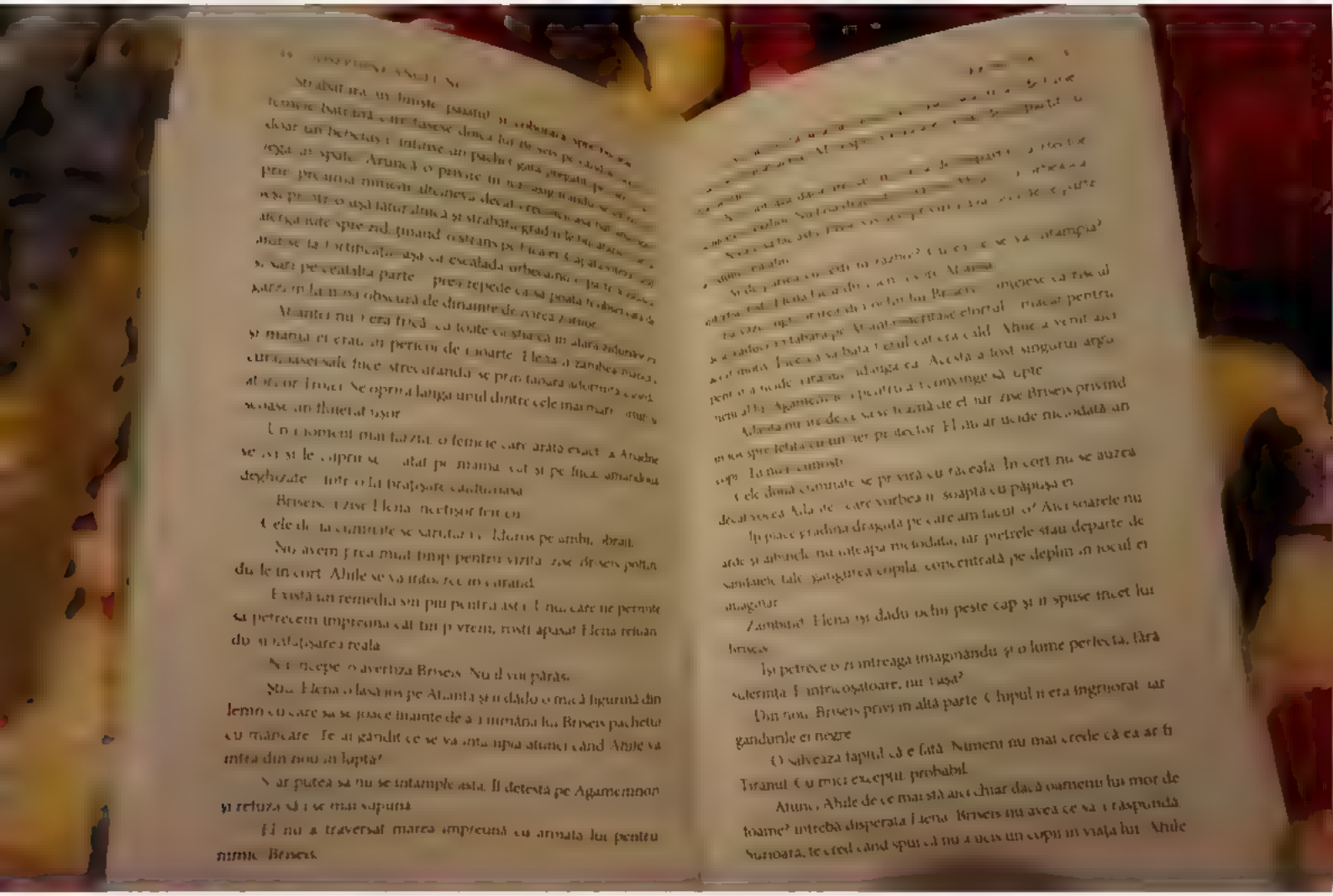

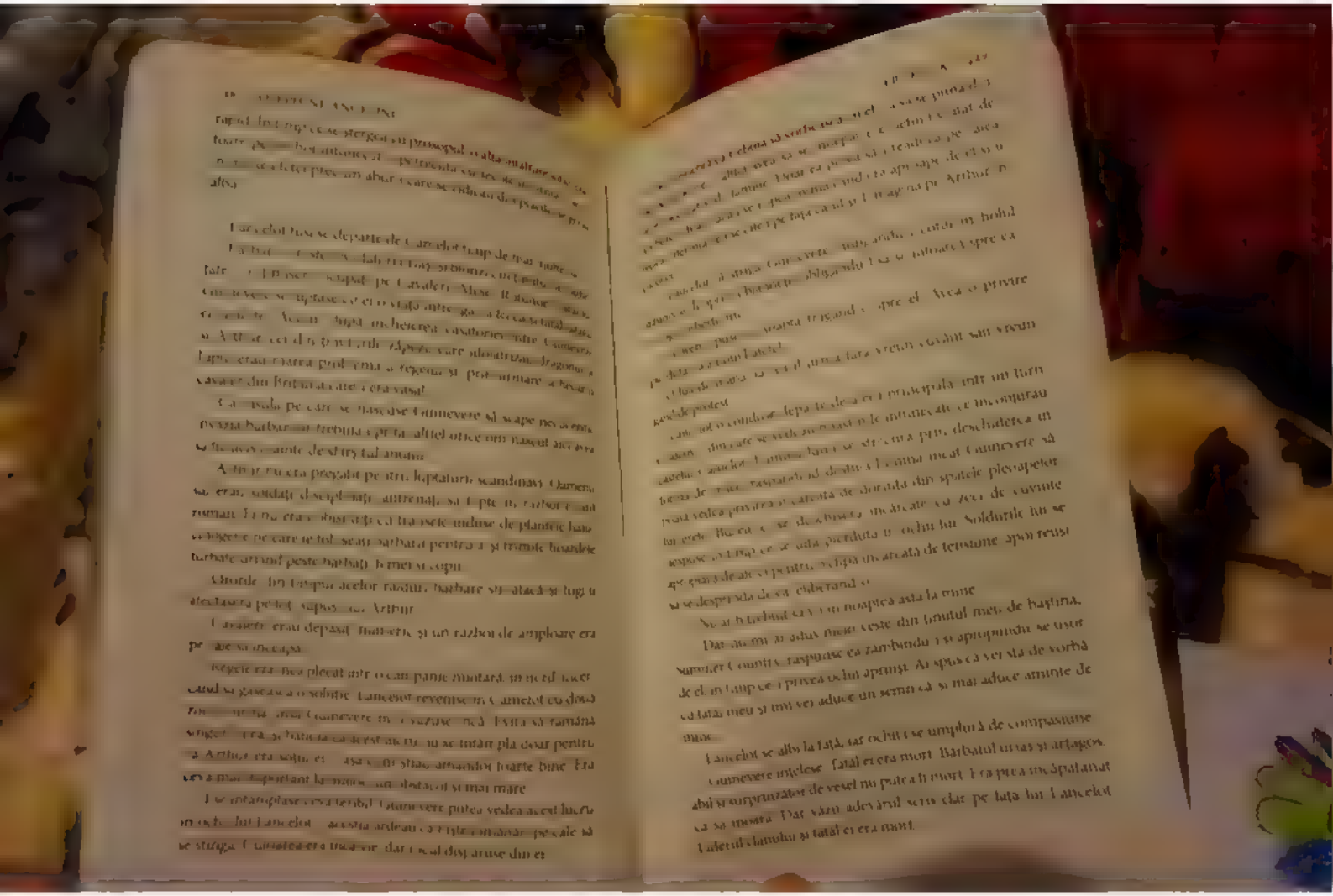

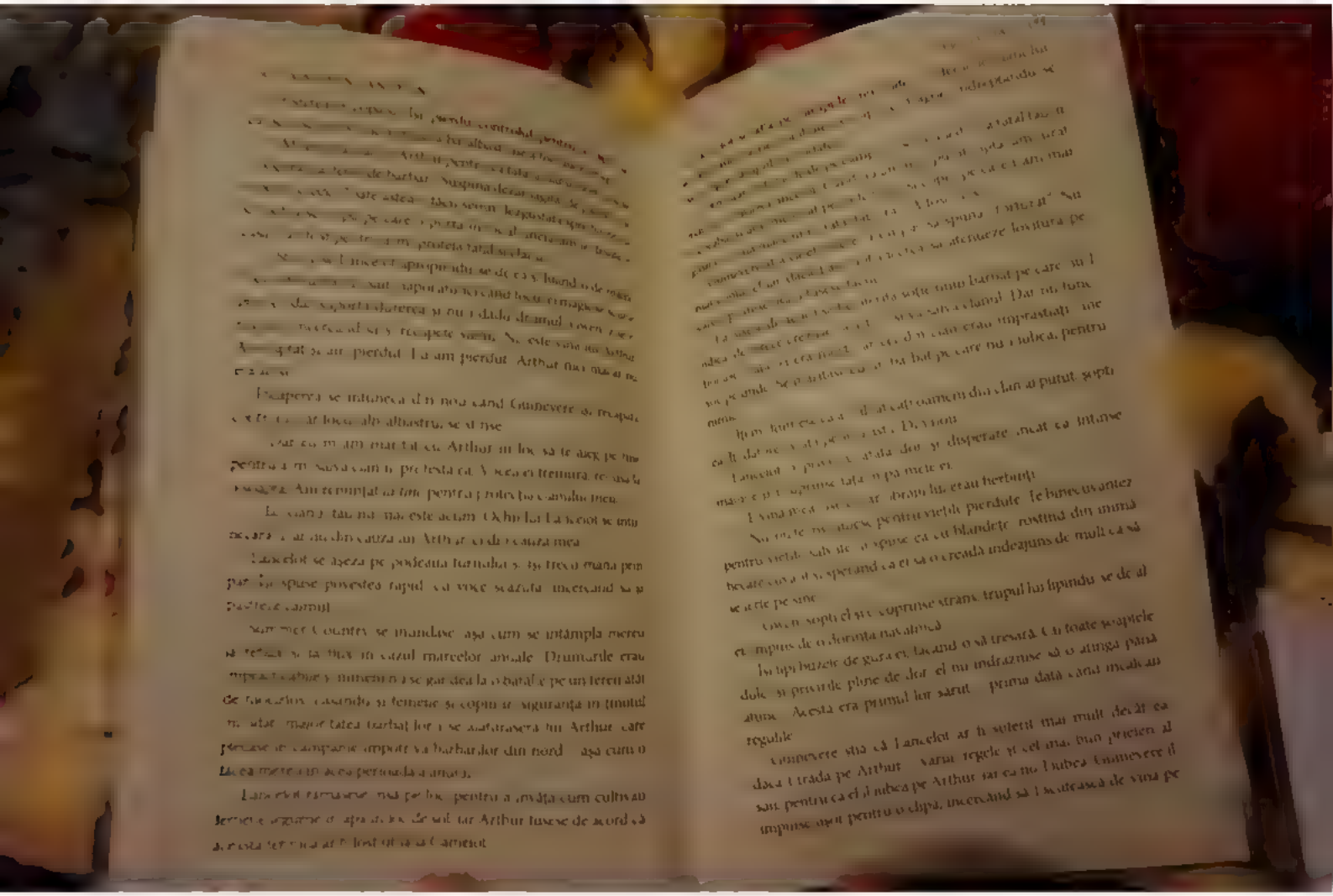

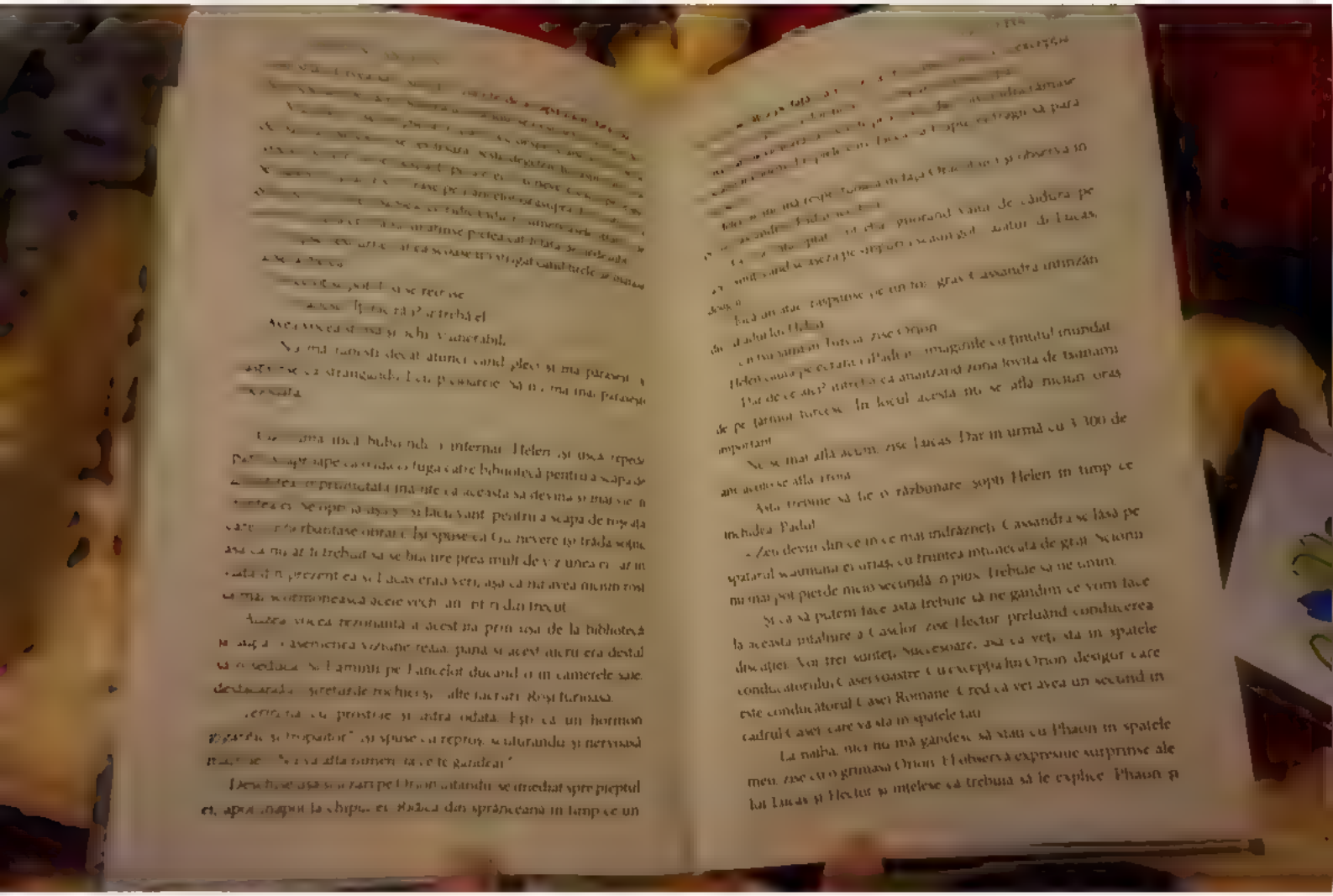

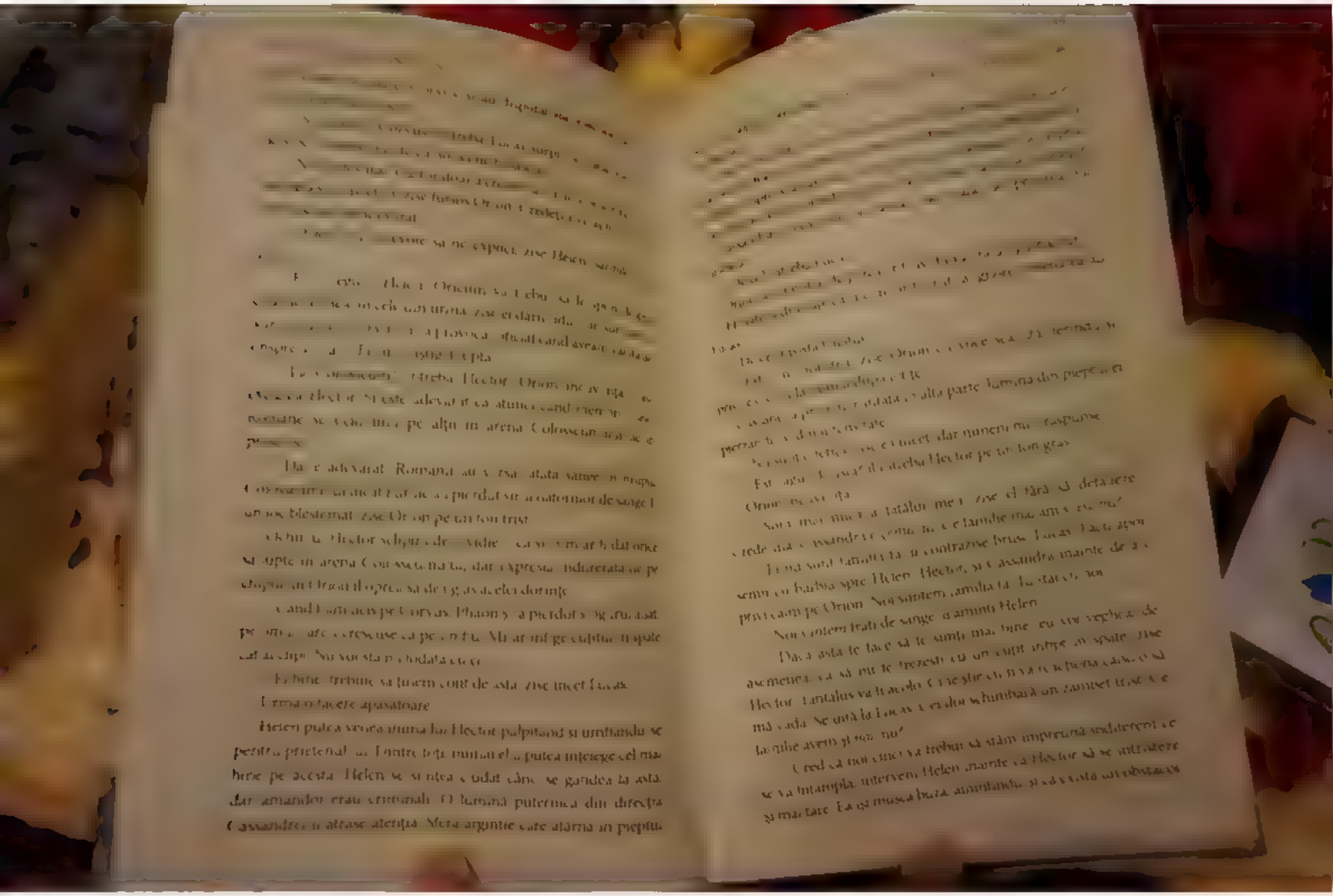

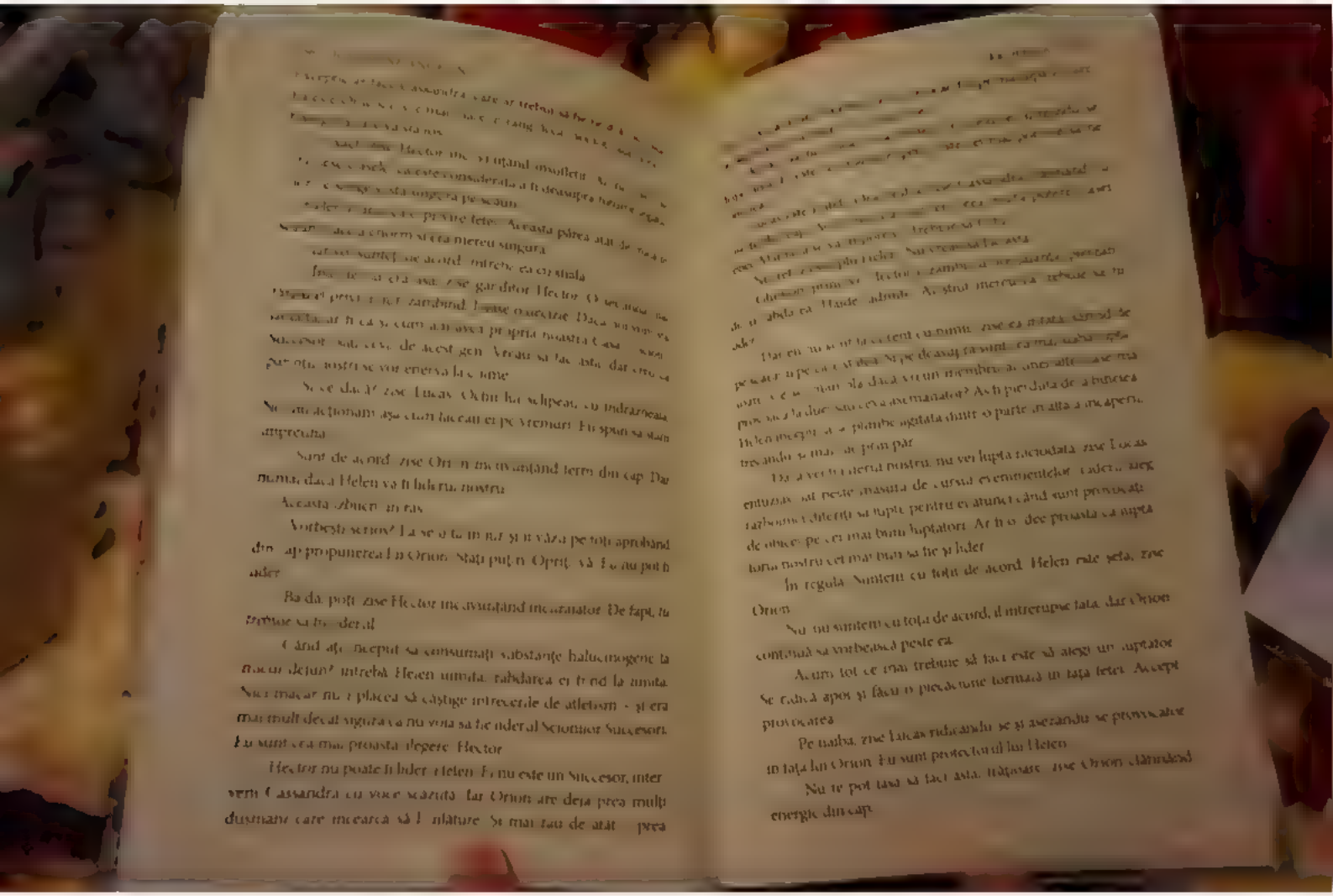

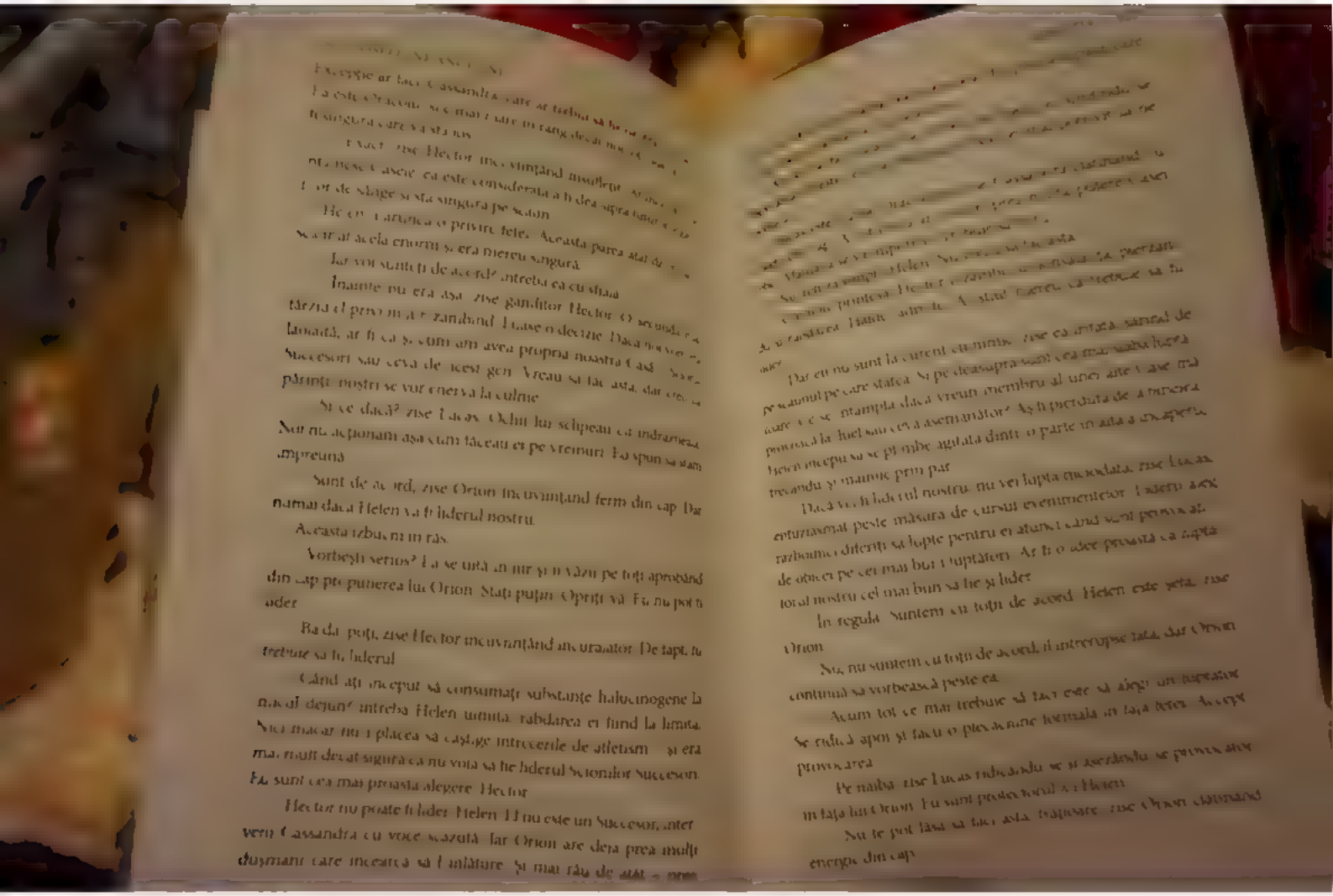

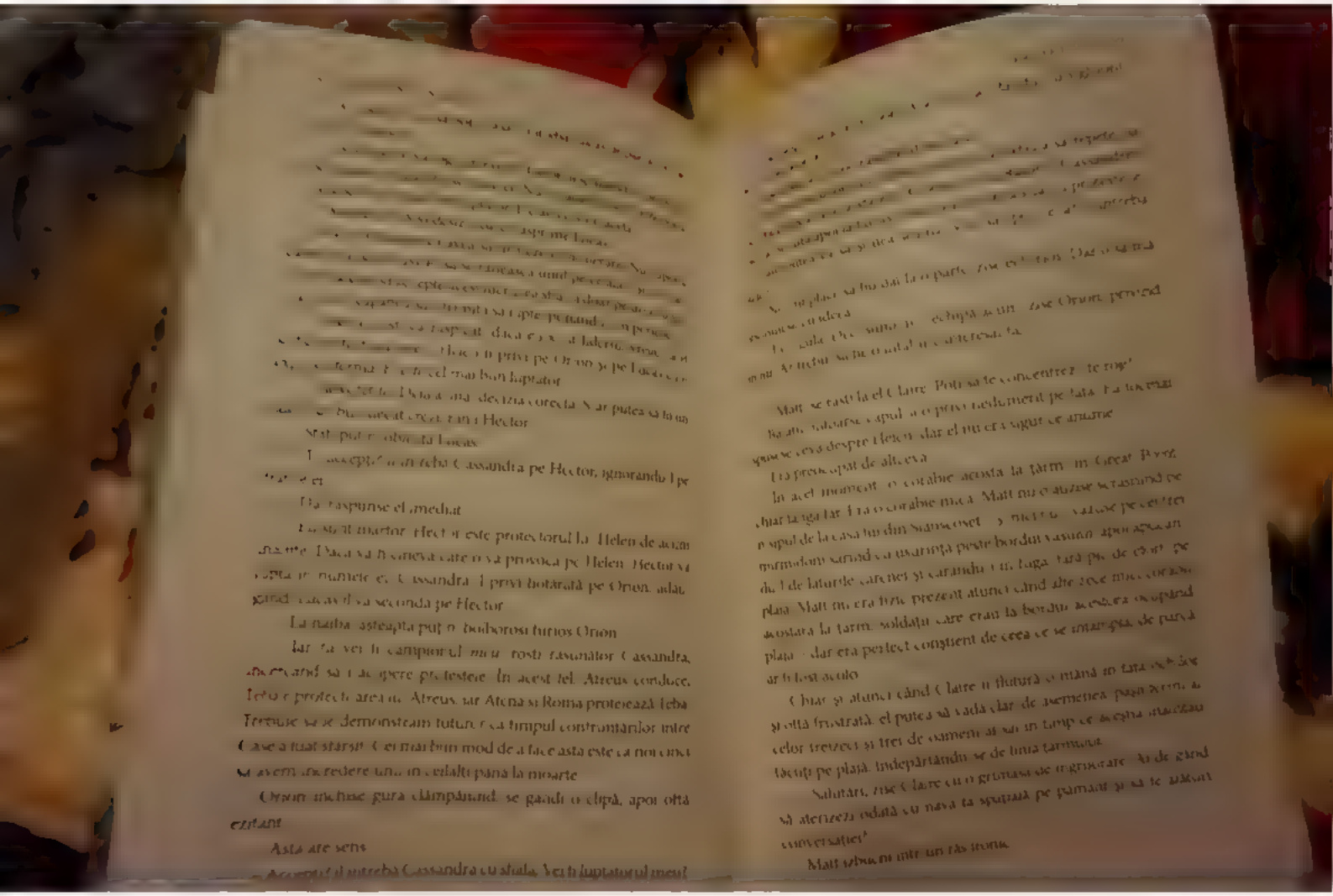

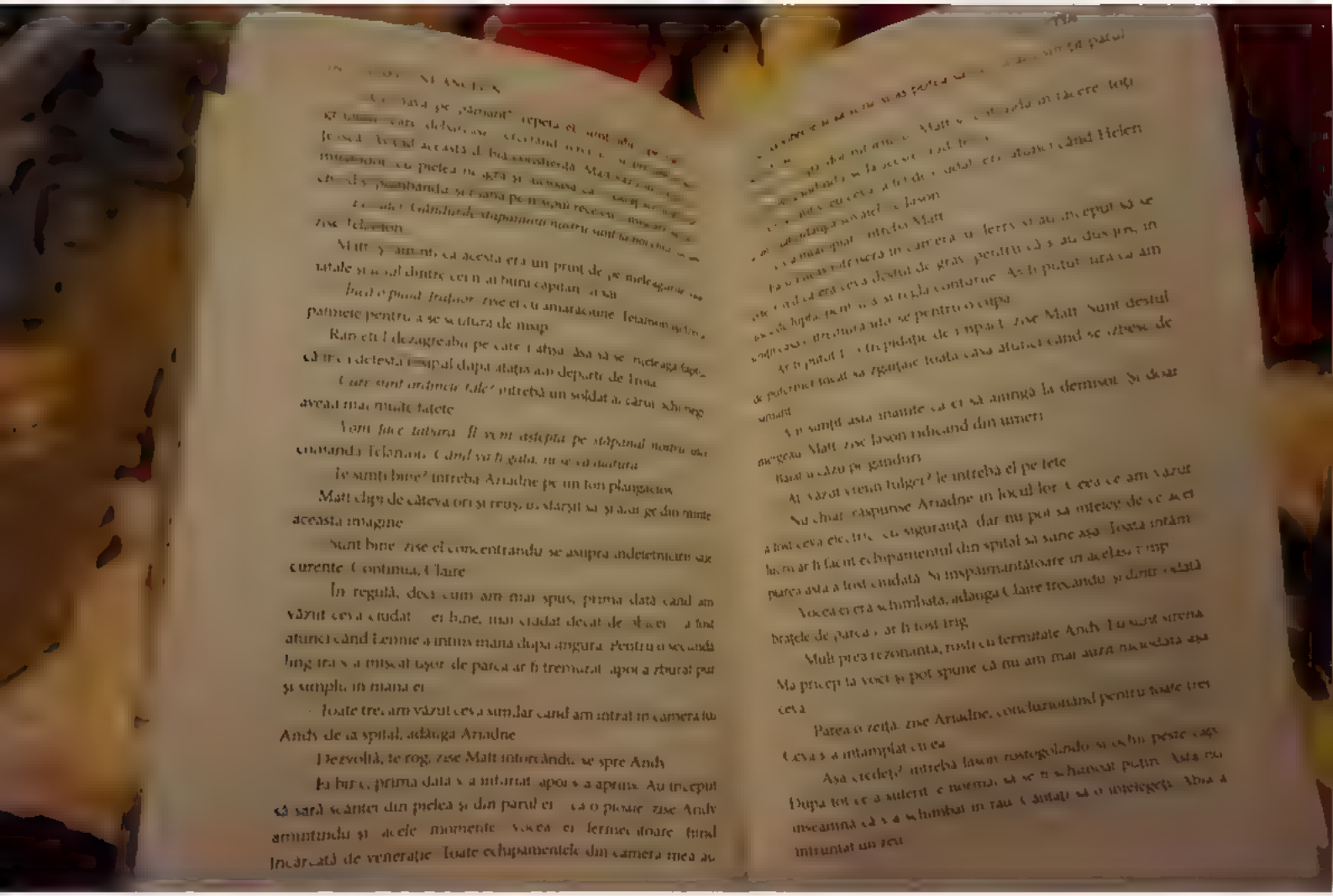

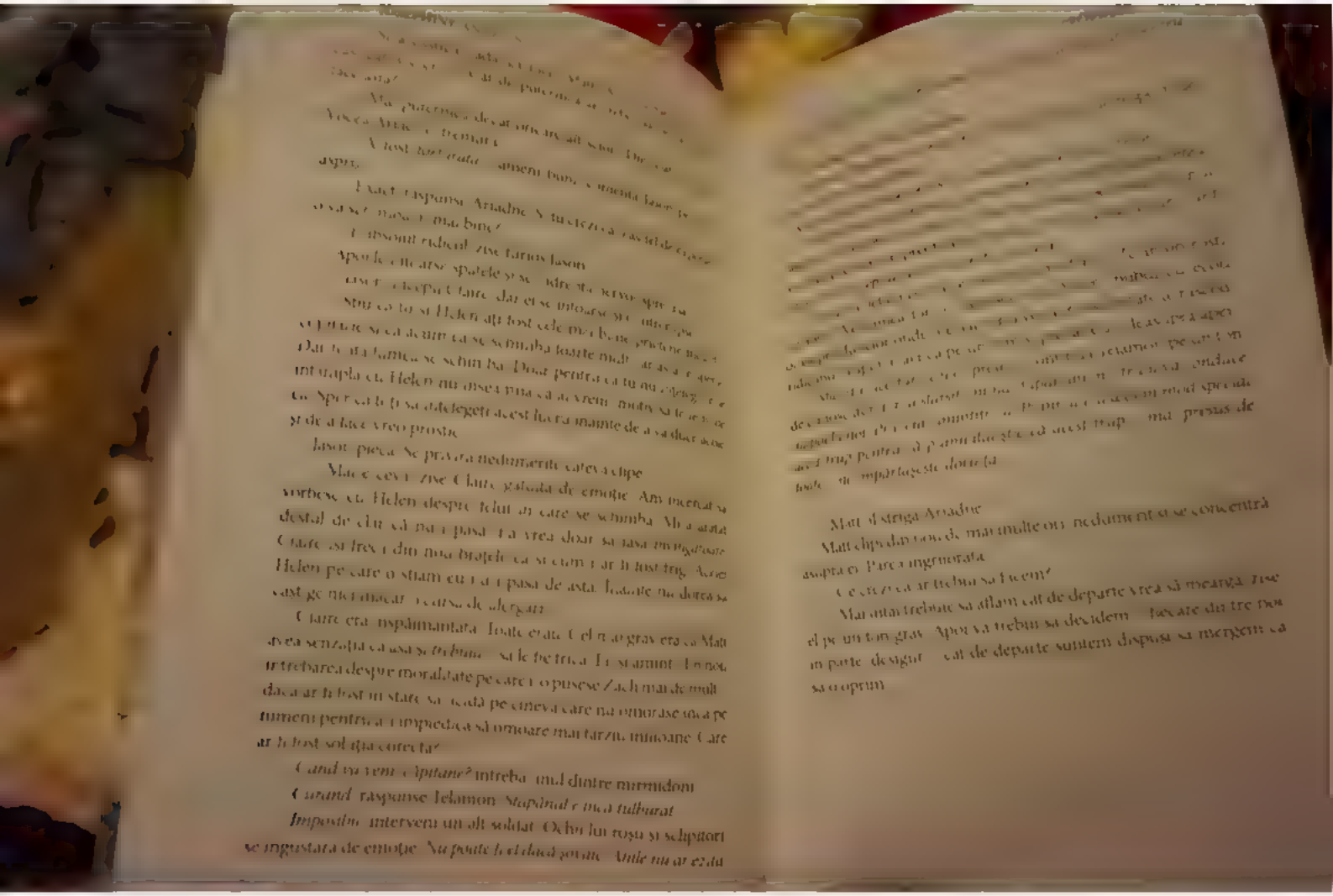

Capitolul 9

În noaptea aceea Lucas se îmbrăcă mai bine. El știa că întrunirea Casei reprezintă o ocazie serioasă, dar asta nu însemna că el trebuia să poarte ceva care să restricționeze mișcările. Nu avea încredere în niciunul dintre oaspeții pe care se pregăteau să îi primească și pentru nimic în lume nu ar fi pus pe el ceva care să îl încurce într-o luptă.

Desigur, luptele erau strict interzise la astfel de întruniri. Dar Lucas știa că majoritatea celor prezenți nu se mai văzuseră de doi sute de ani. Mai mult decât atât, mulți dintre ei omorâseră pe cineva pe care altcineva de la întrunire îl iubise cândva. Era de așteptat să se întâmple ceva din cauza rivalităților existente.

Lucas coborî la parter și găsi jumătate din familia sa adunată în fața televizorului din living, ascultând știrile serii. Imaginea de pe ecranul televizorului înfățișa o furtună cu ploaie cu fulgere abătută deasupra unui oraș în care nu se mai vedea nicio rămână.

— Manhattanul? întrebă el apropiindu-se de ecran.

— Da, zise mama lui cu vocea gâtuită din cauza poculuri. Tot orașul a rămas în beznă.

Lucas își imagină haosul din New York în cazul unei pene de curent. Metrourile probabil că rămăseseră pe șine, cu o mulțime de oameni înăuntru. Lifturile erau blocate și oamenii rămăseseră

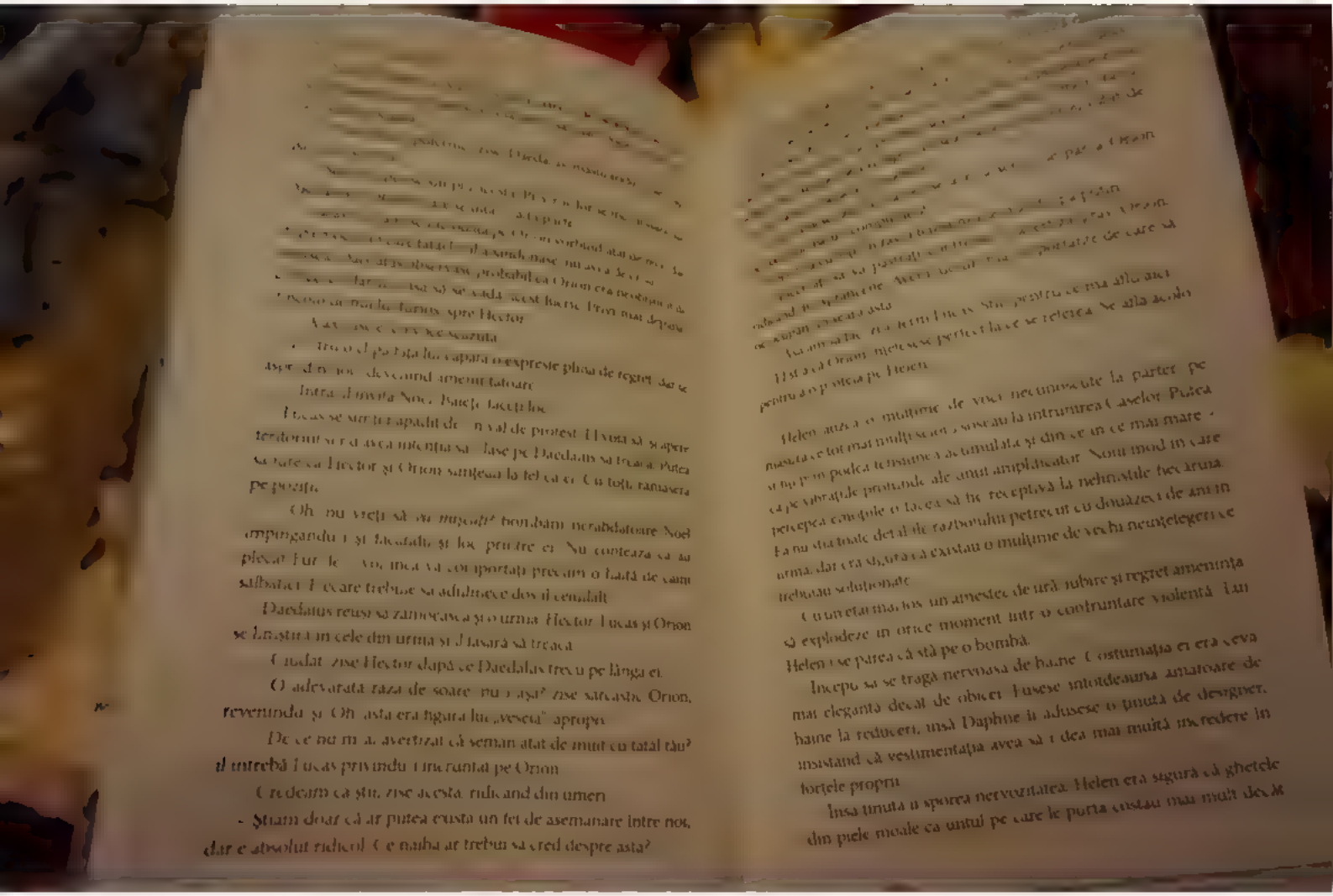

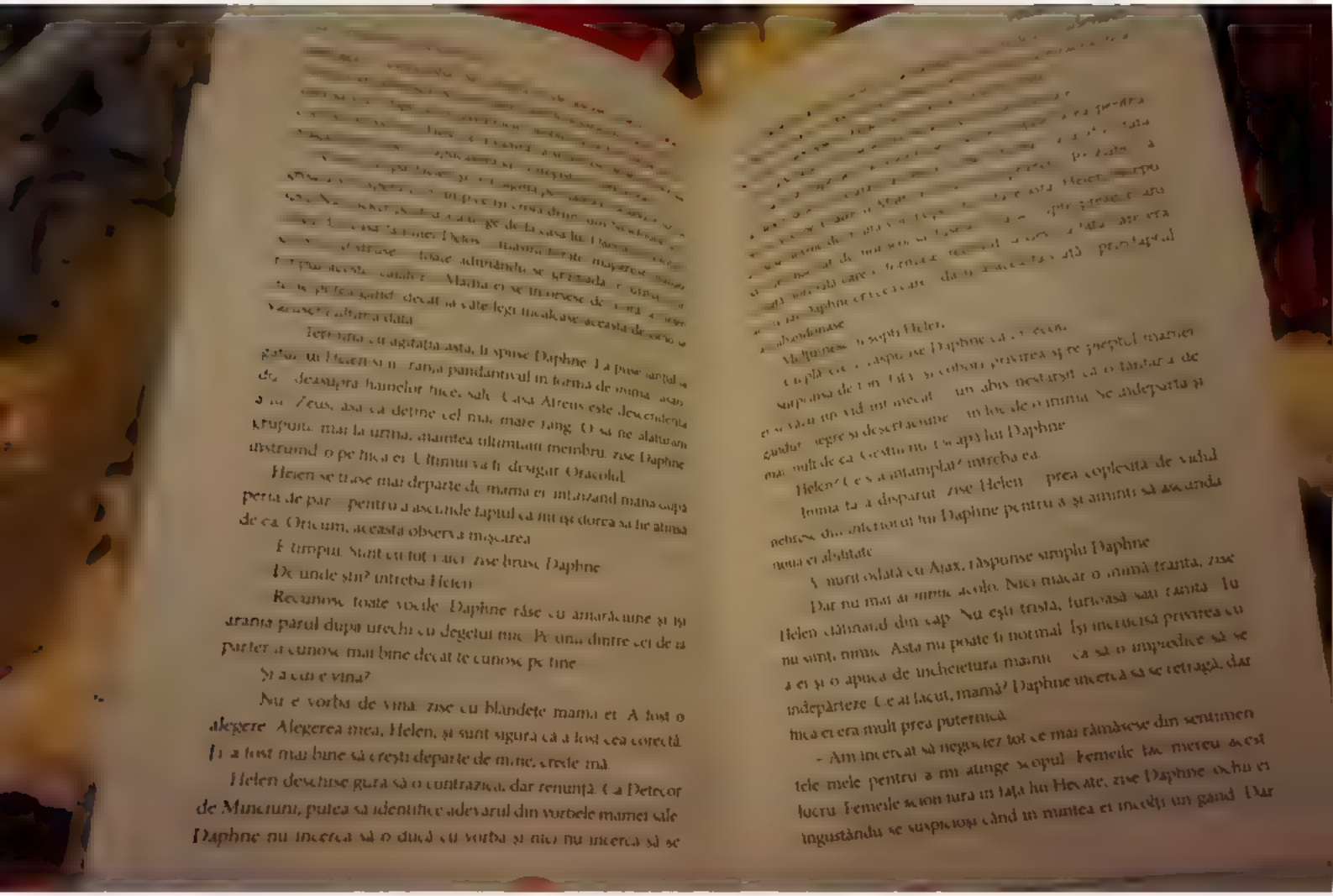

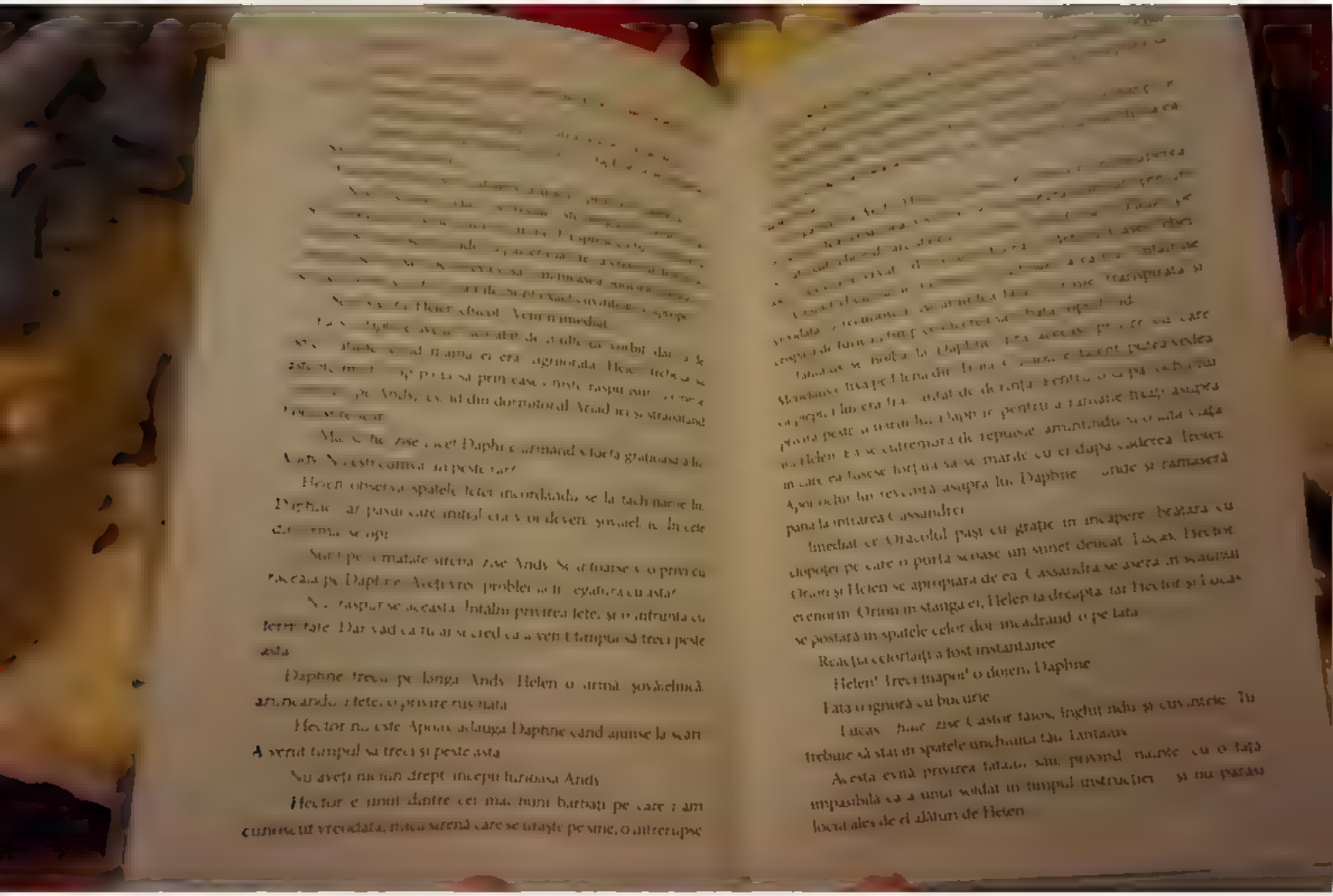

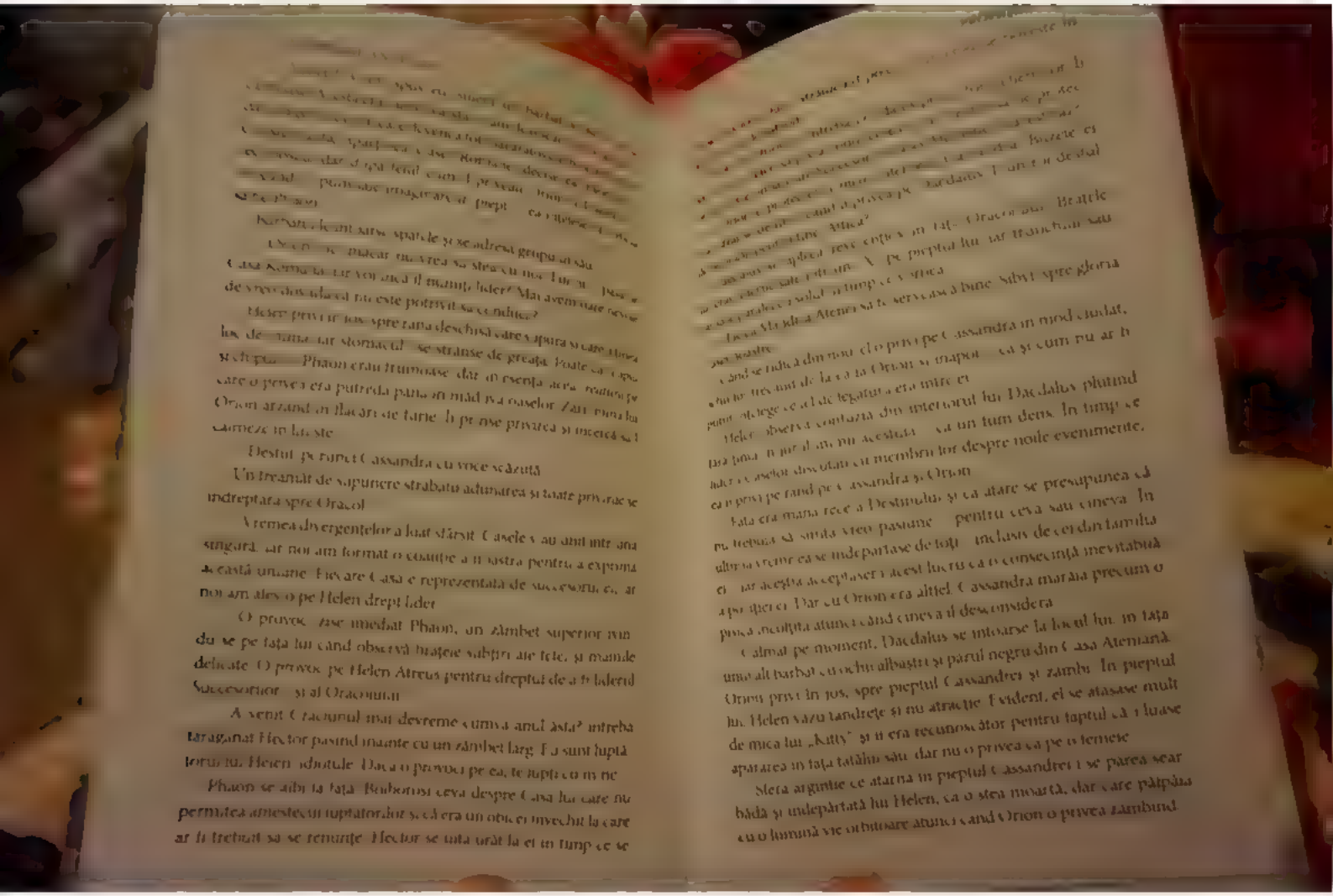

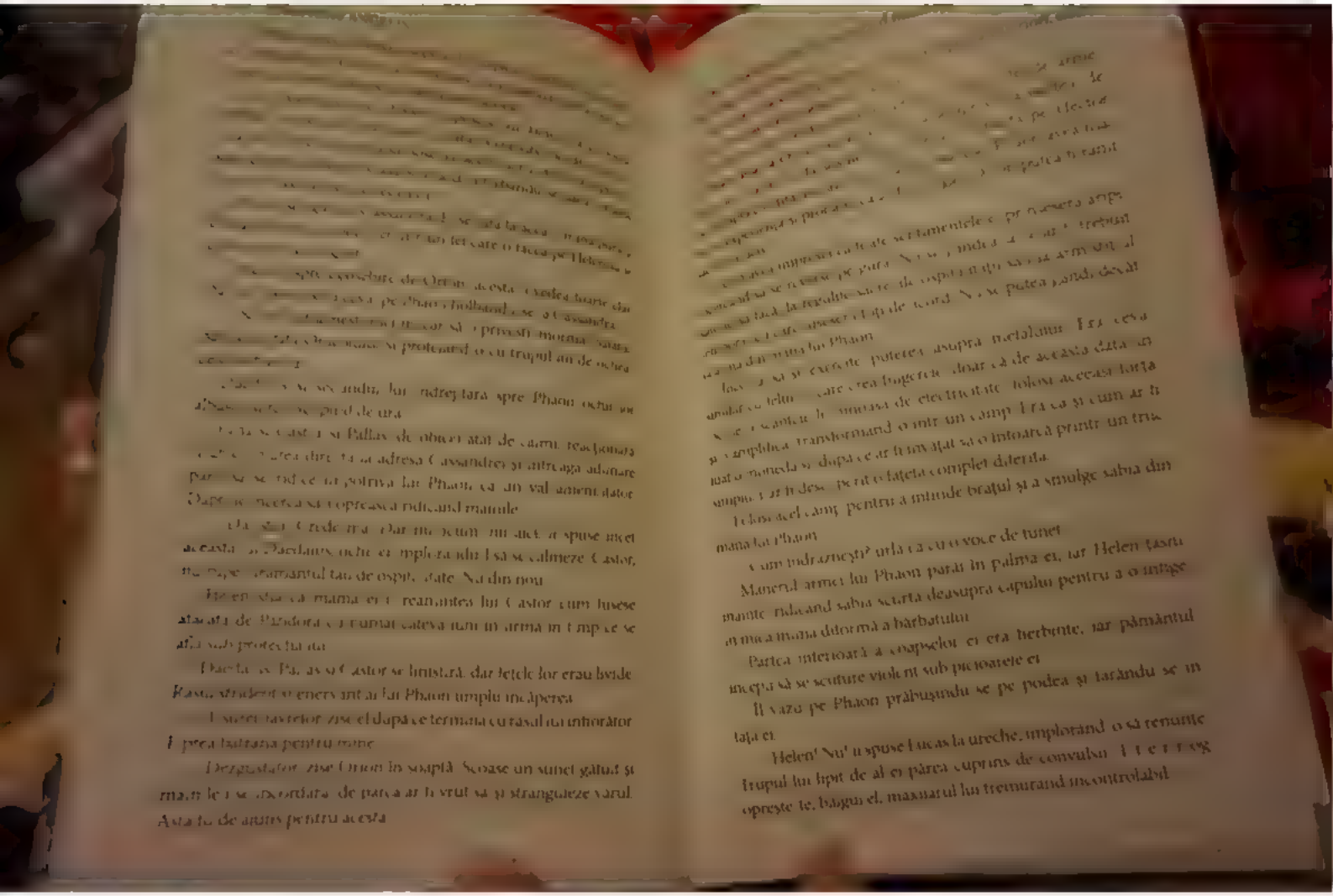

[illegible]

[illegible]

[illegible]

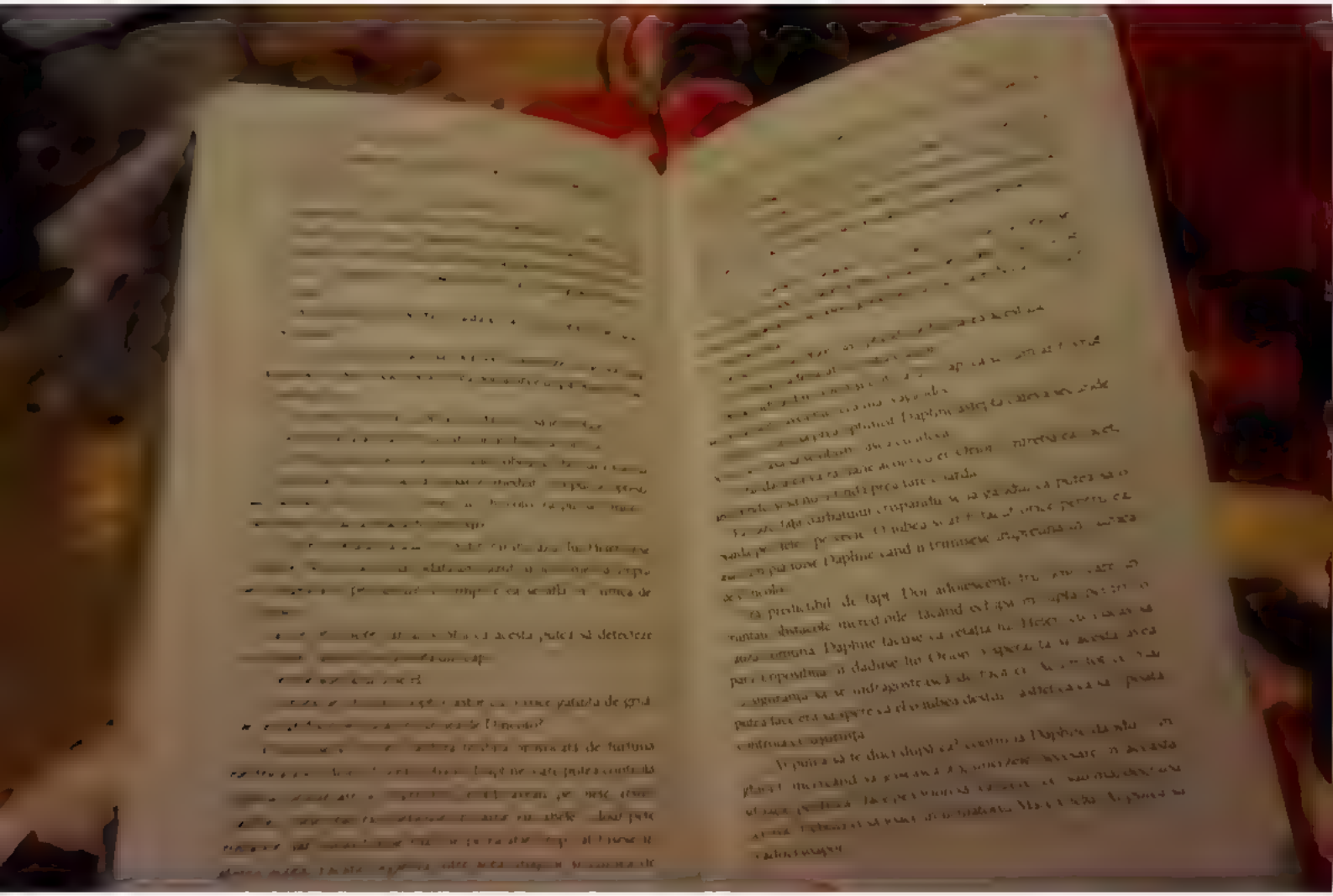

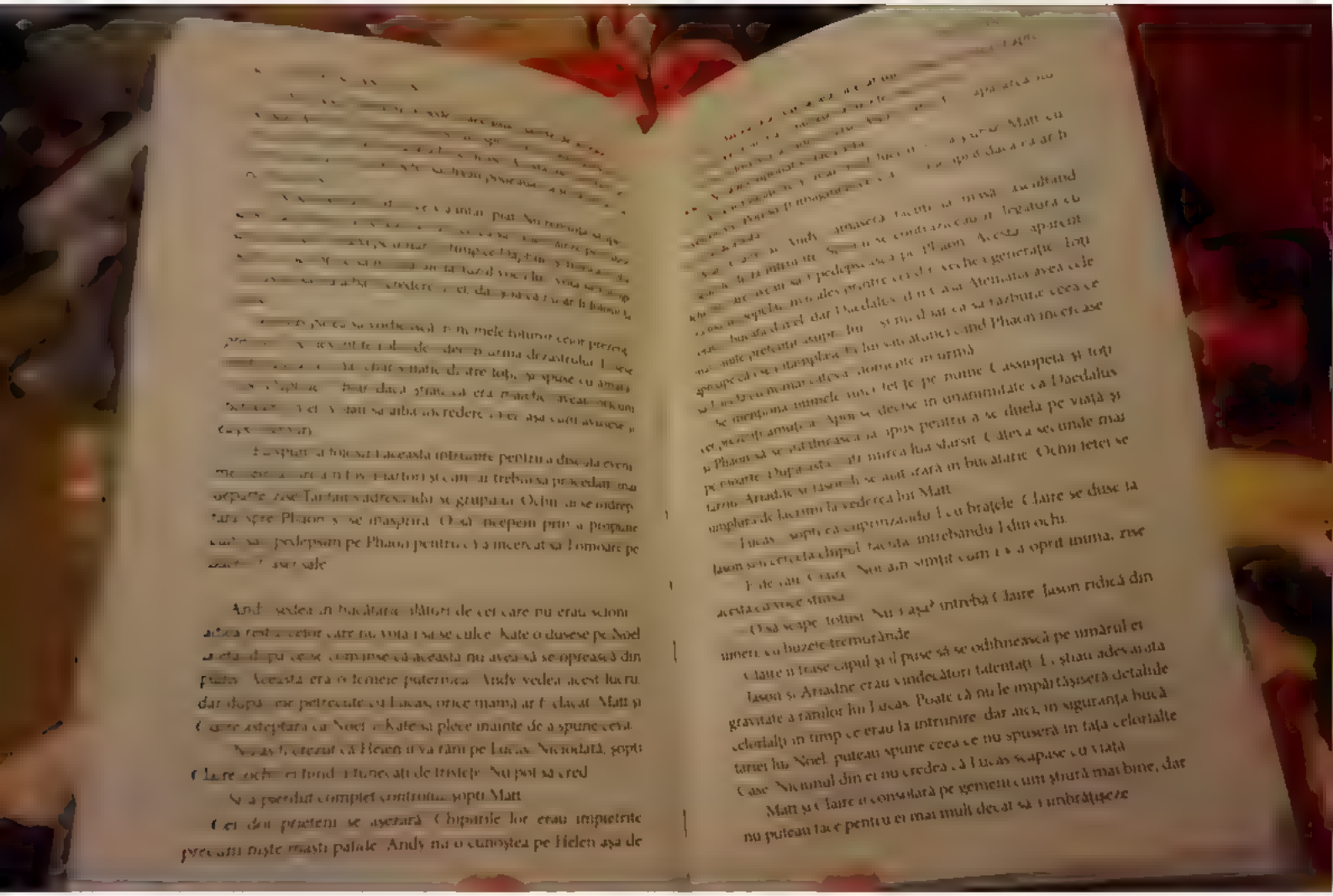

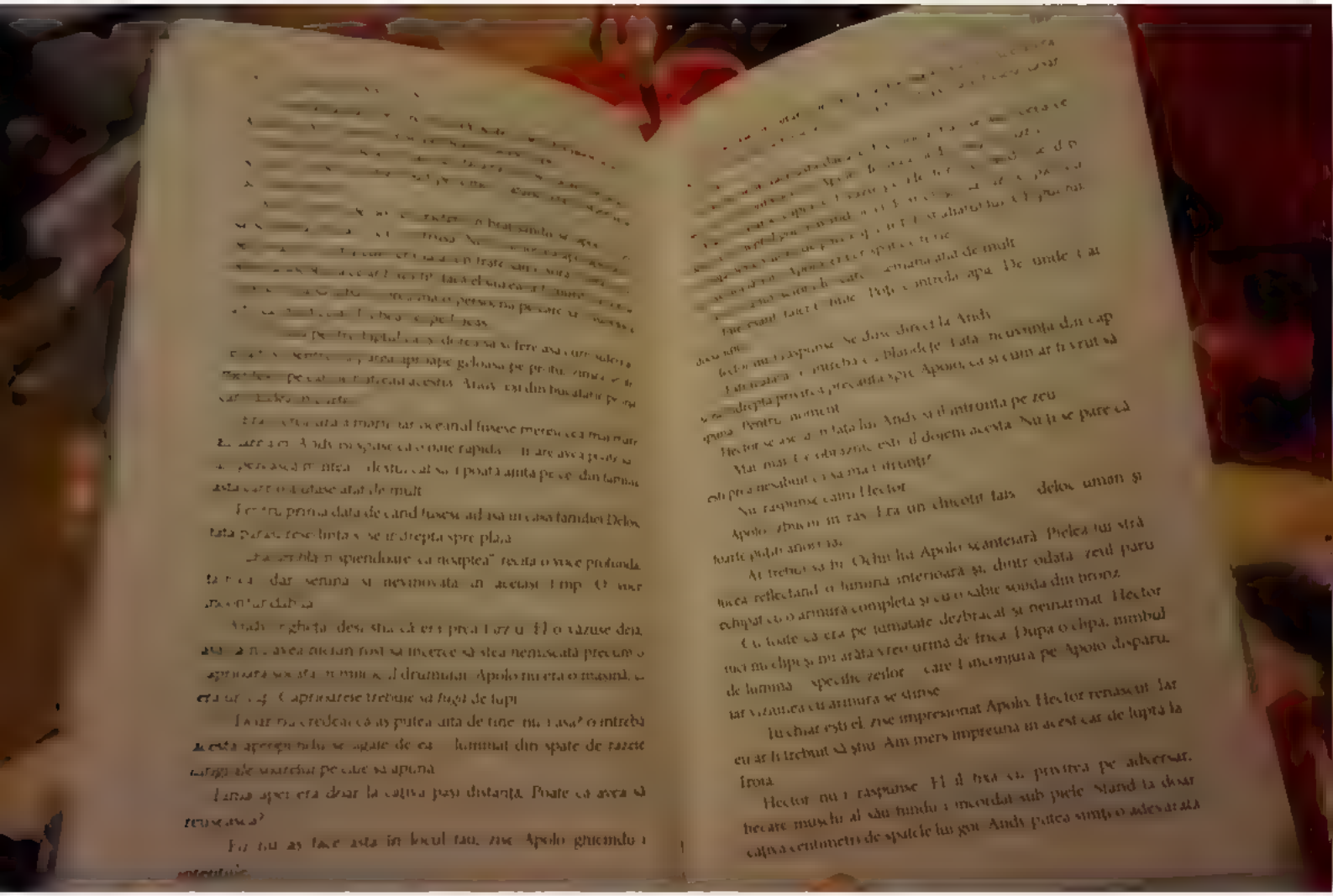

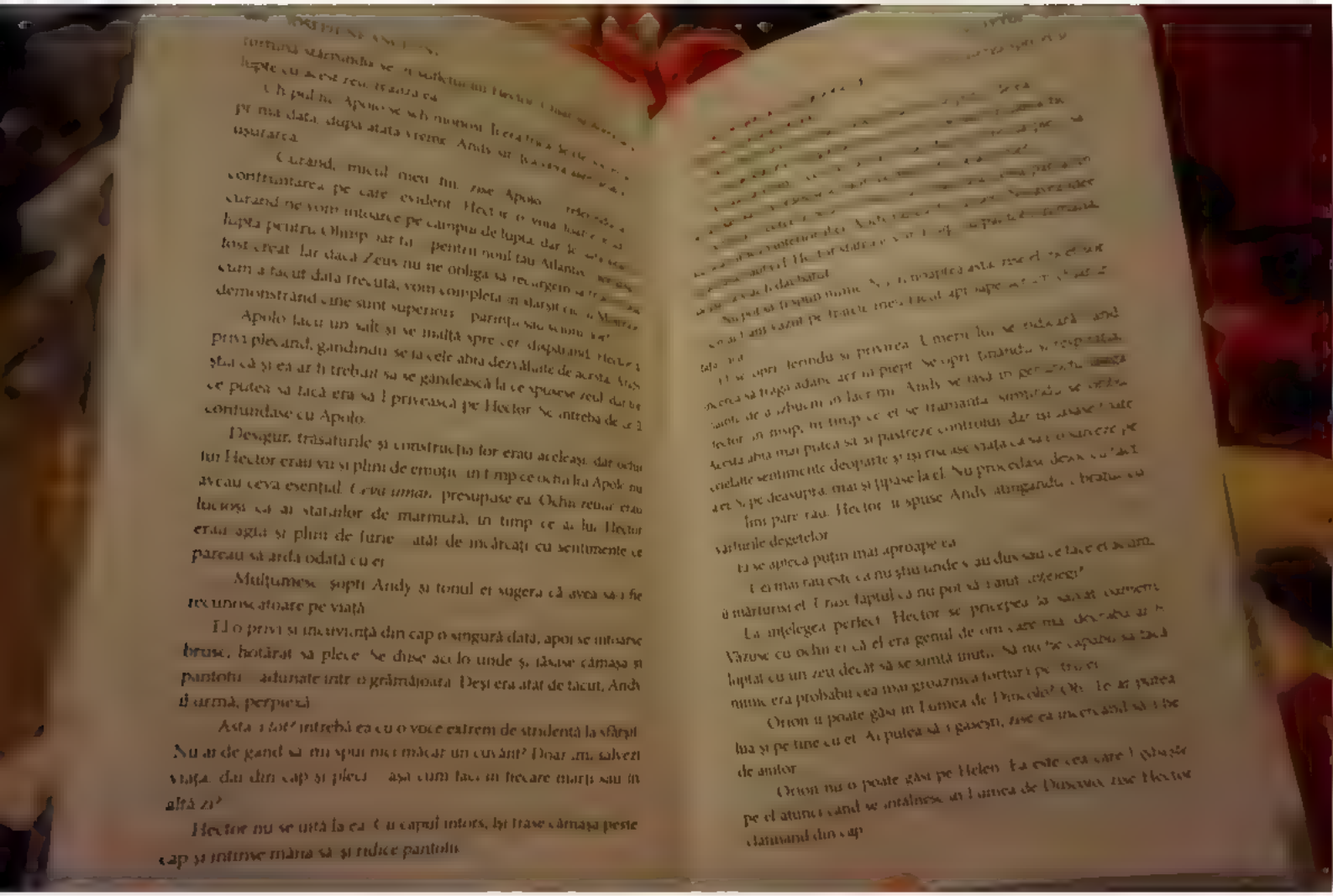

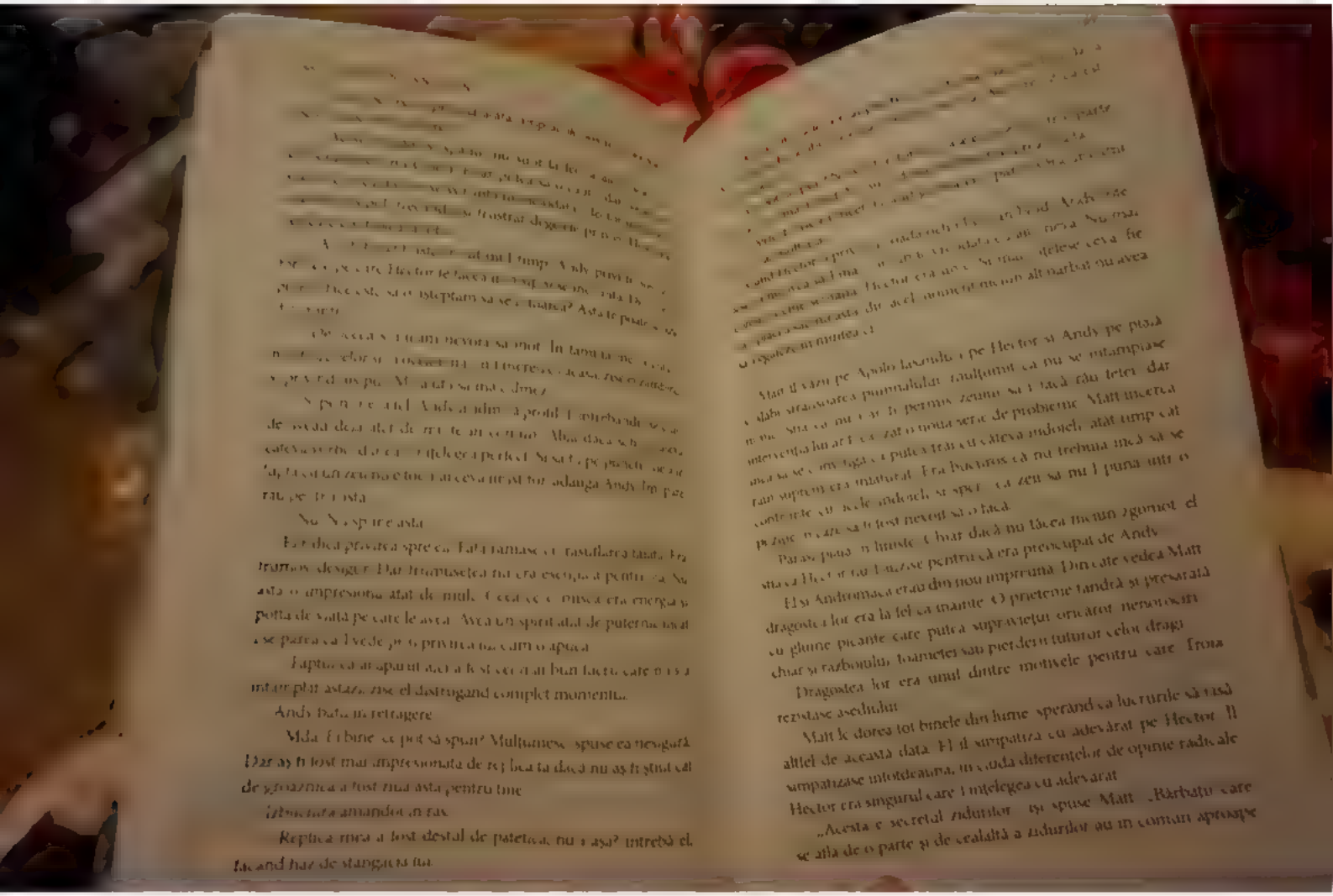

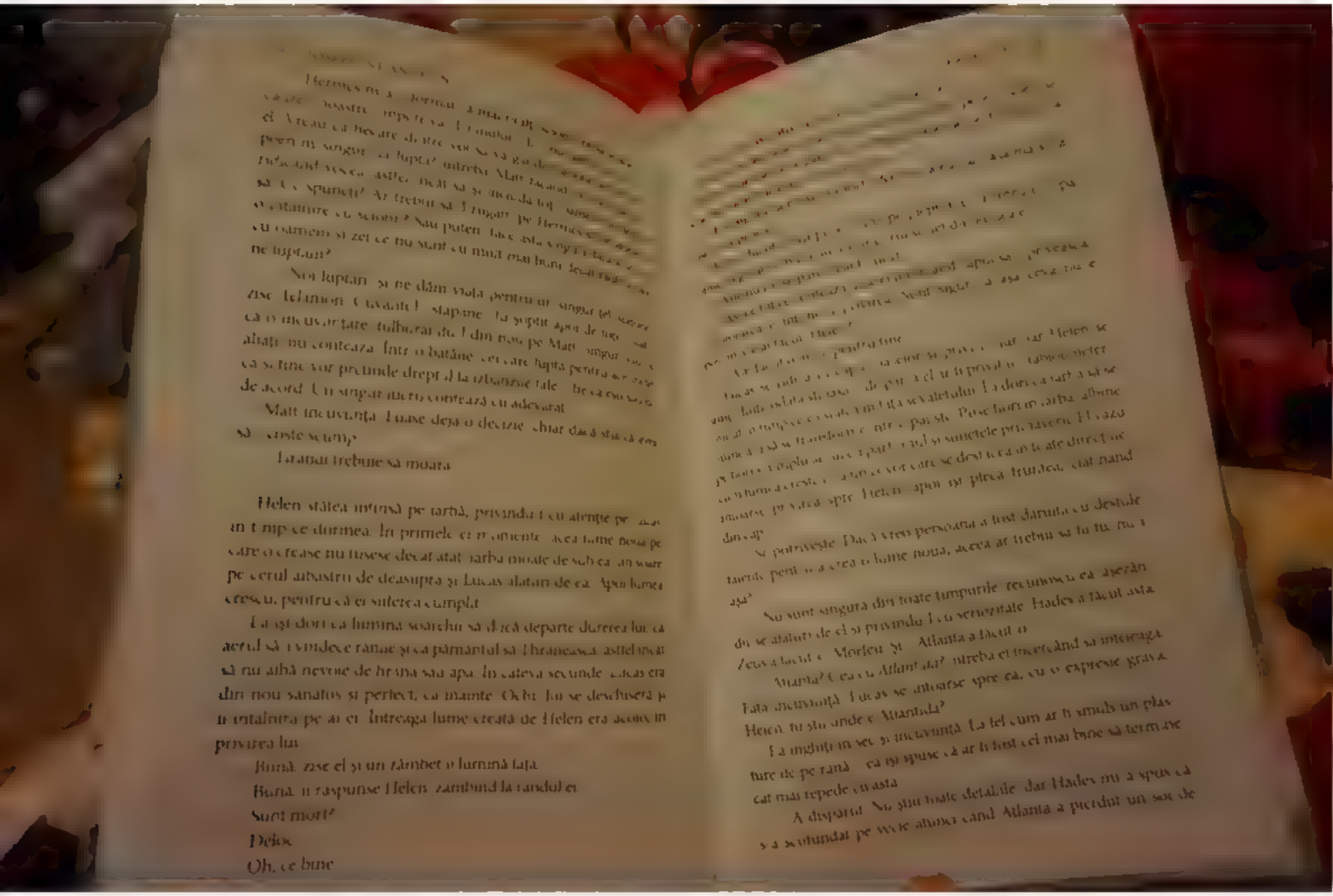

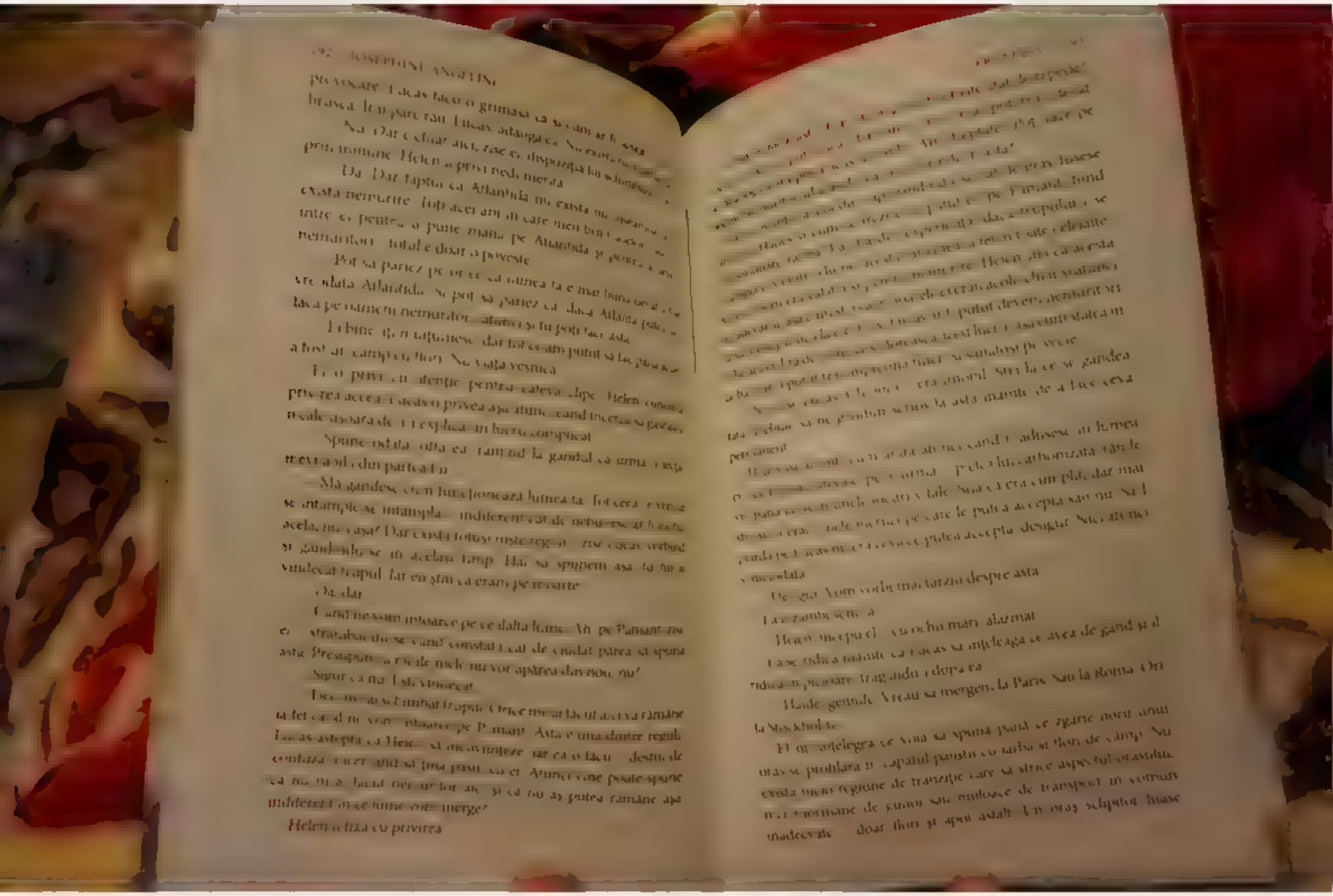

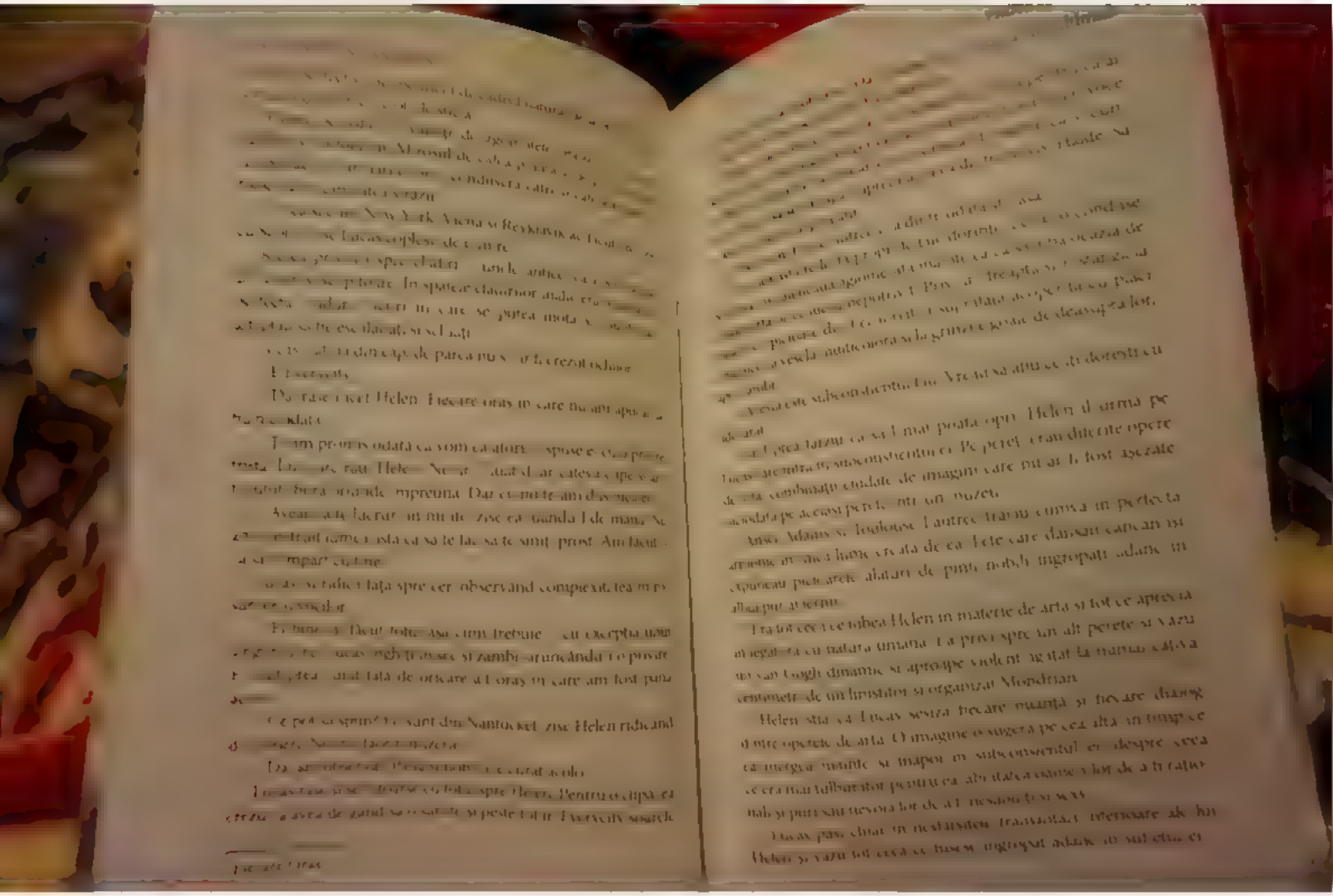

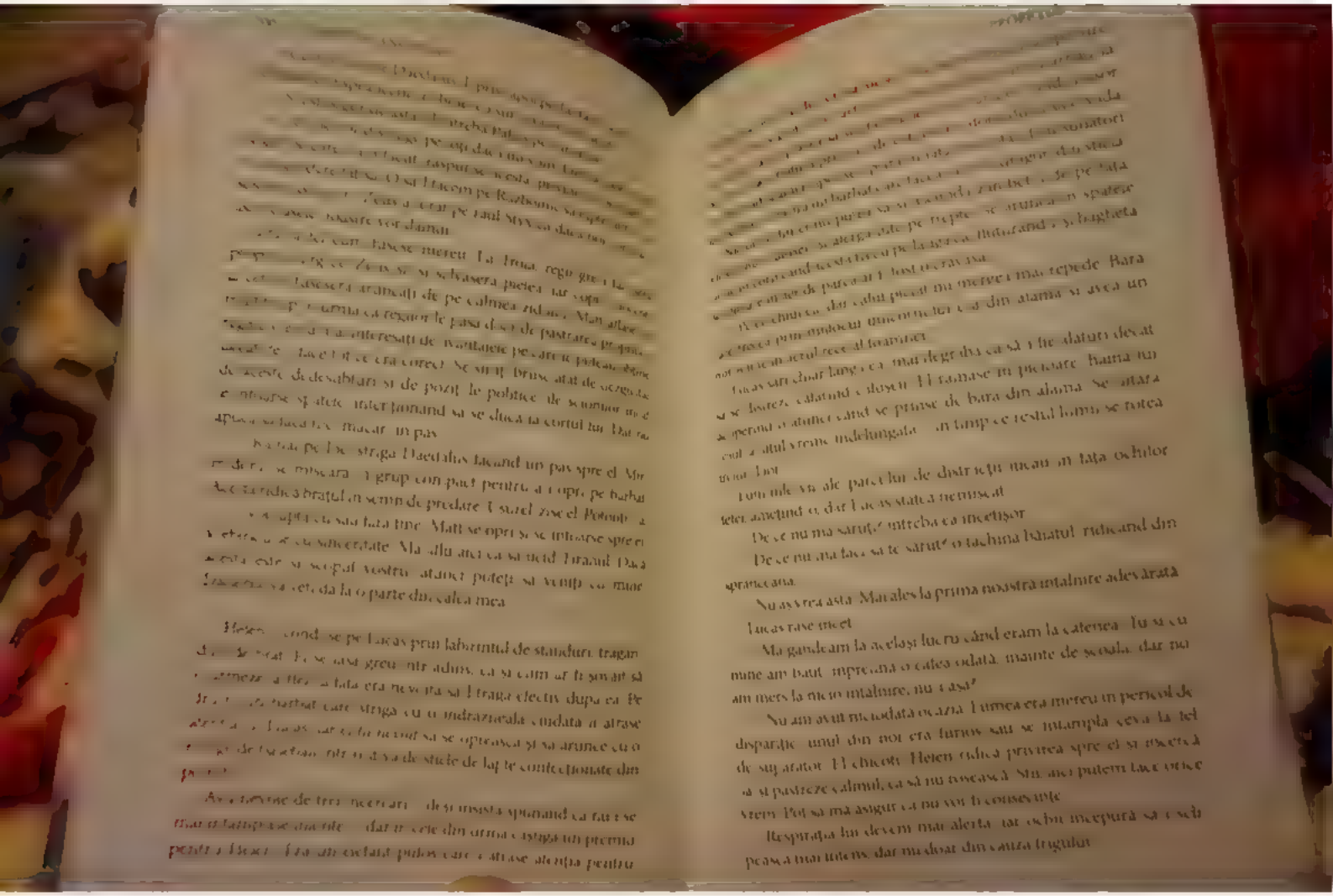

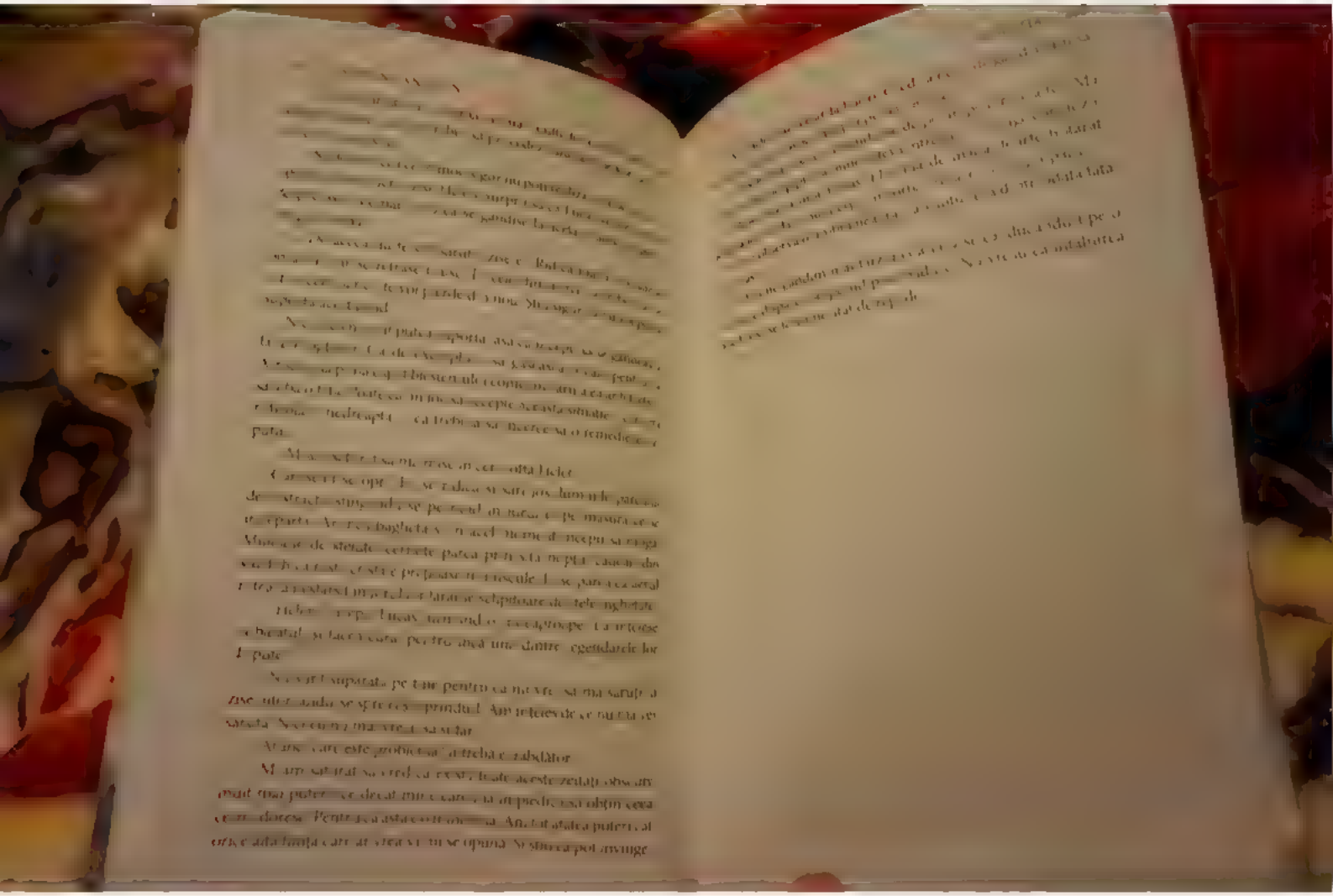

Capitolul 11

[illegible] de la adăpostul lui Tantalus. Daedalus și Pallas [illegible] [illegible] Matt auzi din [illegible] mama. Afară era zarva [illegible] de [illegible] [illegible] [illegible]

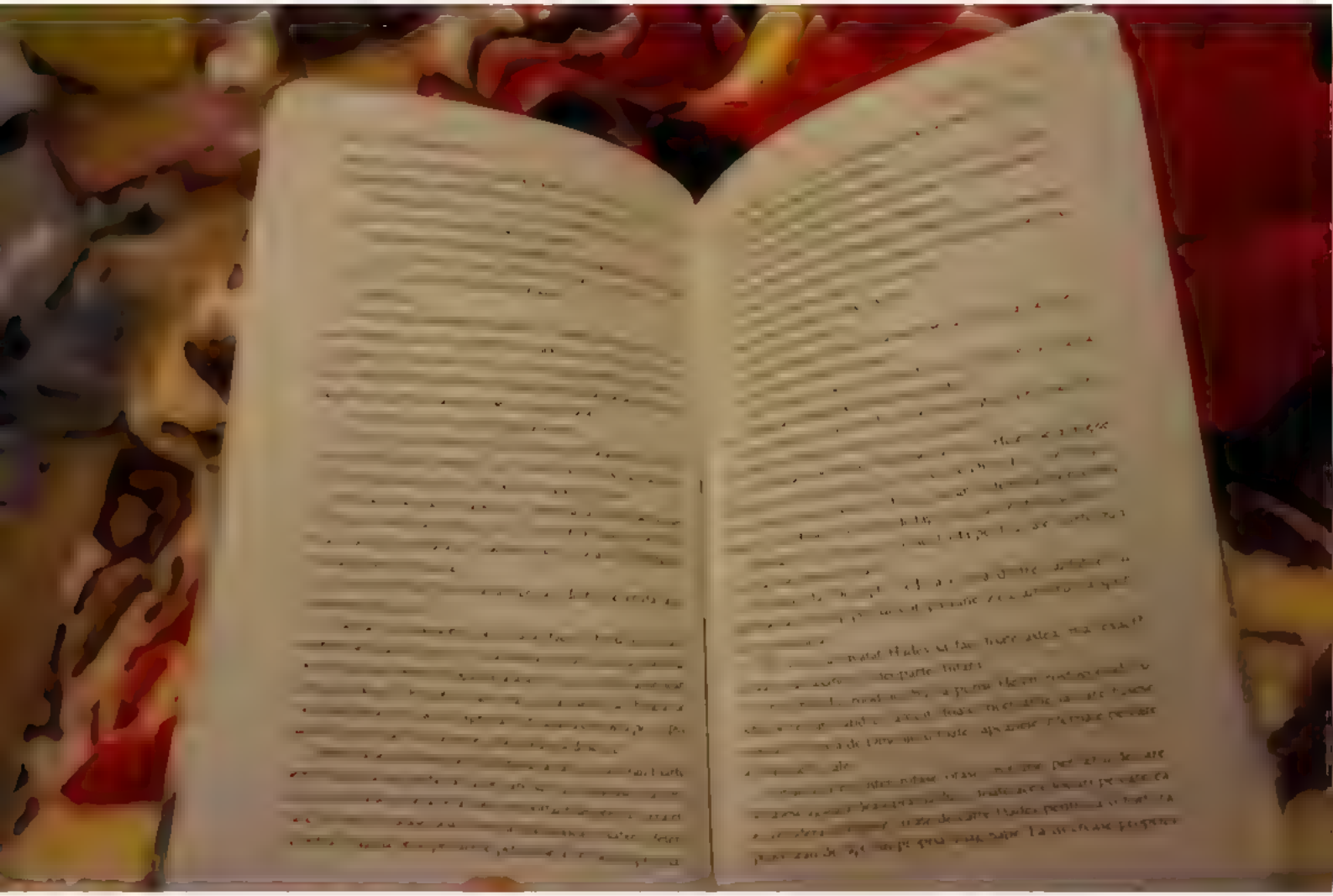

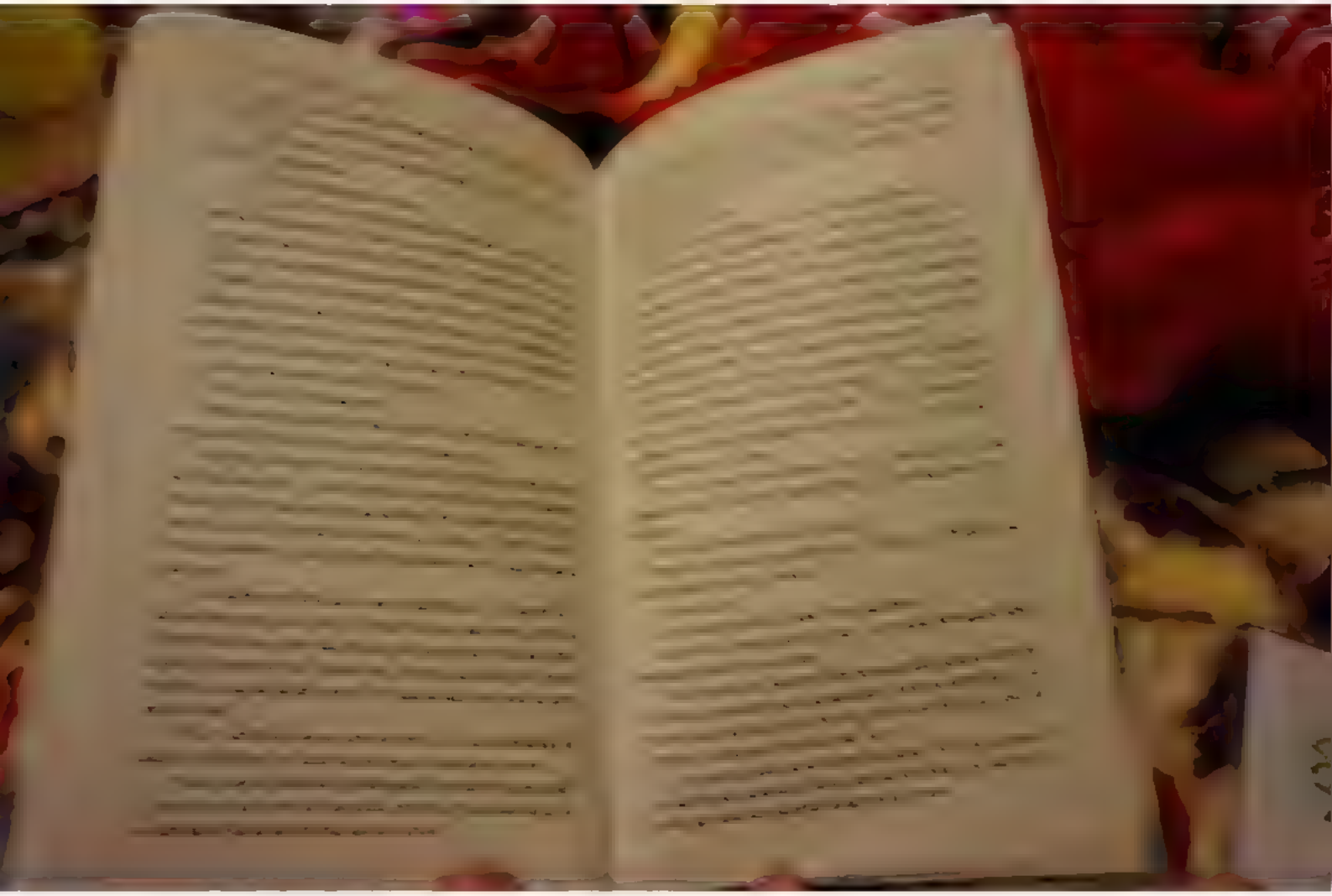

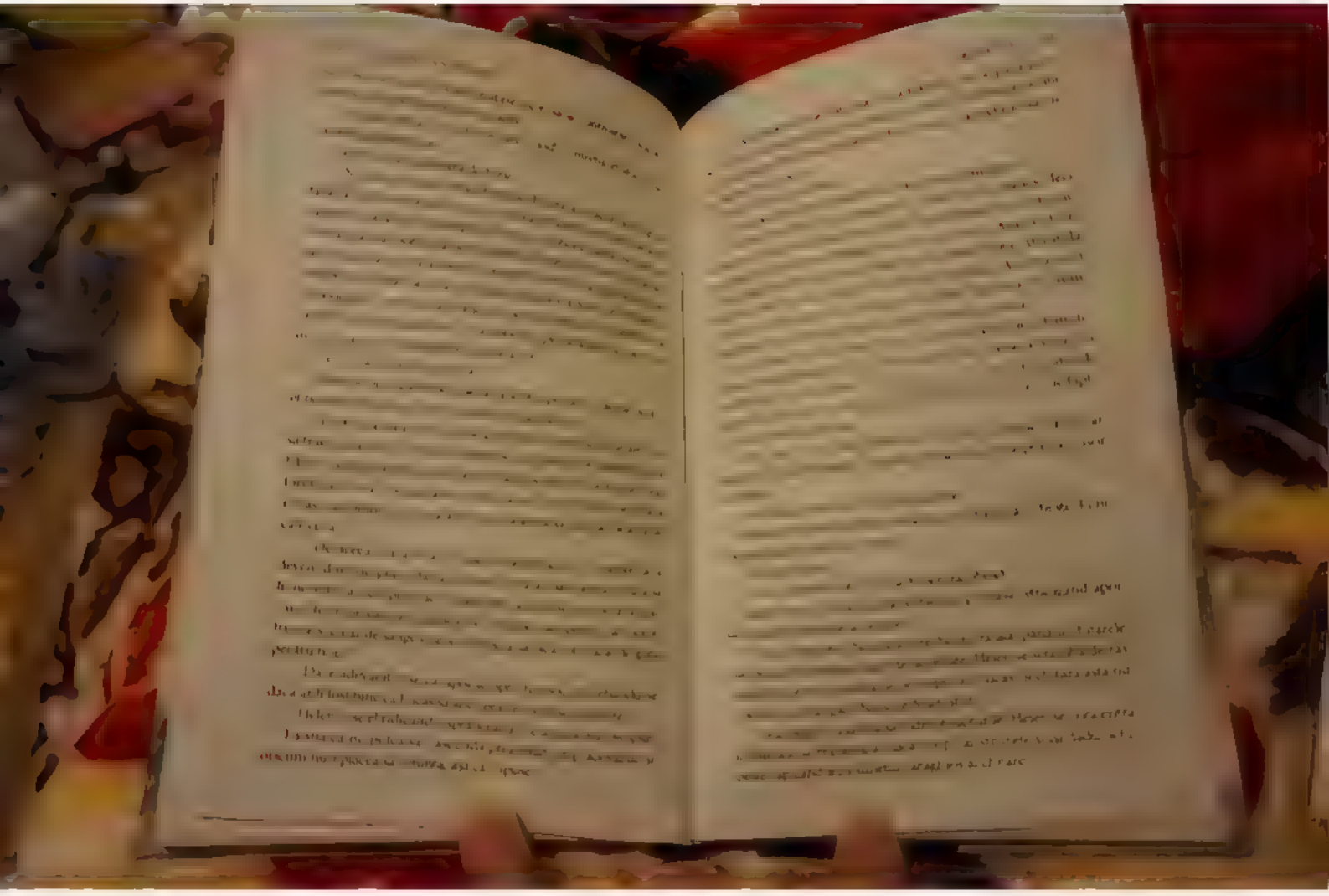

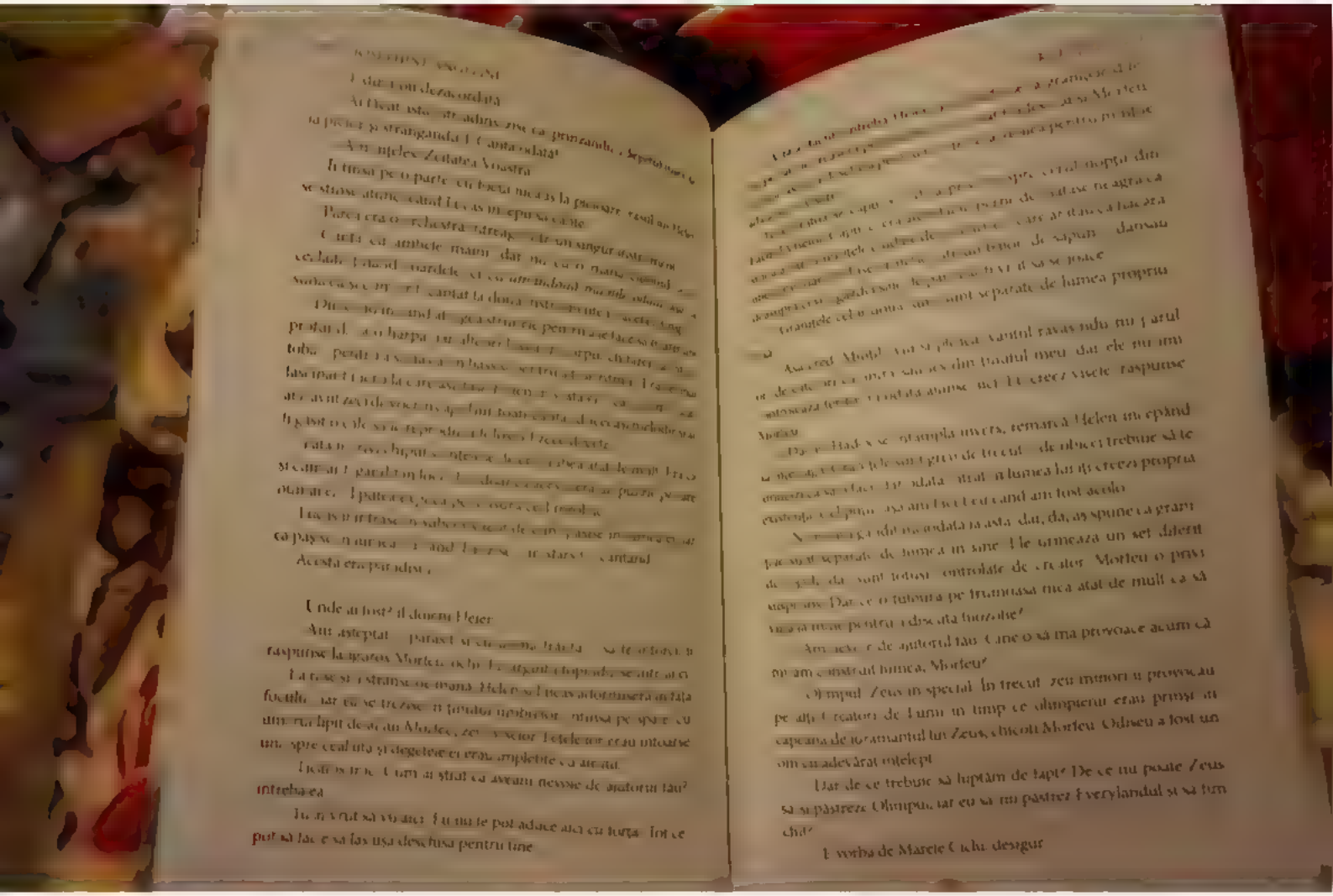

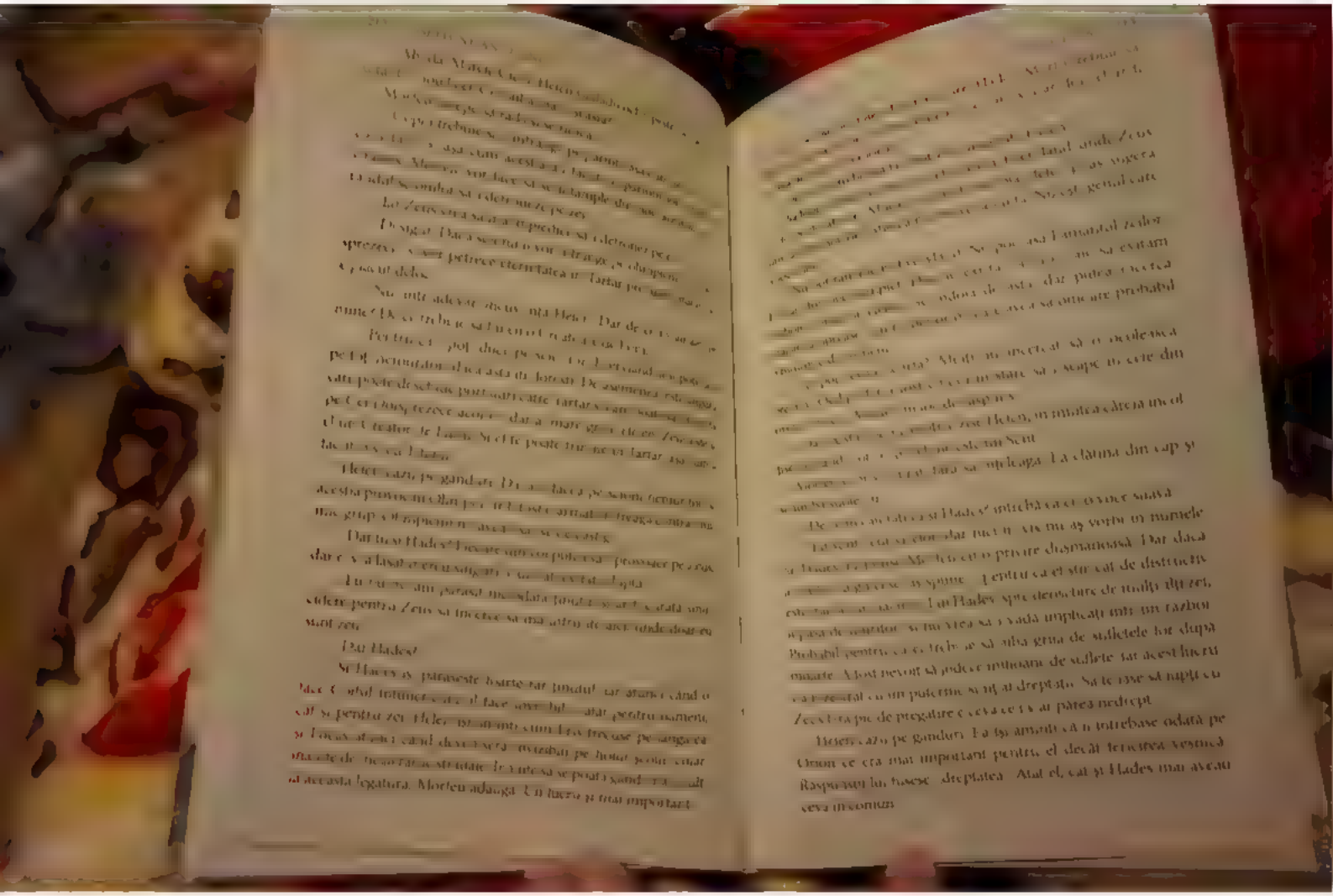

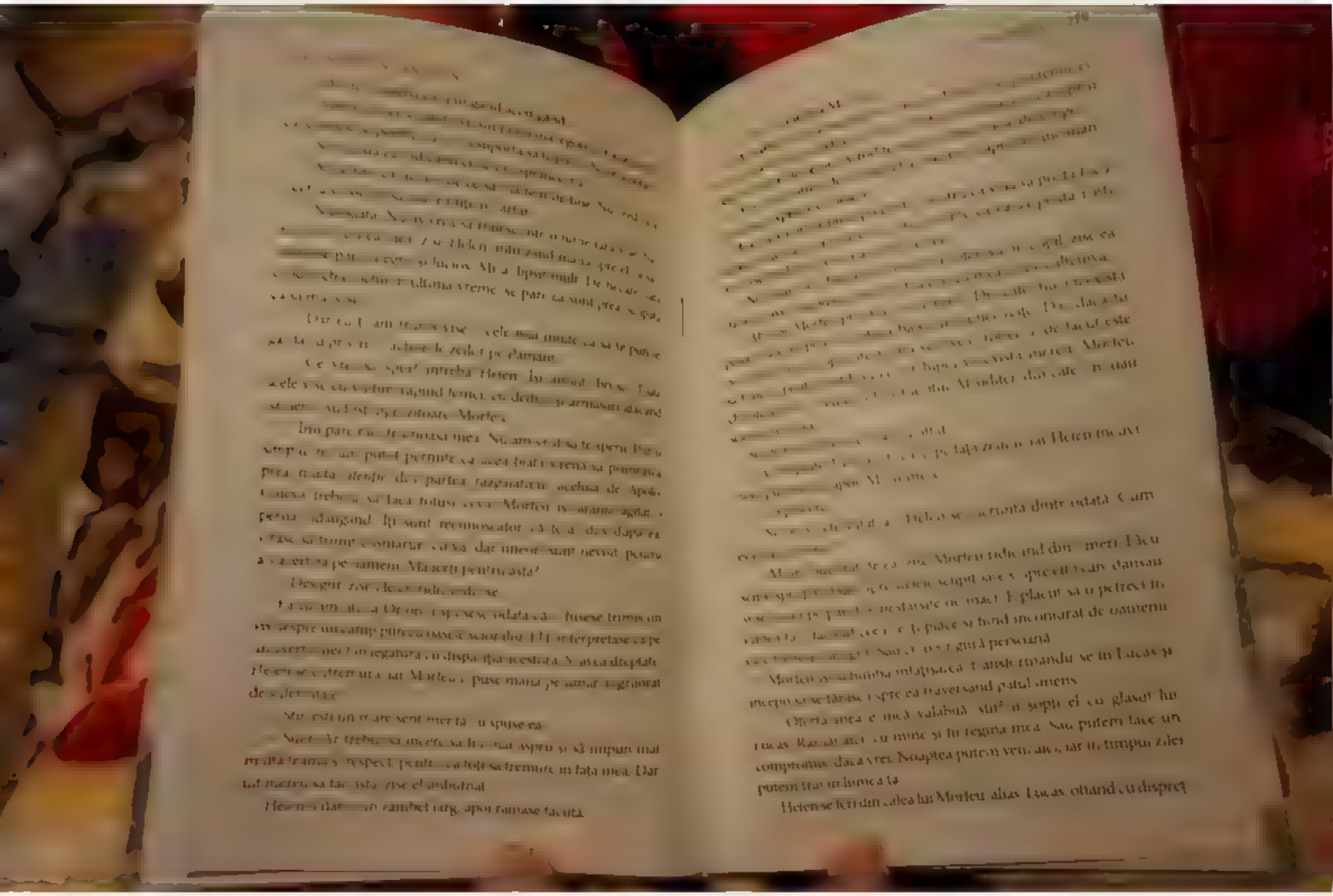

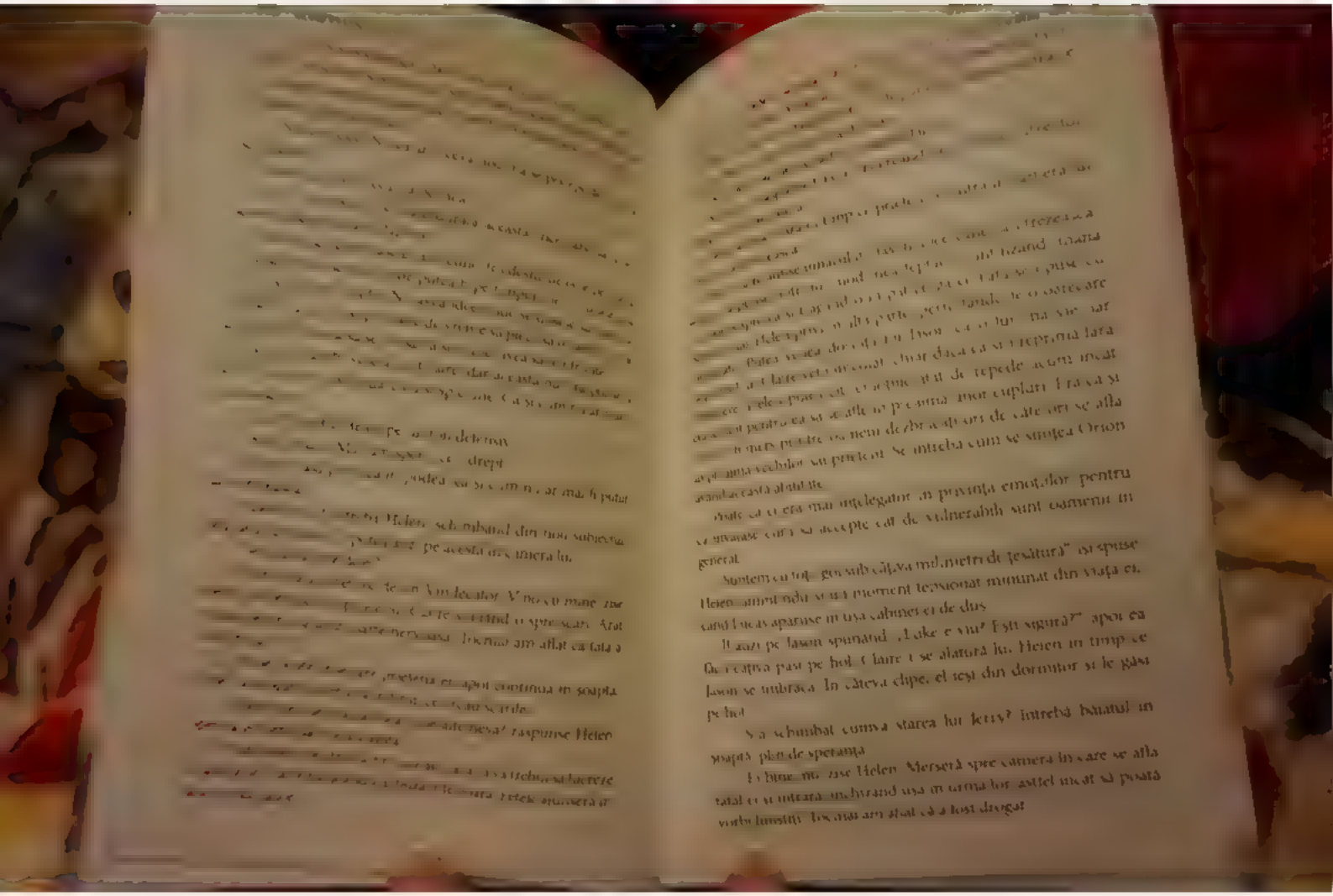

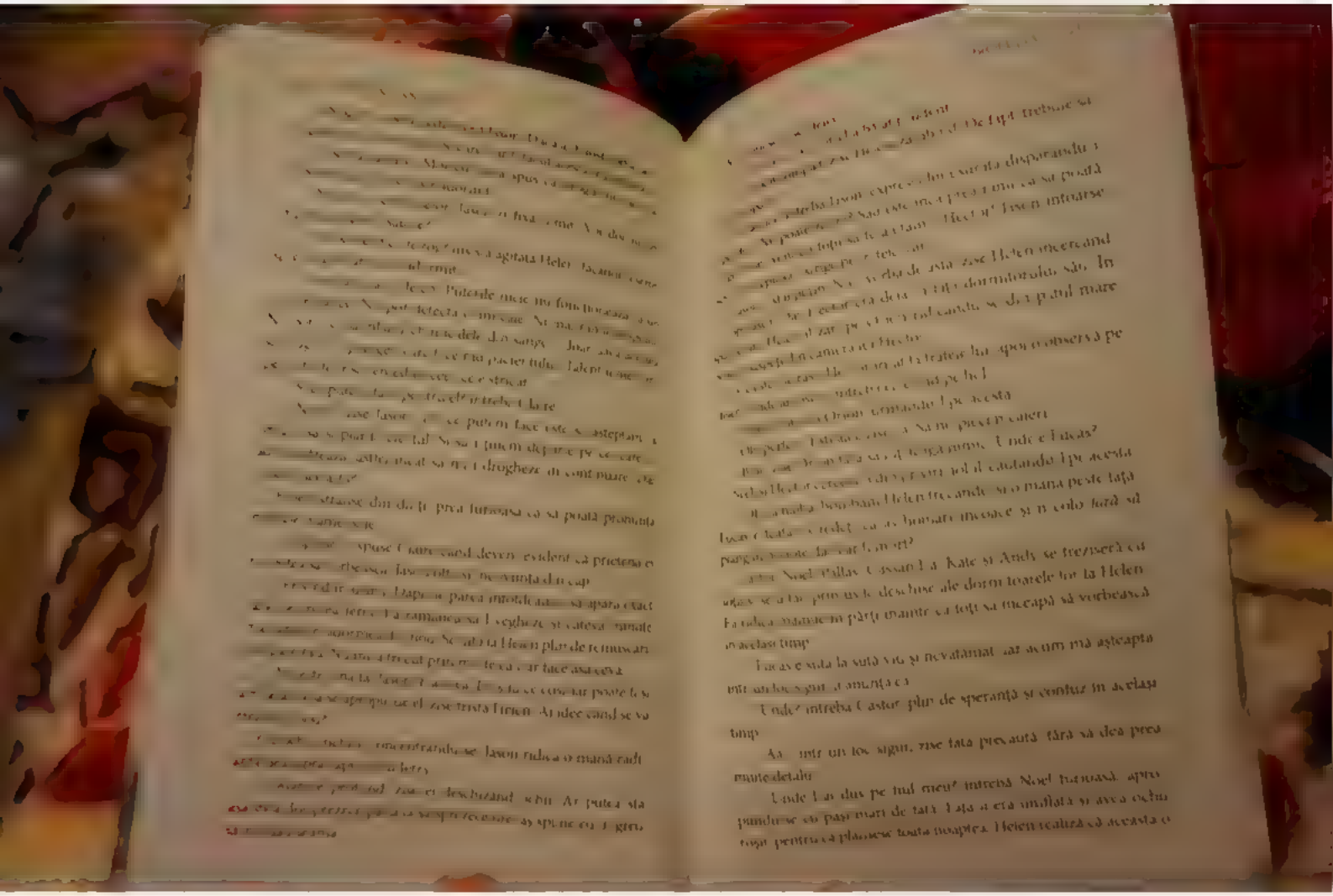

Capitolul 12

După ce Helen termină cu explicațiile, urmă o tăcere mde
lungă. Ce toți schimbau priviri cu unul mesei din bucătăria
lui Delos.

— Câți creatori de furtuni a existat până acum? întrebă Castor,
amintindu-și de ale din urmă.

— Nu au fost mulți. Hades, Morfeu, Zeus și Furtule – toți și au
cel propriul lumi. Și eu! Acum, din istorie au avut acest talent,
dar eu am amintesc doar de doi.

— Îți amintești? Cum îți poți aminti de ceilalți Creatori de
furtuni, dacă ei au trăit cu sute de ani în urmă? întrebă Orion.

— Pentru că mi-am amintit când am atins câteva picături de apă din
rău, mă! Helen îi zâmbi și Orion îi zâmbi din colțul gurii, amintindu
și el când își amintiseră aventurile lor de Halloween. Orion era încă de
partea ei, ce-i drept. Când nu-și recăpătase amintirile, am primit
mai mult decât și propriile amintiri. M-am ales și cu amintirile altor
ființe. Una dintre ele a fost Helena din Troia.

Helen strecură o mustrătură printre dinți.

— Apropo, viața ei a fost grozăvnică. Helen se uită la Castor
și spuse: Tu erai Priam pe atunci, fratele tău, Tantalus, era
Menelaus, iar tu erai Agamemnon, îi spuse ea lui Pallas.

Hector și Orion se uitară unul la altul și izbucniră în râs.

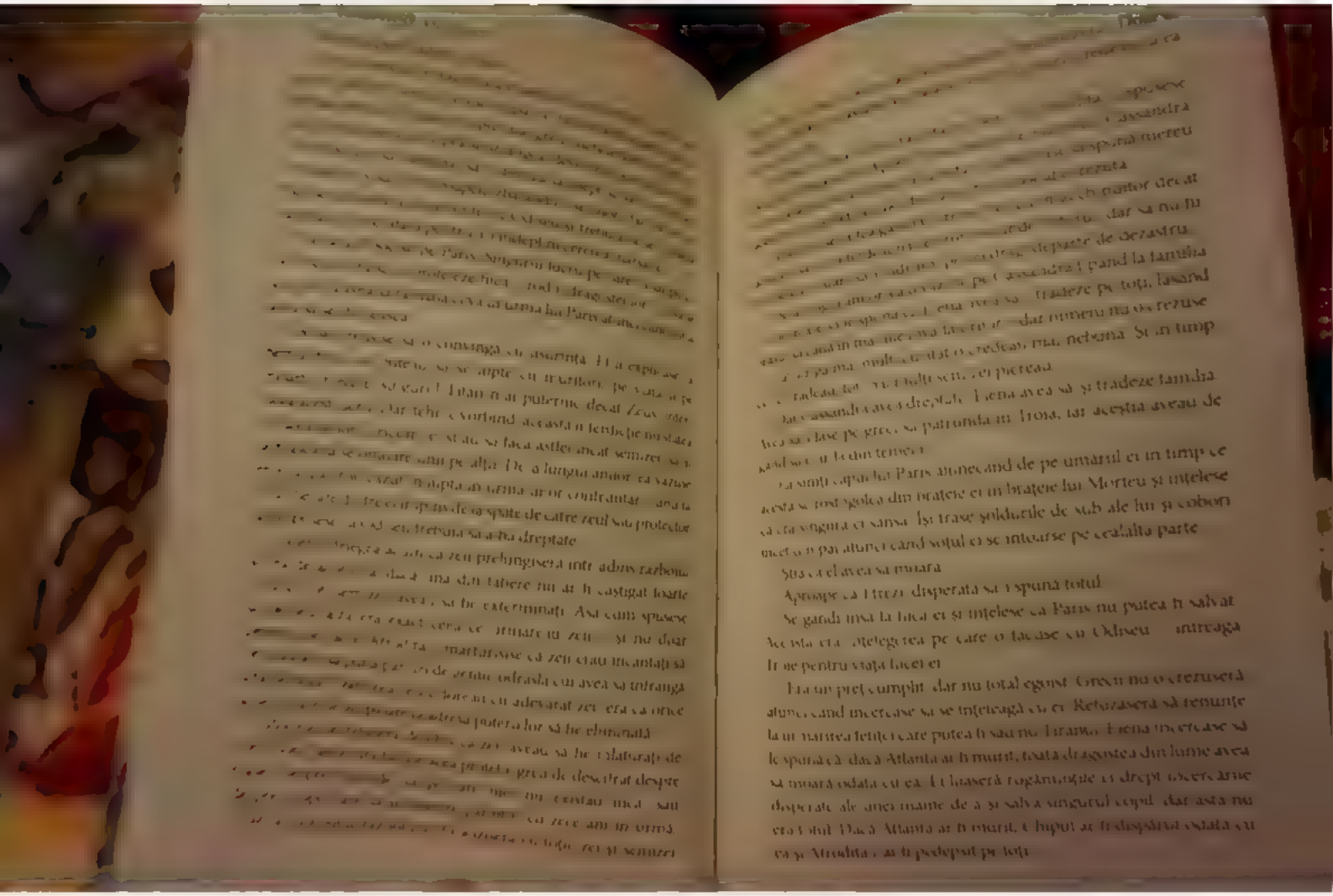

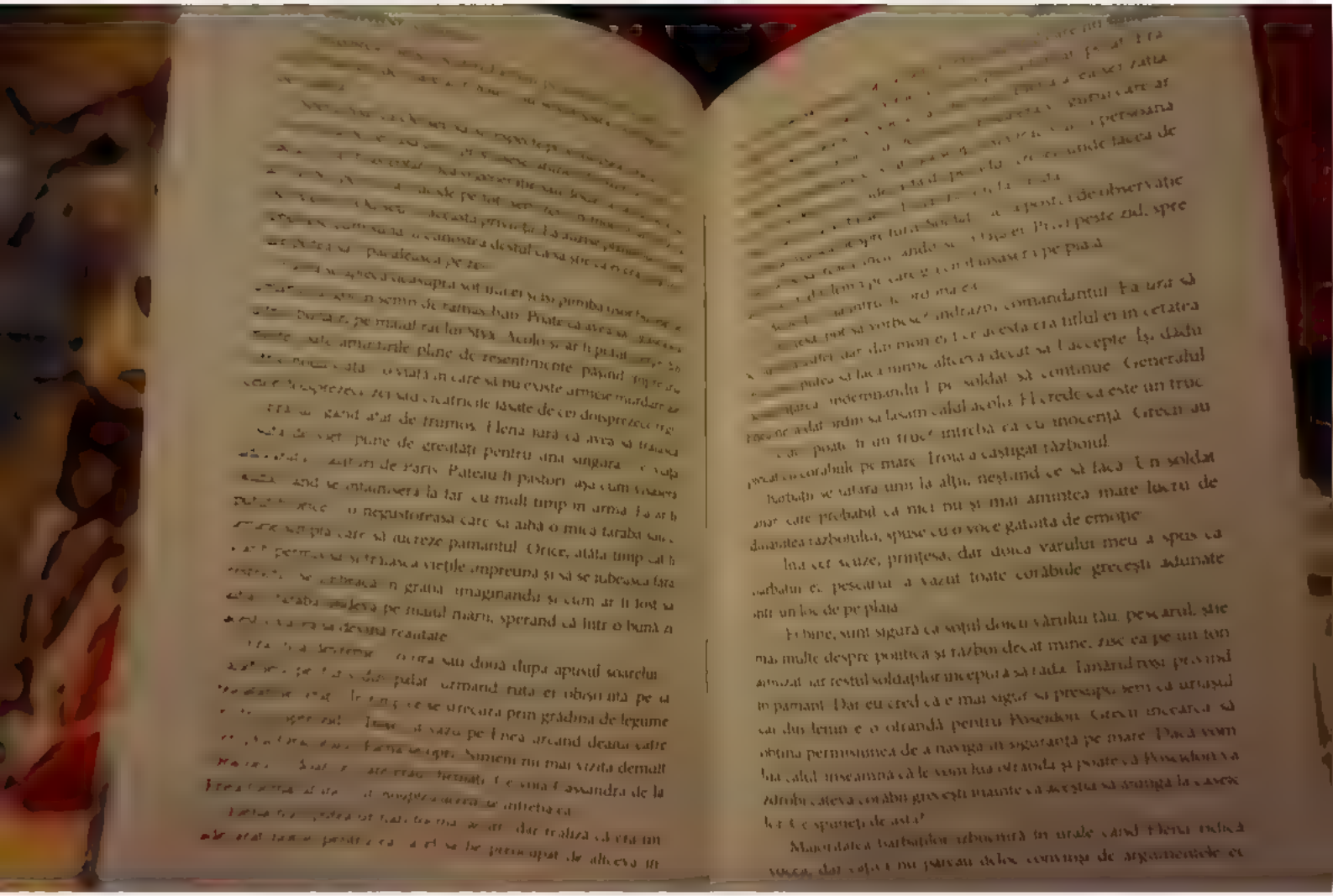

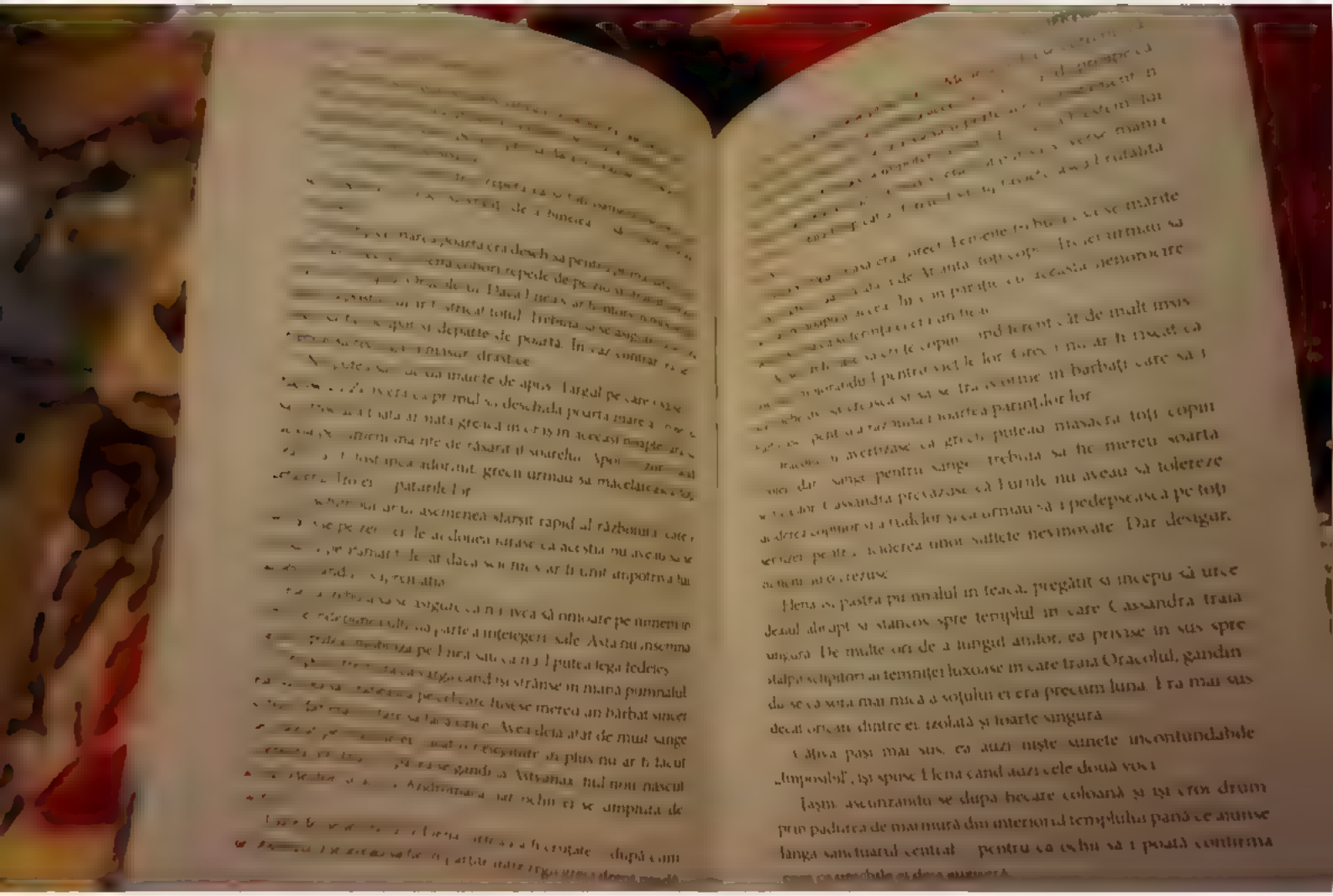

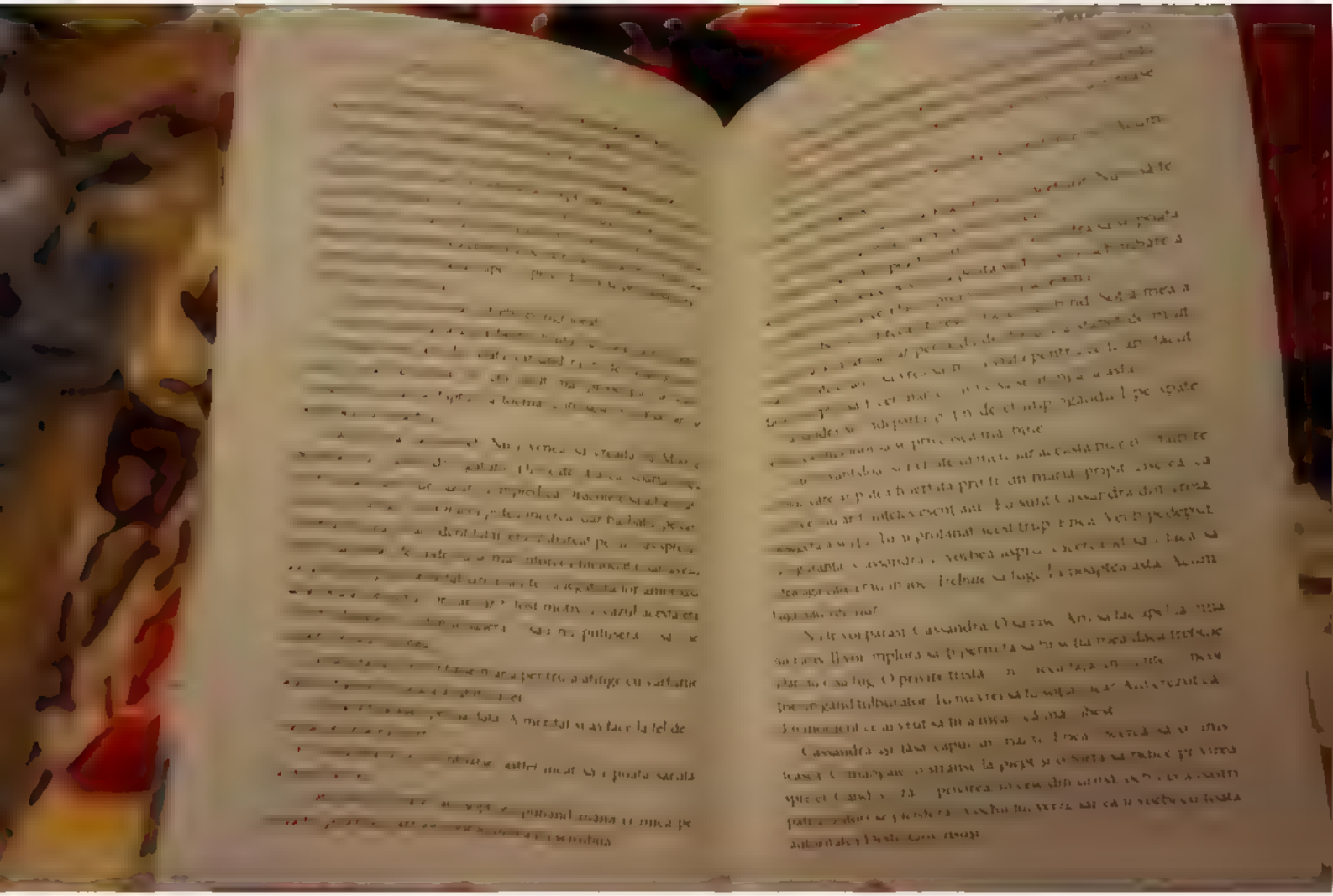

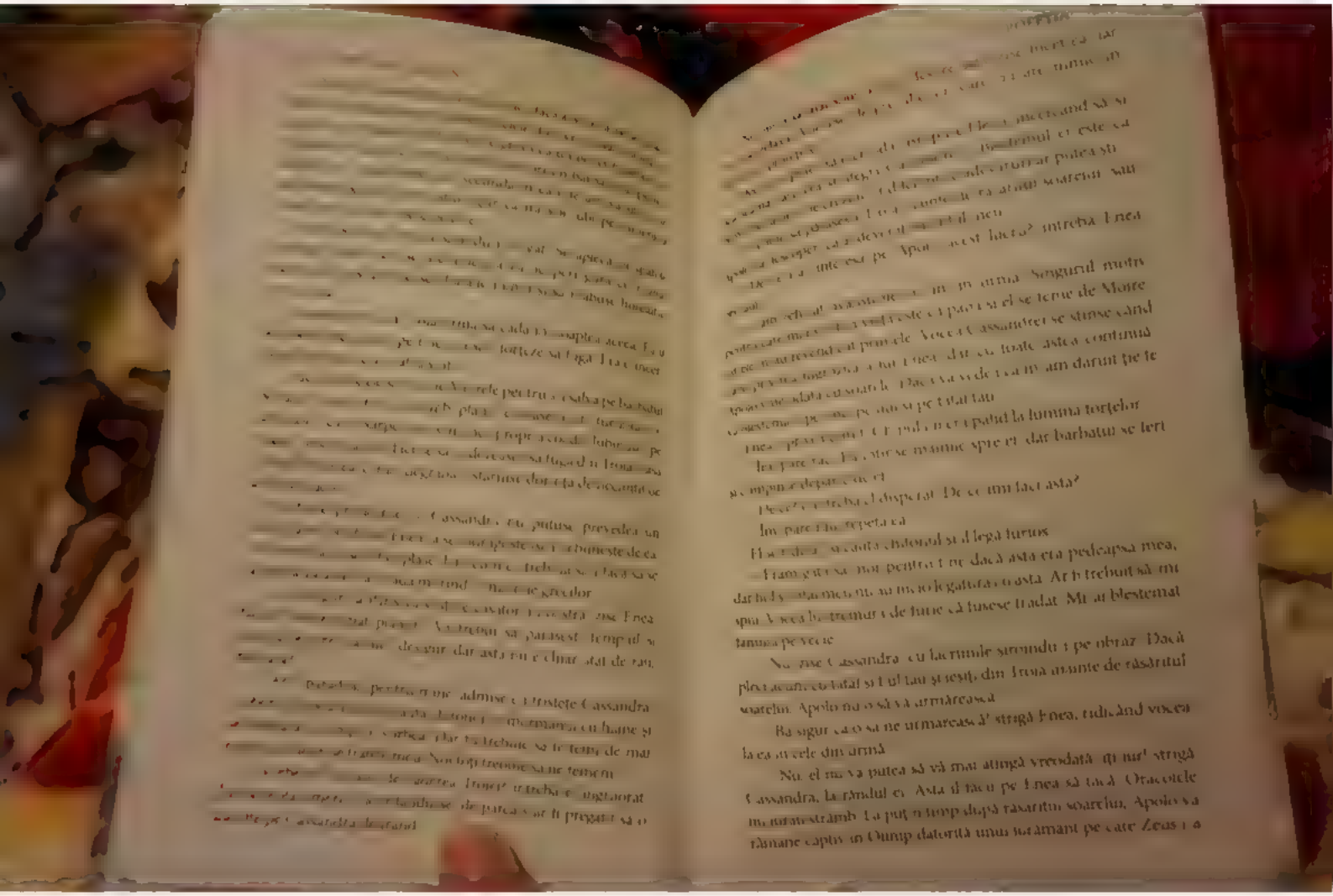

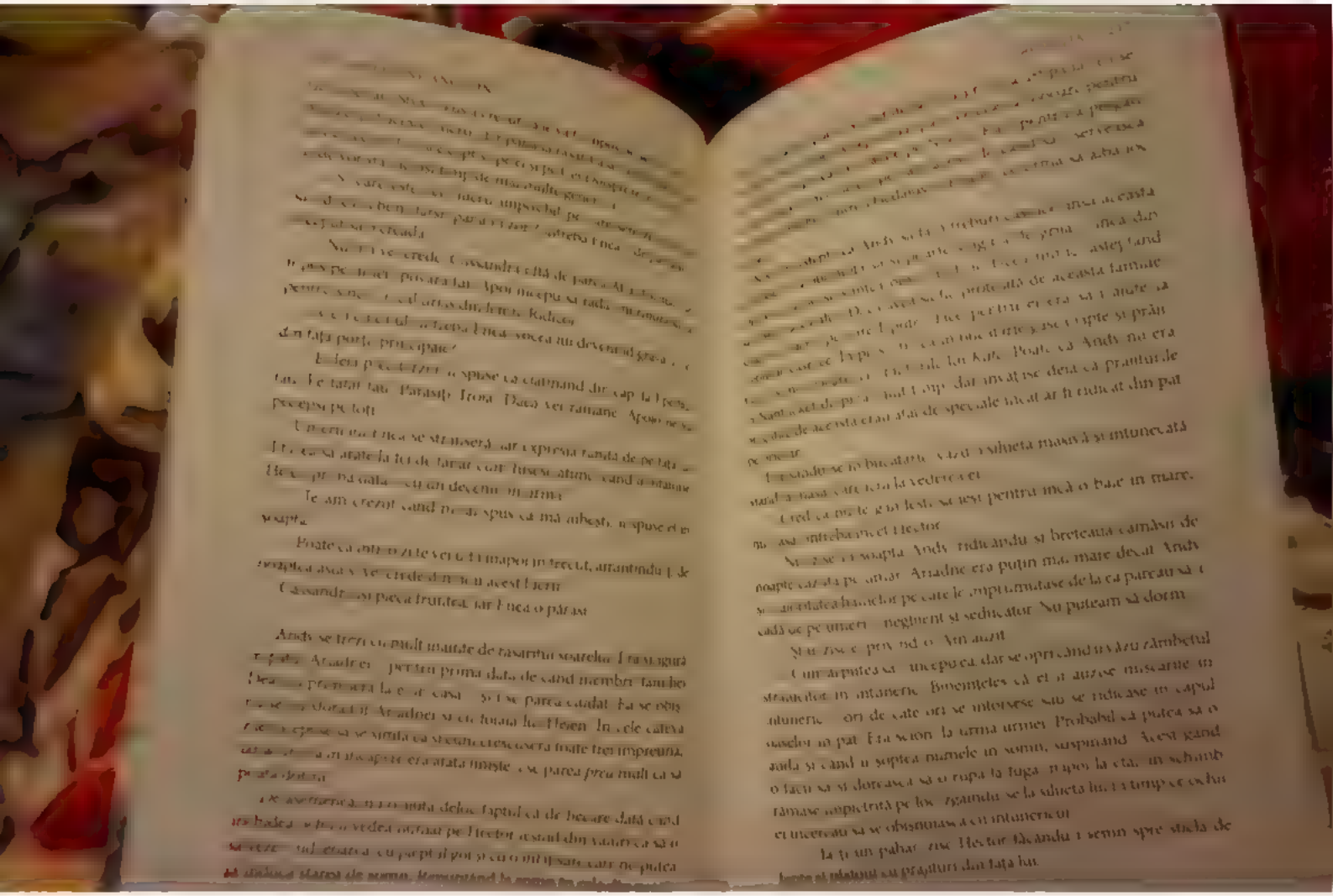

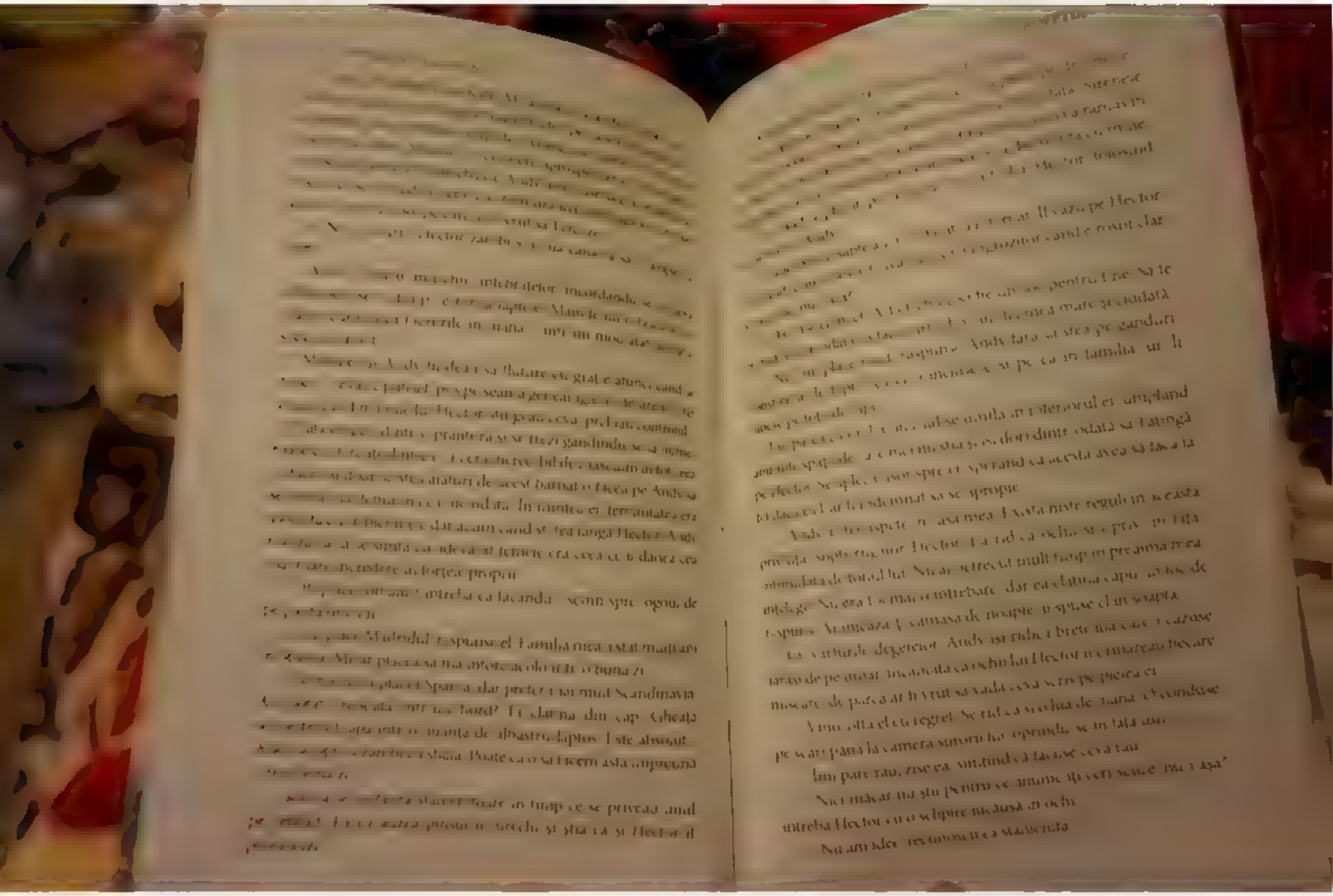

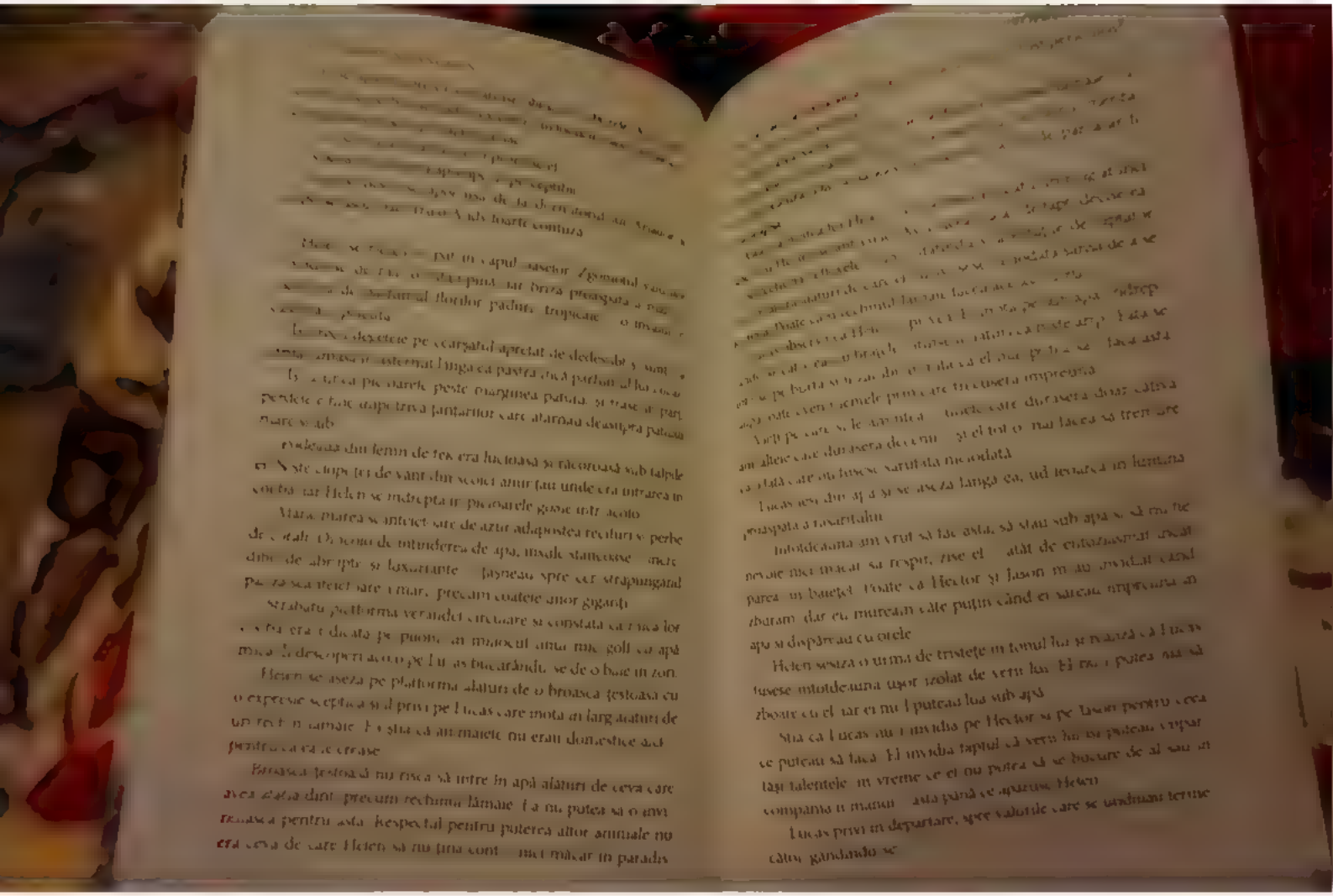

Capitolul 13

Lucas mai arunca o ultimă privire în parcul viu
— Te supără? întrebă Helen, luându-l strâns de mână.
Nu oftă el, observând îngrijorarea din ochii ei. Nu mă supără nimic. Doar că... nu știu. Mă simt ciudat.
Frigul de afară, lumina orbitoare, zăpada... Totul era atât de diferit de tot ce cunoscuse până atunci. Era copleșit, dar în același timp simțea o bucurie pe care nu o mai trăise de mult.
Parcă ai spune că ne aflăm în... Nu, nu se poate. Nu aici. Nu acum.
— Ba chiar așa cum ai zis, răspunse Helen, zâmbind. Suntem în Olimp, Lucas.
Cuvintele ei îl străpunseră ca o lamă. Nu era adevărat. Nu putea fi adevărat. Dar în adâncul ființei sale, știa că Helen nu minte niciodată. Și totuși... era imposibil. Olimpul era doar o legendă, o poveste pentru copii.
— Dar... dacă e adevărat, atunci... unde sunt ceilalți zei? Unde e Zeus? Și Hera? Și... Apolo?
Helen oftă, iar în ochii ei se citi o tristețe profundă.
— Au plecat demult, Lucas. Au părăsit Olimpul și pe oameni. Doar câțiva dintre noi au rămas, printre care și Daphne.
Numele acesta îi trezi în minte o amintire vagă, ca un vis uitat pe jumătate. O femeie cu părul negru, cu ochi ca cerul înainte de furtună, care îl privea cu o tandrețe pe care nu o mai simțise de ani de zile.
— Daphne... murmură el, încercând să prindă mai bine amintirea. Cine este ea?
— Este... complicat, răspunse Helen, ezitând. Ea a fost cea care l-a adus pe Daedalus în Olimp. Și pe Phaon. Dar nu știu dacă ar trebui să...
— Nu, o întrerupse Lucas, ridicând o mână. Vreau să știu. Trebuie să știu. Dacă e adevărat tot ce spui, atunci... atunci Kate... Kate ar putea fi în pericol. Daedalus și Phaon nu au venit aici doar pentru a...
Vocea i se frânse. Nu voia să rostească cuvintele. Nu voia să recunoască faptul că, dacă Olimpul era real, atunci și Hades, și Tartarul, și toate celelalte legende ale Greciei antice ar putea fi la fel de reale.
— Kate este în siguranță, îl asigură Helen, strângându-i mâna. Daphne a trimis-o aici tocmai pentru că știa că va fi în siguranță. Iar Daedalus și Phaon nu au venit pentru ea. Ci pentru...
Ochii ei se îndreptară spre Lucas, iar el înțelese imediat.
— Pentru mine, șopti el, simțind cum inima începe să-i bată cu putere. Pentru că sunt... Andromeda? Înțarm?
Helen dădu din cap, iar în privirea ei se citea o amestecătură de teamă și admirație.
— Da, Lucas. Pentru că ești cel care a reușit să-l învingă pe Cronos. Și pentru că, dacă Daedalus și Phaon nu te găsesc în curând, Olimpul ar putea cădea în haos.
Lucas simți cum pământul se clatină sub picioarele lui. Nu era pregătit pentru așa ceva. Nu era pregătit să fie eroul unei legende, să poarte pe umeri greutatea unei lumi întregi. Dar, în același timp, știa că nu avea de ales. Nu acum, când Kate era în pericol, iar Olimpul se prăbușea în jurul lor.
— Ce trebuie să fac? întrebă el, cu o voce mai fermă decât se simțea.
Helen zâmbi, iar în ochii ei se citi o mândrie care îl făcu pe Lucas să roșească ușor.
— Mai întâi, trebuie să te odihnești. Ai nevoie de forță pentru ceea ce urmează. Apoi... apoi vom găsi o cale să-l oprim pe Daedalus și pe Phaon. Împreună.
Lucas dădu din cap, simțind cum o hotărâre nouă începe să prindă rădăcini în inima lui. Nu era singur. Nu era doar un muritor printre zei. Era parte din ceva mai mare, mai vechi, mai complicat decât își putuse imagina vreodată.
Și era gata să lupte pentru asta.

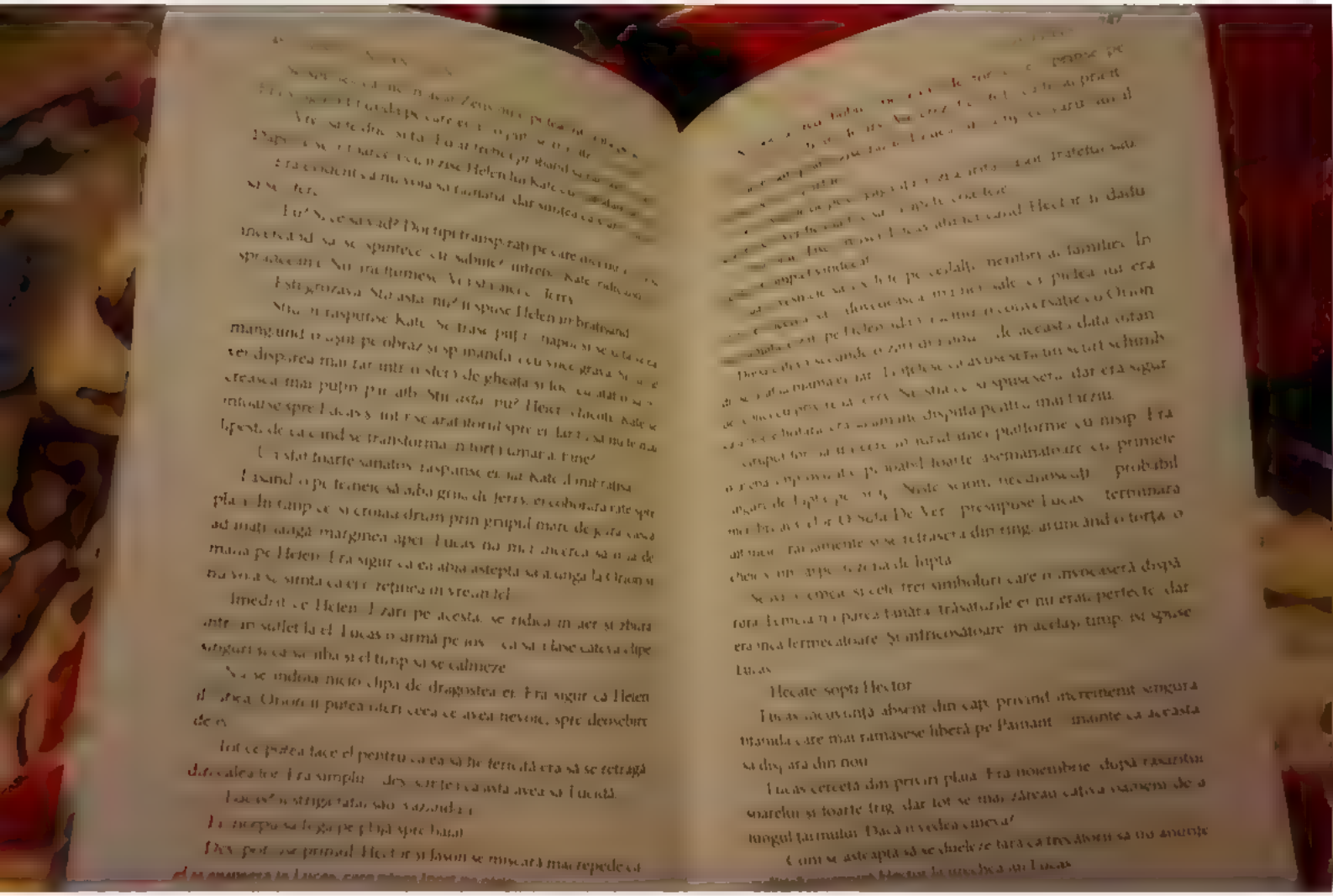

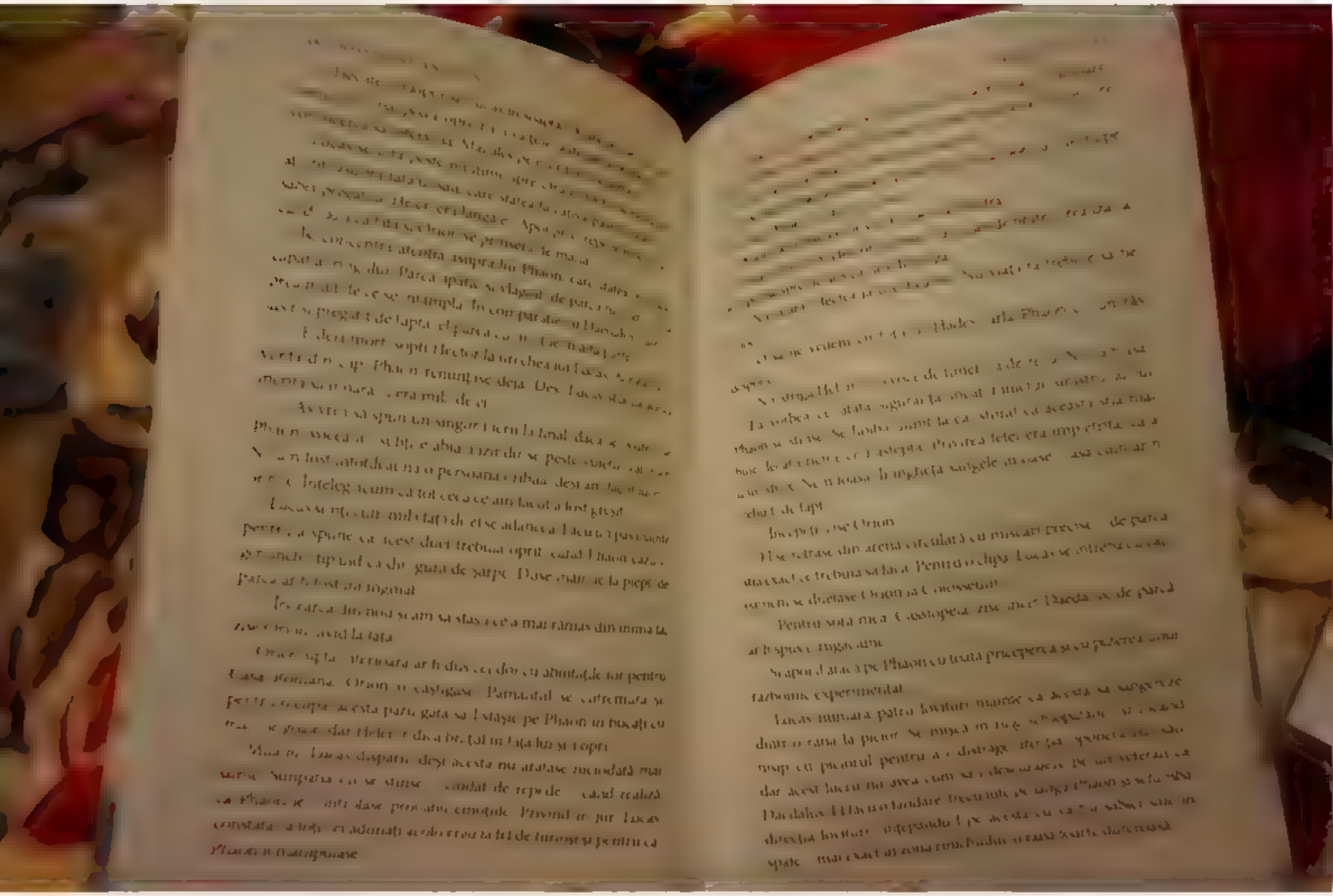

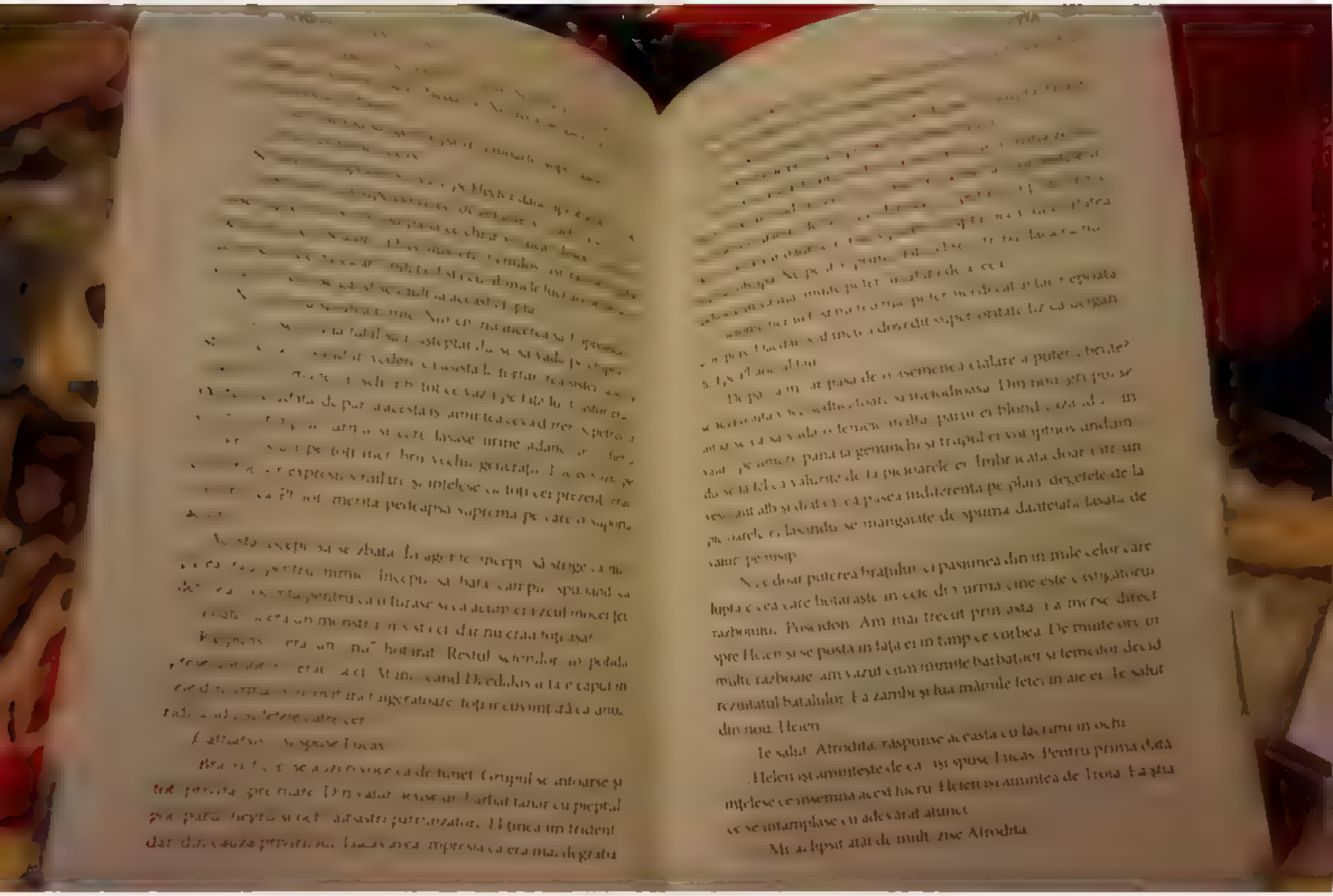

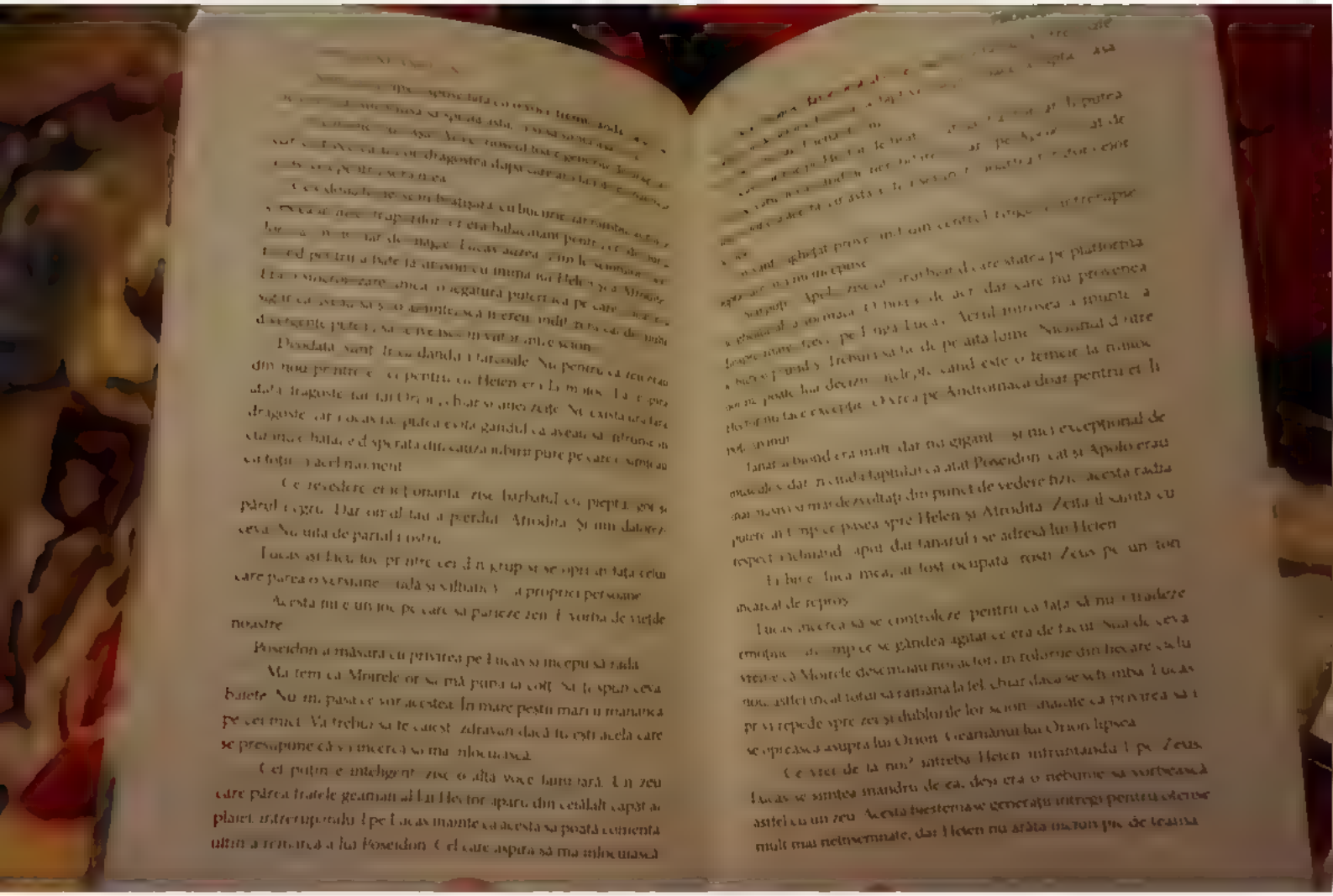

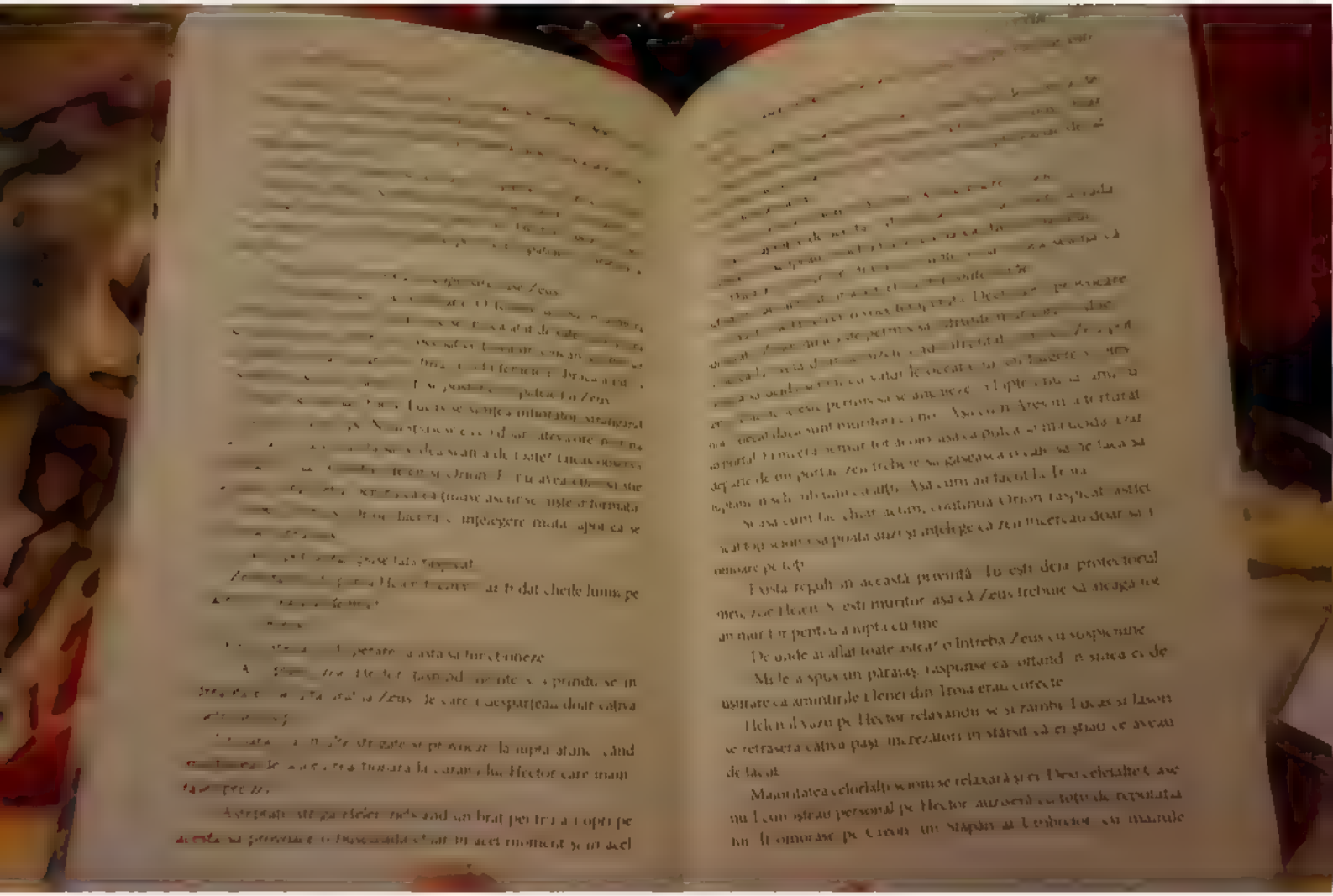

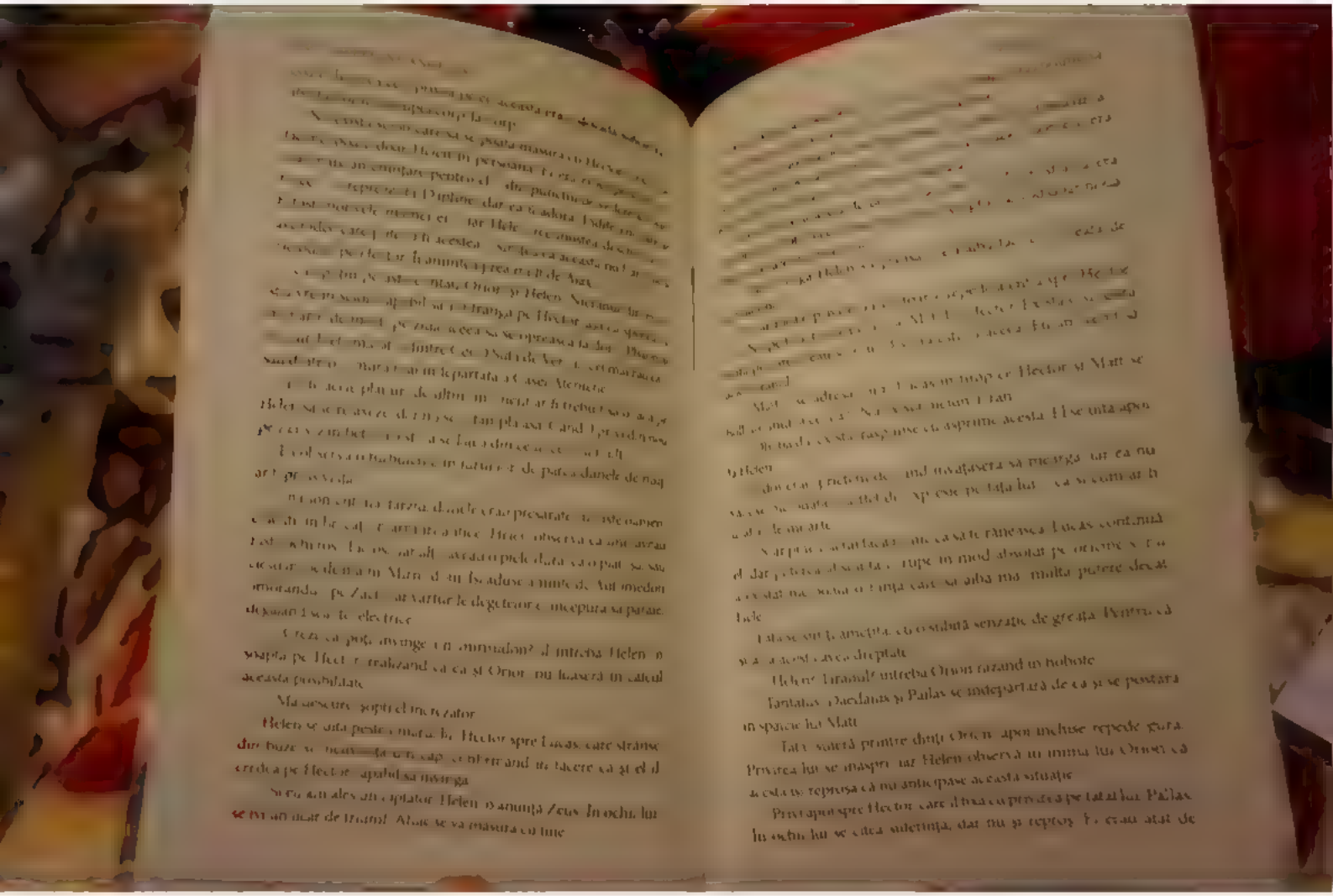

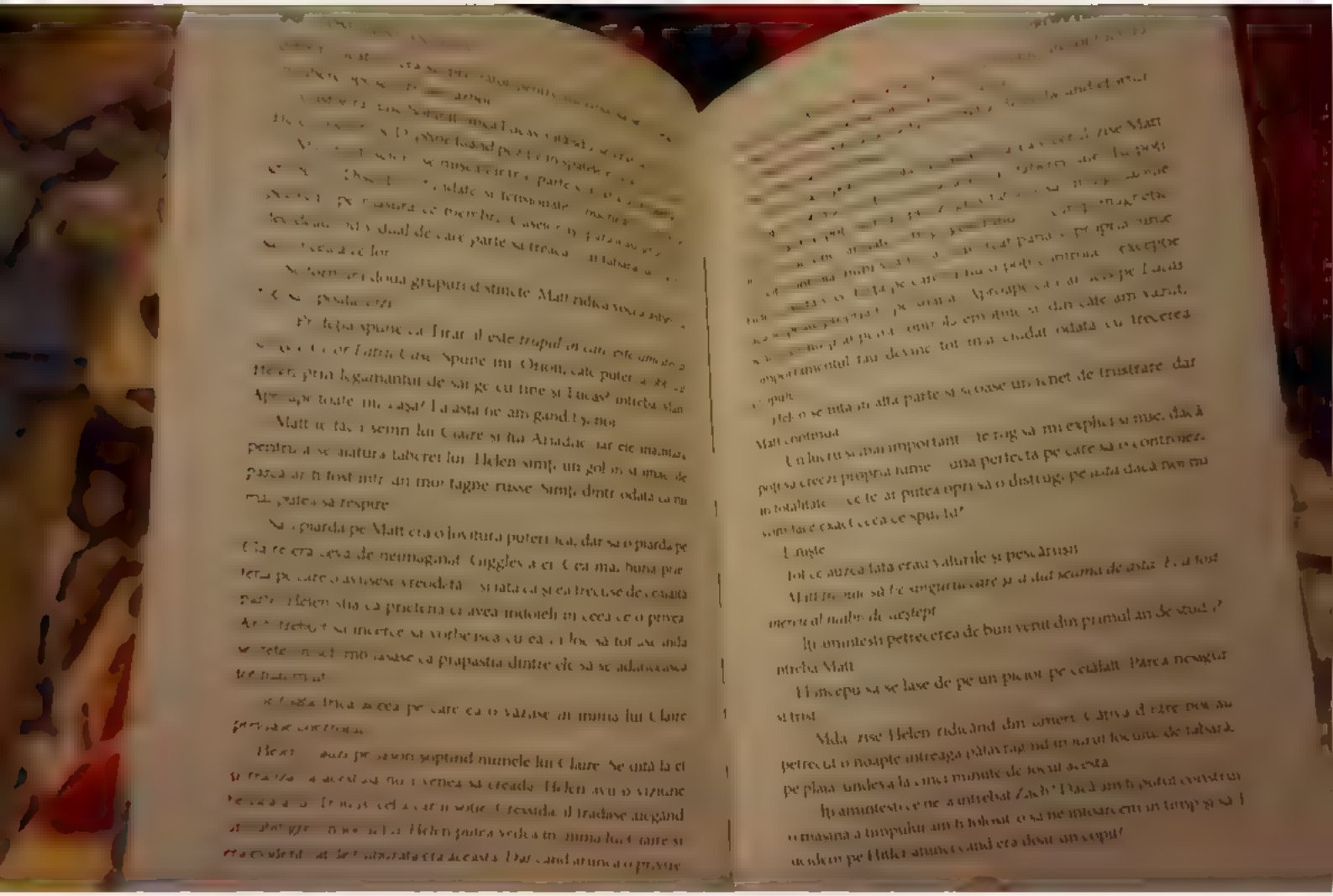

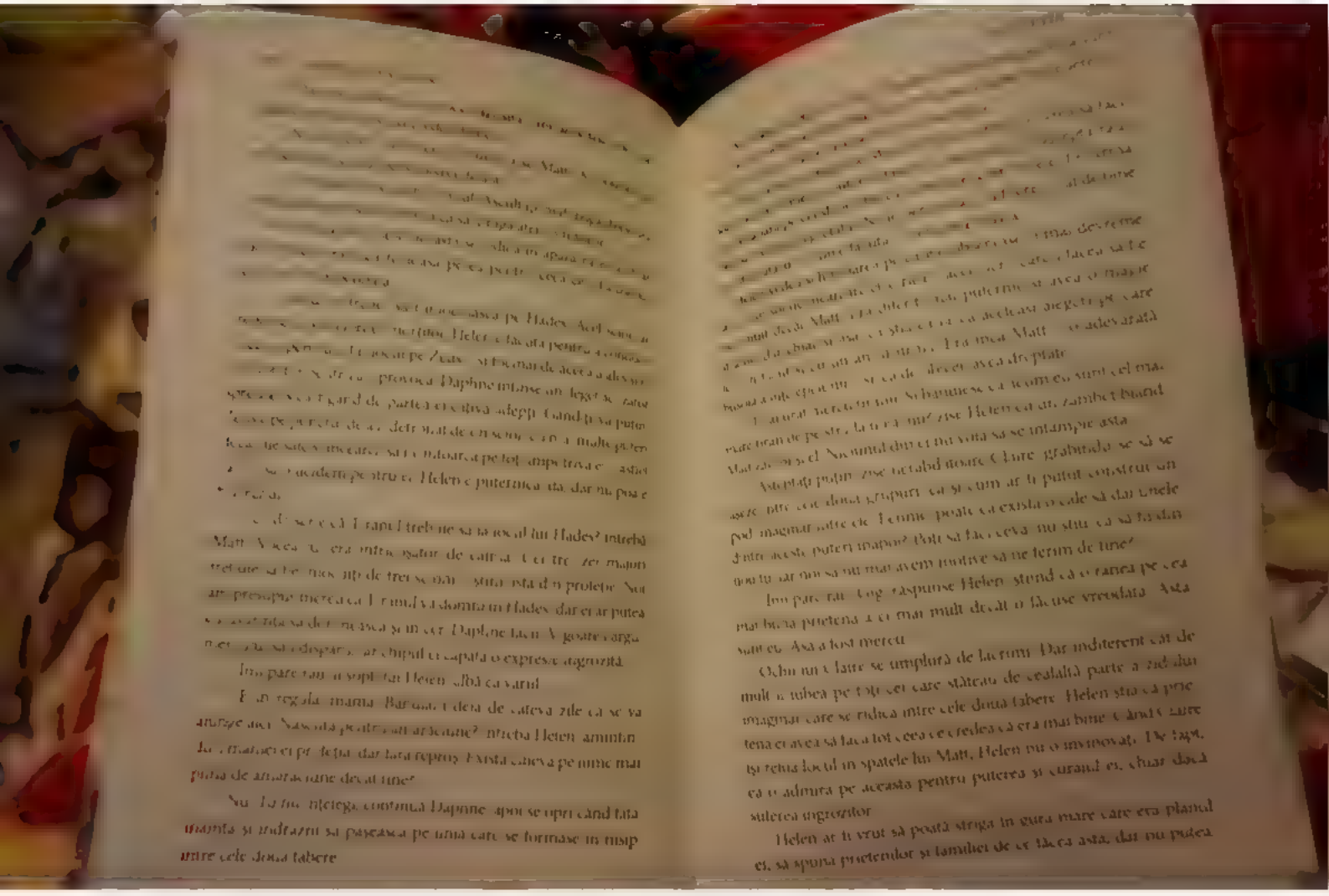

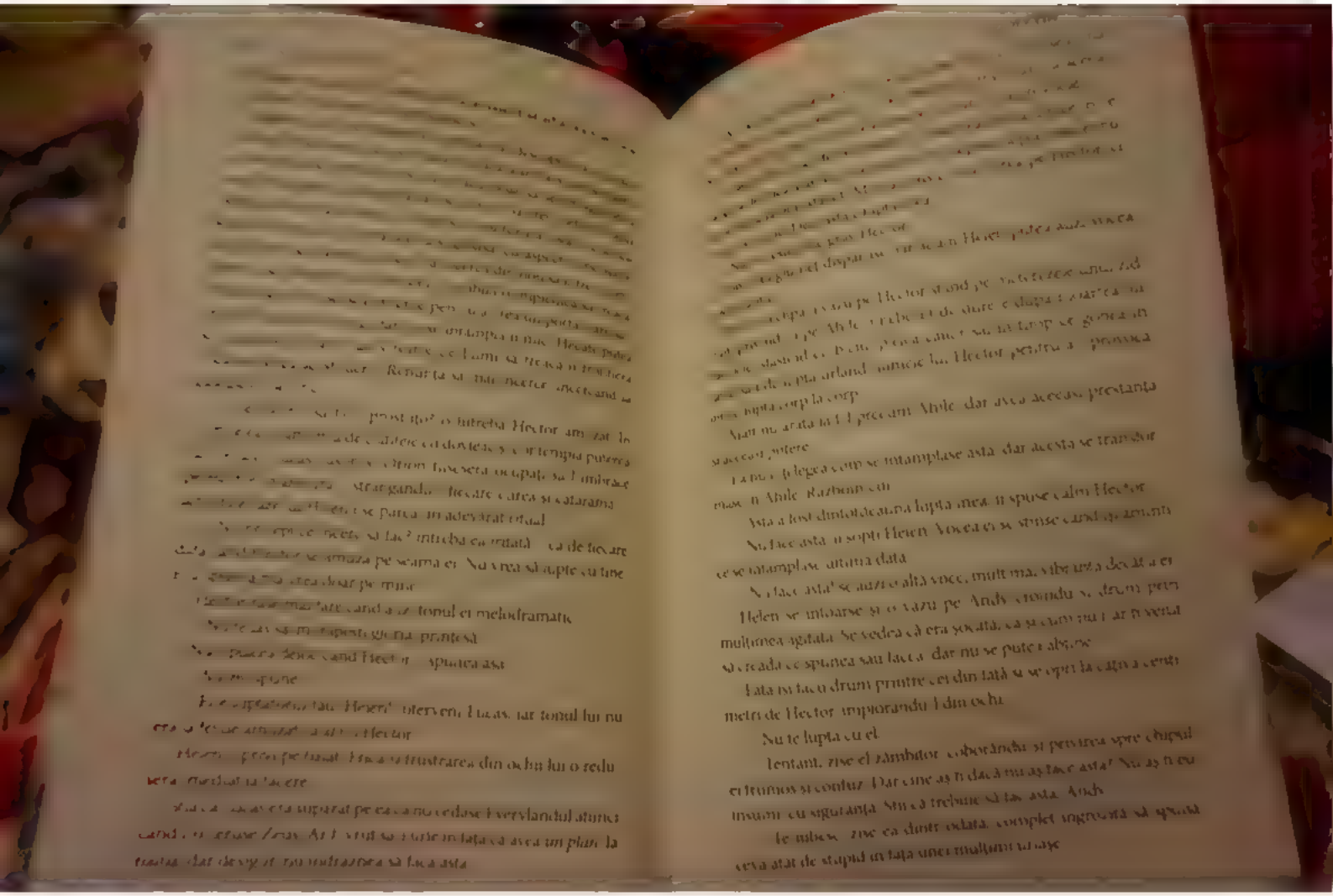

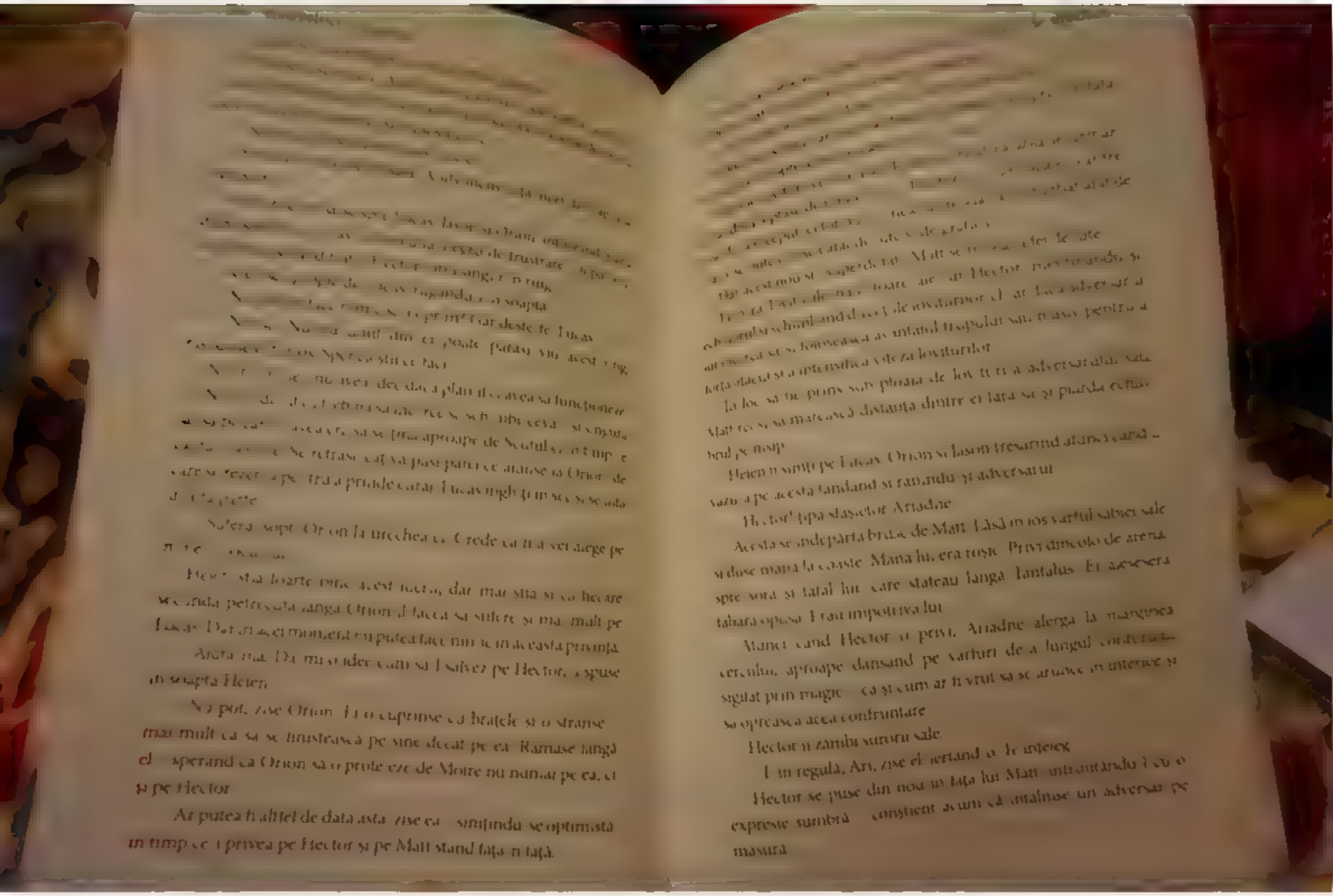

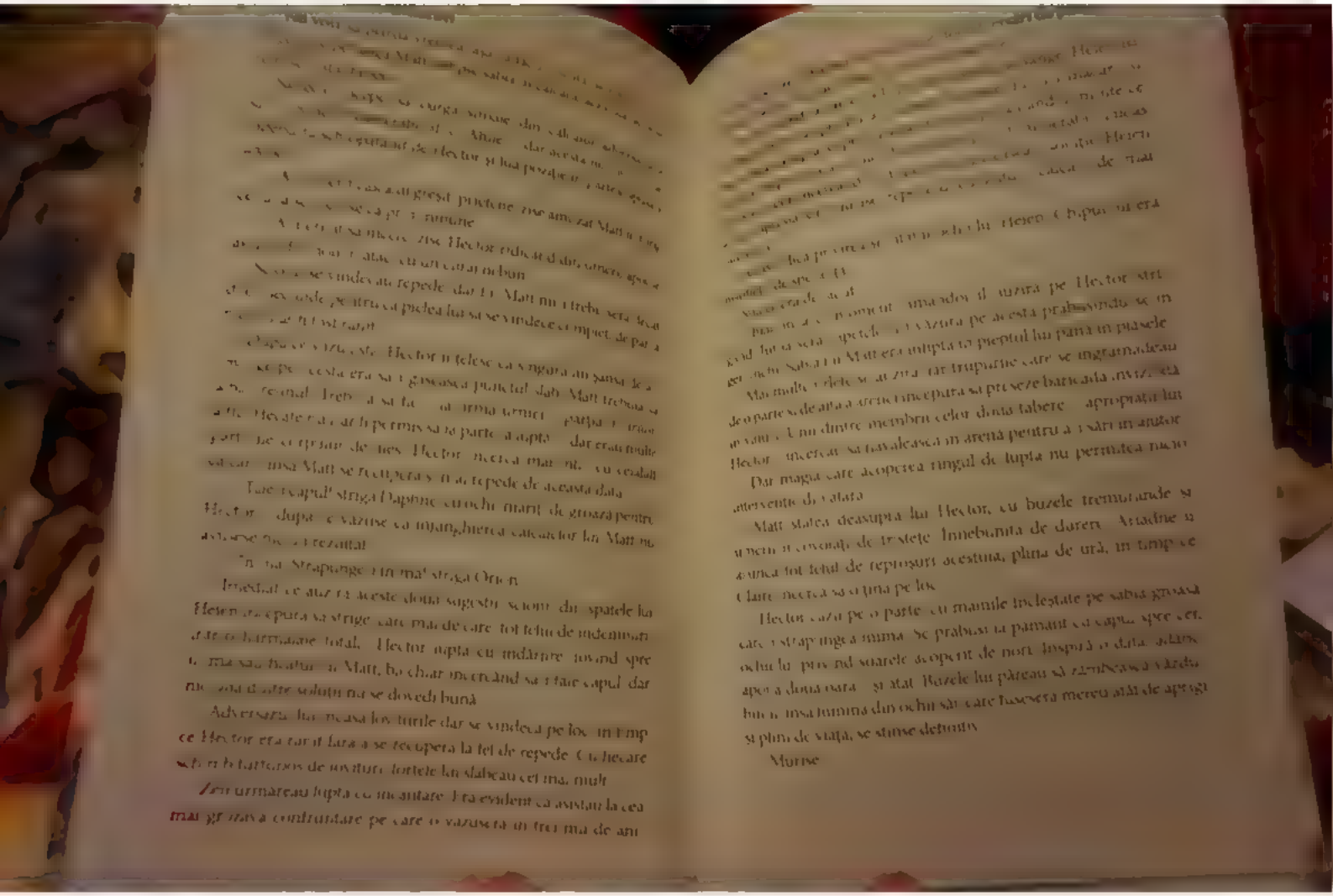

Capitolul 14

Pe Hector zdrobit de mâna lui Ahile, Helen îl spase. I-am [illegible] pe Hector pentru că mi-ai fi supraviețuit, a spus Lucas, [illegible] Dar este numai vina mea.

Ți-ai pierdut capul, strigă Lucas, vocea lui profundă răsu[illegible]

Zeii se adunară într-un grup strâns pentru a se sfătui. [illegible] Ce poate însemna asta? Ce trebuia Poseidon? Părea speriat, ca [illegible]

Lucas îl privi pe Hermes pe un ton defensiv. Nu ar fi trebuit să [illegible]

Așteptați, zise Zeus, ridicând o mână pentru a face să tacă [illegible] Hermes să mai poată spune ceva. Hecate trebuie să [illegible]

Lucas își privi mama spre marginea arenei și intră cu pași mari [illegible] pe care îl predase de dragul ei. Era mândria care îi umplea pe toți la [illegible] Hector ar fi fost o pradă care testa un adversar. Era clar că [illegible] era egală.

Zeii se uitară nedumeriți pe rând unii la alții.

Hector a atins realizarea pe care Lucas tânjea să i-o pese de realizări. Era ceva de ce acesta părea să aibă tot mai puțină nevoie. Nu înțelegea ce se întâmpla de ce trebuia să facă asta. Nu avea niciun sens.

Hector a [illegible] răspunsul.

Nu [illegible] a atins acel nivel pe [illegible]

Hector a [illegible] parcă el să nu fi [illegible] asta.

Și nu se [illegible] ar fi vrut Hector să [illegible] Se știa că era [illegible] ar fi trebuit să poarte propriul ei capăt. Se știa regulă care la [illegible] dar el nu a [illegible] numeri neputincios.

În interiorul cercului, Lucas se apăsase peste trupul lui Hector. Stătea la dreapta, plin de respect, în timp ce acesta [illegible] fratelui său mort. Helen îl auzea pe Ariadne și Pasiphaë plângând de cealaltă parte a arenei.

Realiză că și ea plângea, dar știa că mai importantă decât propria ei tristețe era acum o mișcătură pe care o vedea în interiorul [illegible] lui Lucas.

Încă o secundă, stătu Lucas deasupra lui Hector. Un suspin [illegible] ieși, pe neașteptate din piept, de parcă ar fi scăpat fără să vrea. Era un icnet de frustrare, de furie oarbă.

Lucas îl ridică pe Hector în brațe și îl cără spre Olimpieni și Titani care îl așteptau la marginea arenei.

După ce le dădu trupul, Andy porunci unui grup care aștepta să revendice eroul căzut.

Du-te la [illegible] comandă tată, vocea ei avându-și [illegible] tăioasă [illegible] care ar fi făcut pe oricine să se supună. El nu se [illegible] Obrajii ei se [illegible] de un roșu aprins în timp ce se [illegible] încercând să își [illegible] puterile în [illegible]

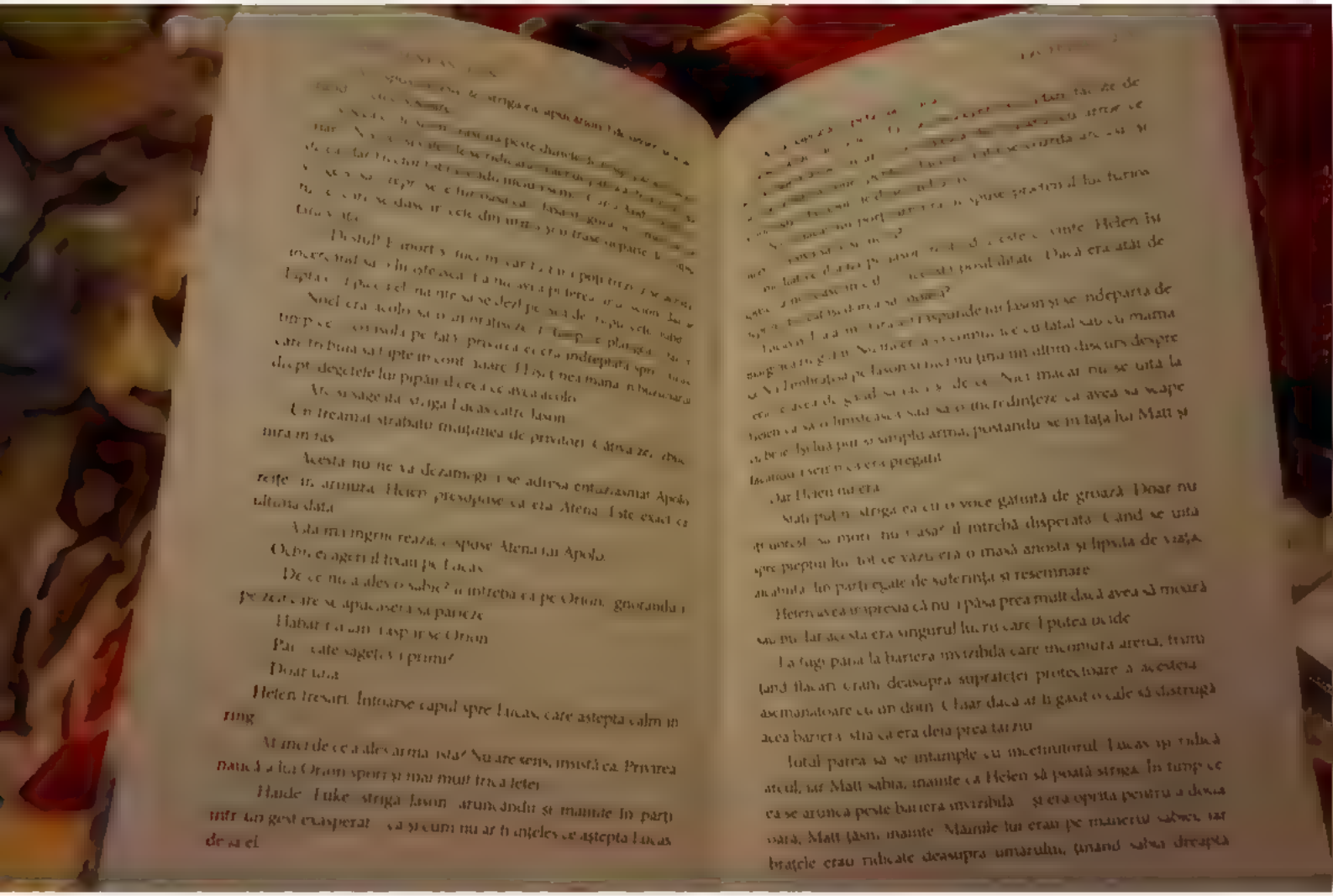

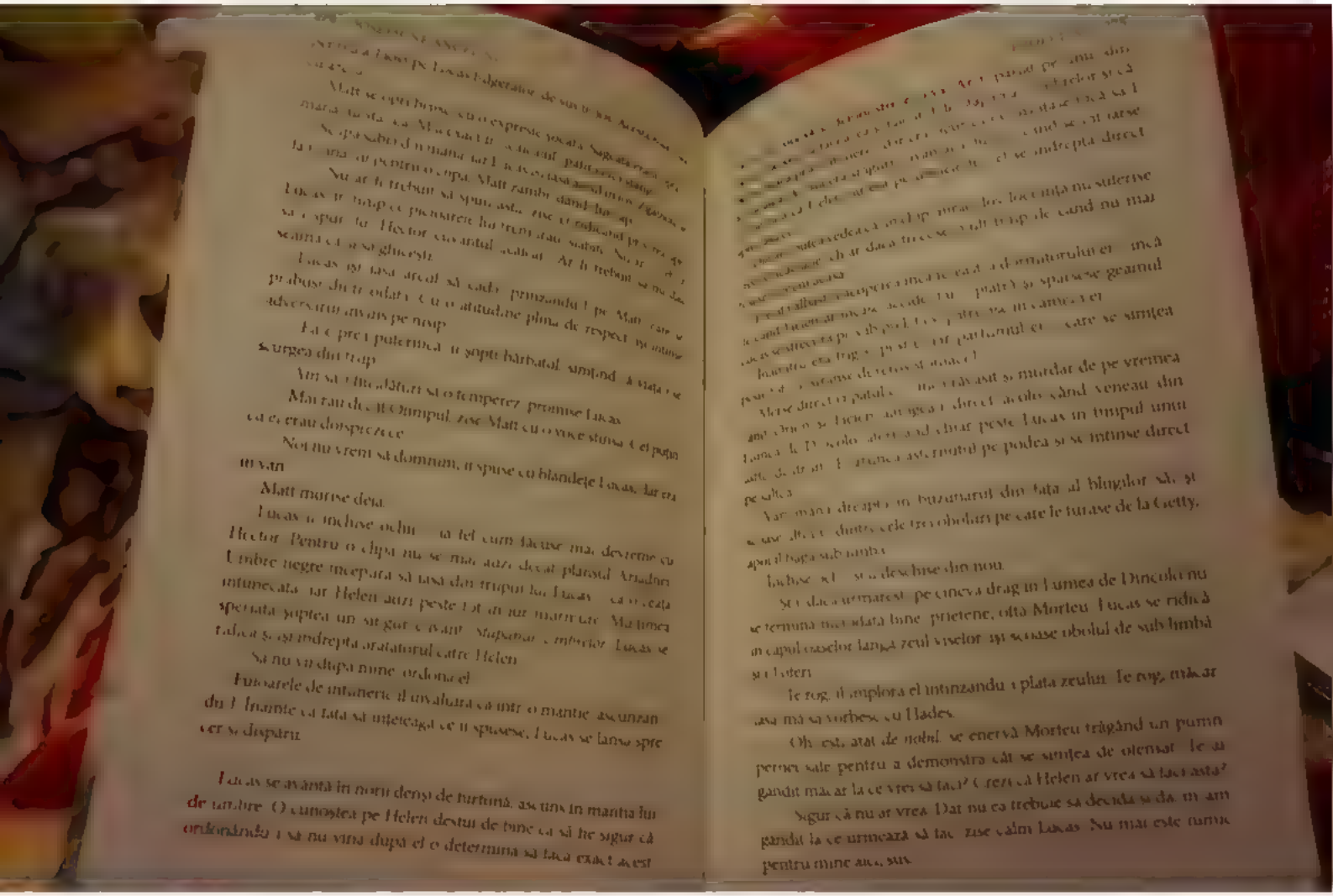

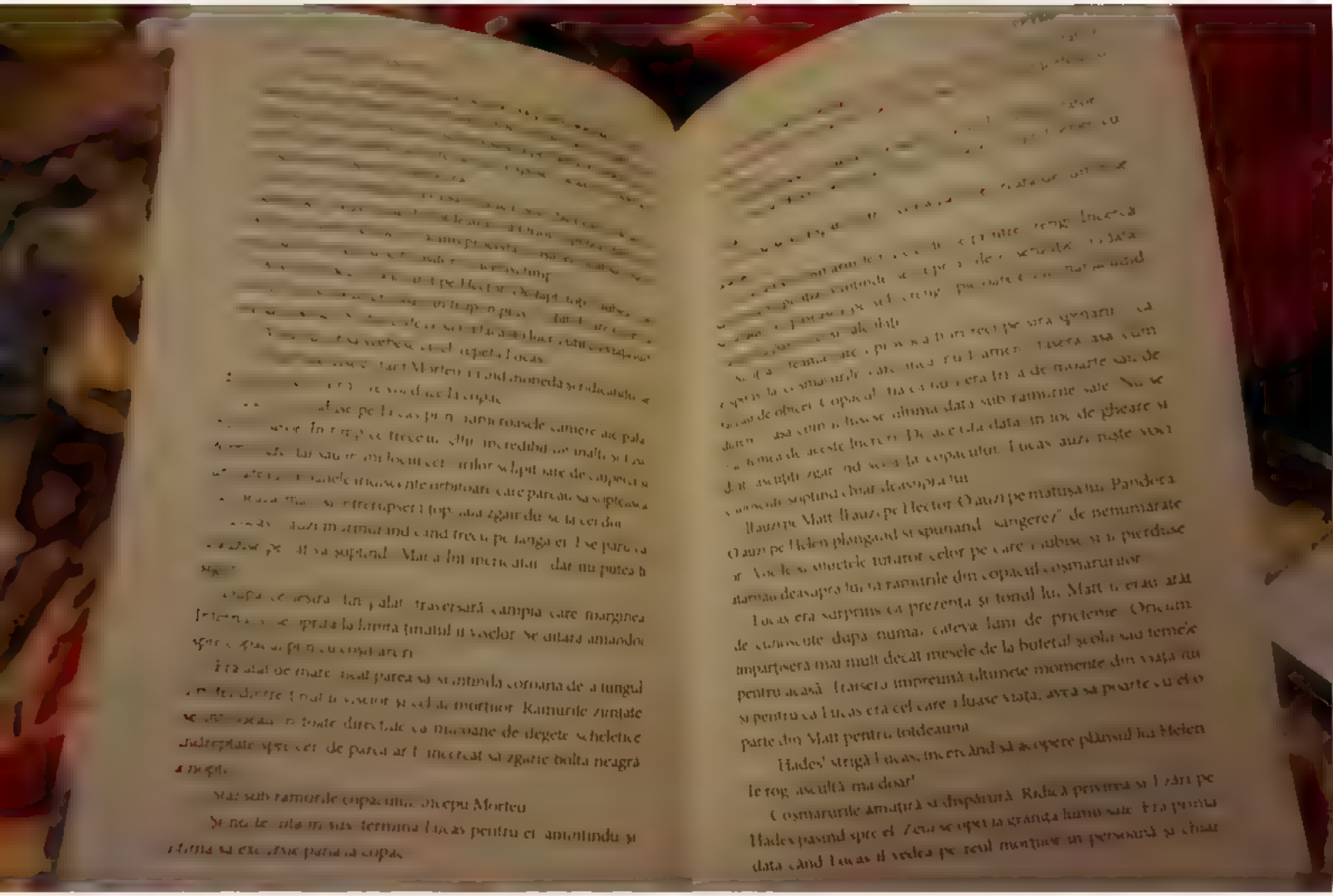

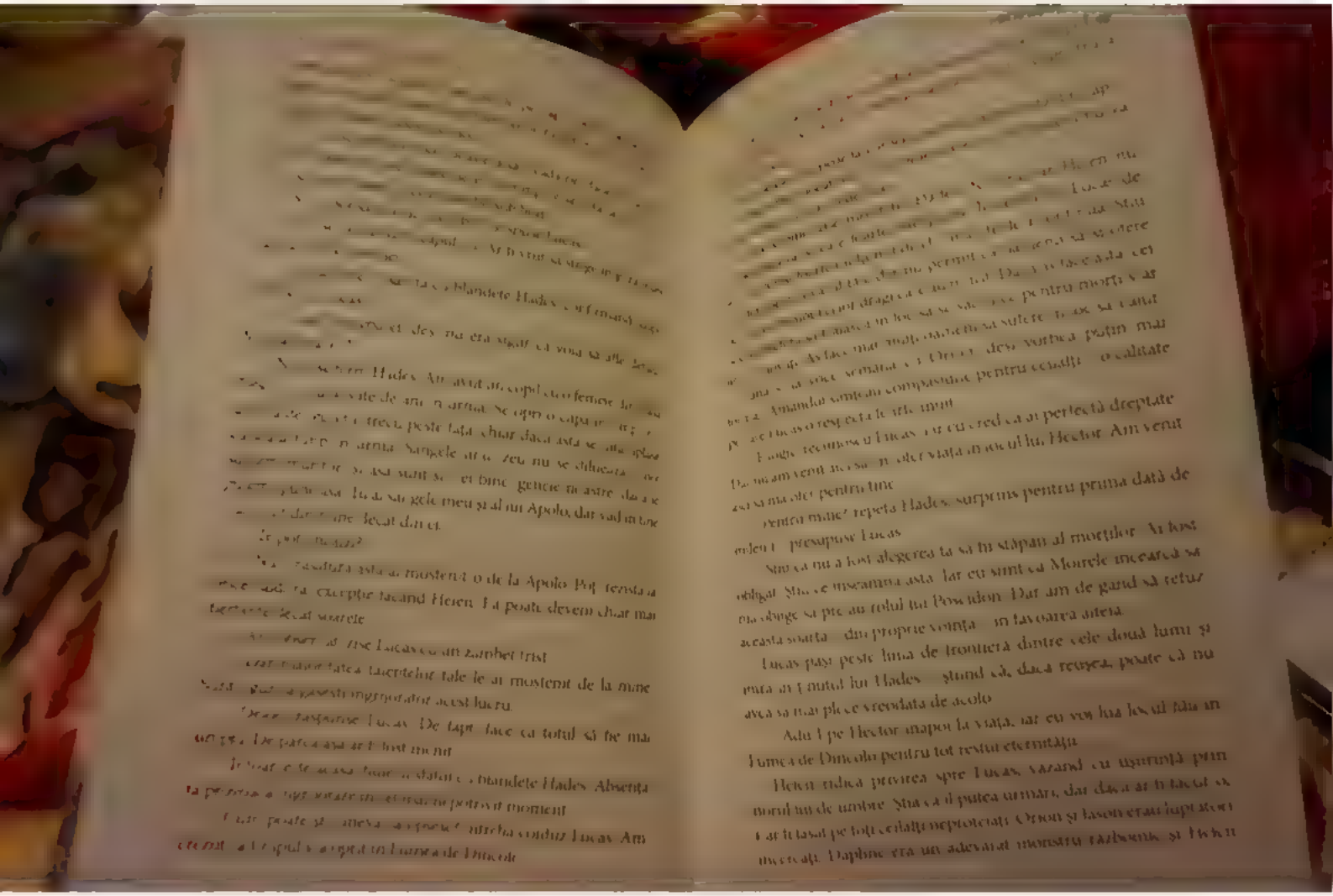

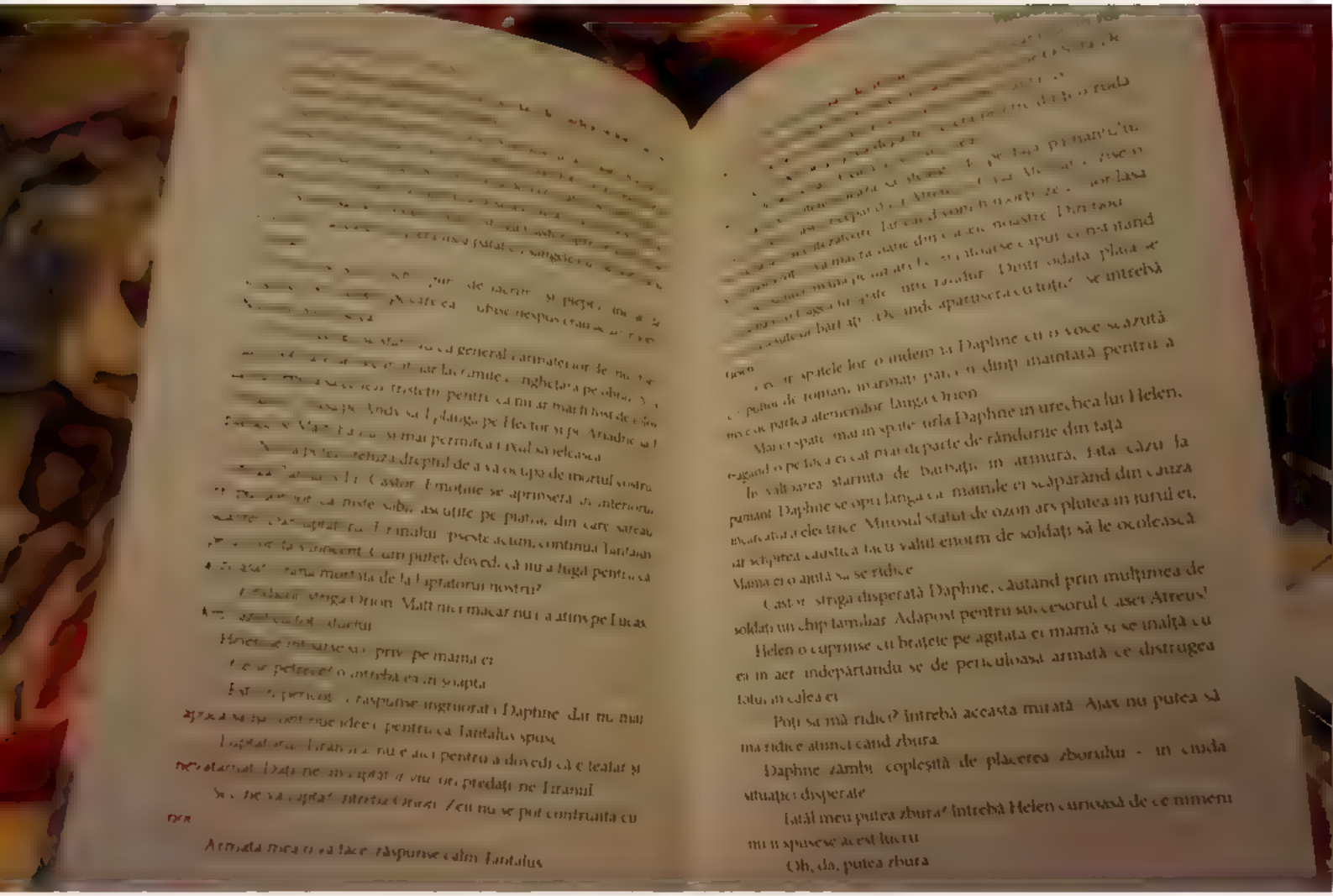

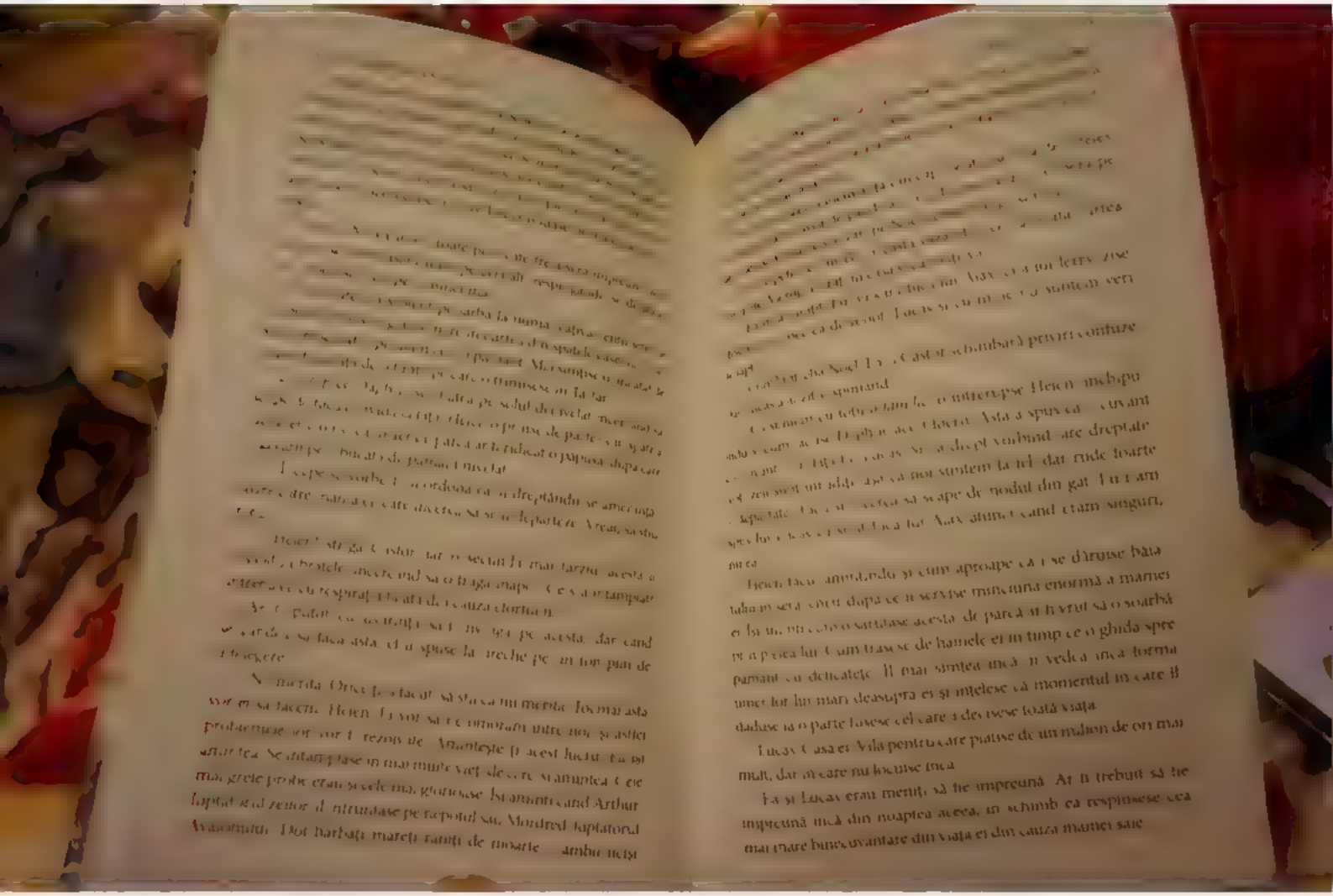

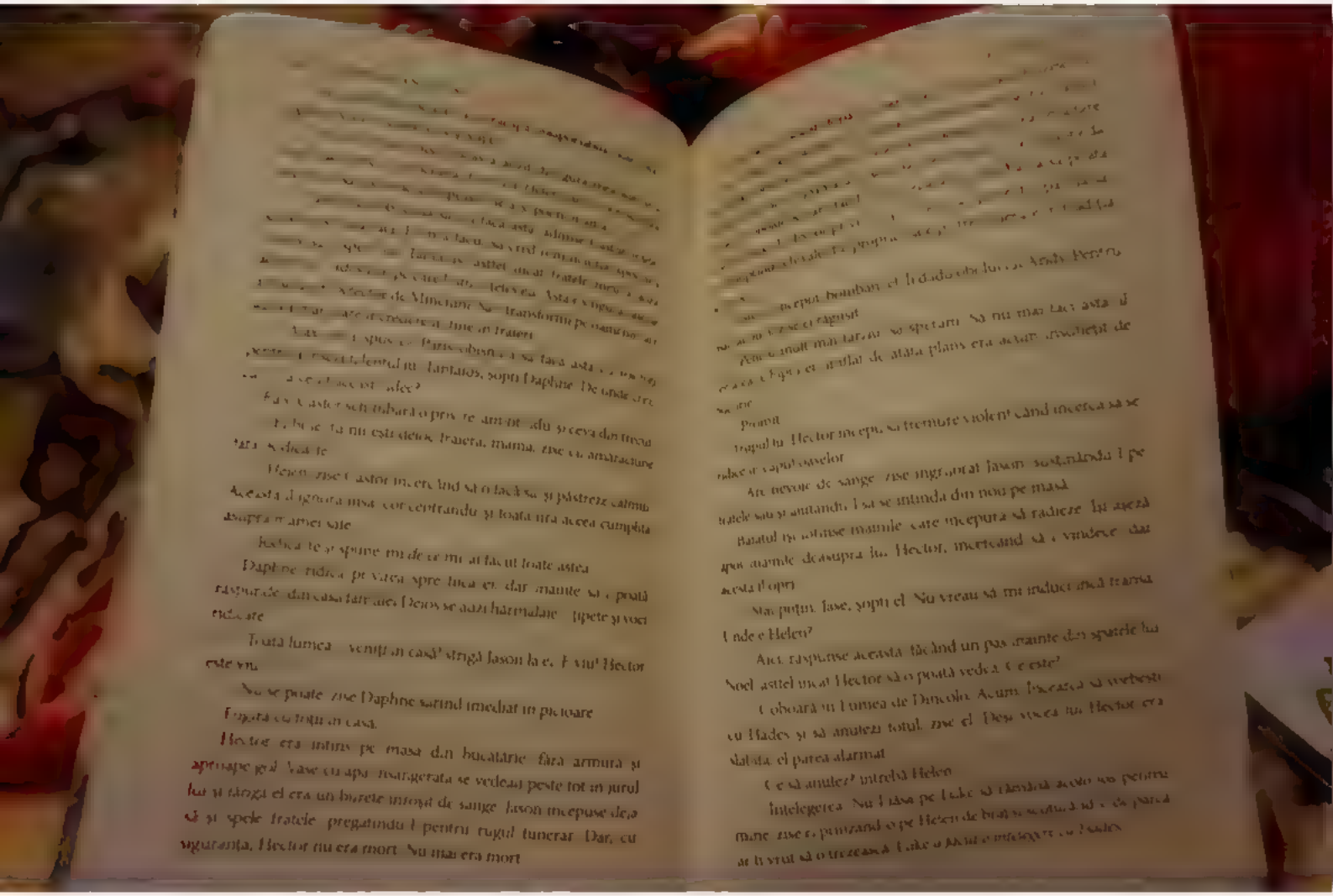

Capitolul 15

[illegible] pe mama e repetând întruna ceva dar nimeni
[illegible] de altfel informații avea nevoie de ceva timp ca să
[illegible] spună ceasta

Orion ar fi trebuit să l înlocuiască, bombănea Daphne
[illegible]
Când fiica ei o privi în ochi din urmă, aceasta care încerca
[illegible] părea gata să explodeze

Vrea să spun Orion este Hades Îi seamănă ca două
picături de apă nu i așa? El e singurul în stare de tine care poate
[illegible] nestingherit în lumea de dincolo El este un Creator de
[illegible] și poate transforma în rune orașele muritorilor" așa
că m am gândit că el este Uranul Toți am crezut asta Toți am
crezut că Uranul era cel care trebuia să înlocuiască pe Hades
[illegible] de semnele spuneau același lucru Trebuia să fie Orion

Ca și cum ar fi fost chemat telepatic de Daphne, care repetase
de nenumărate ori numele, Orion se ivi în ușa bucătăriei alături
de Cassandra

Castor zise Orion apropiindu se cu pași mari de acesta Zeu
[illegible] să l aducem pe Lucas sau Tantalus ne va trimite toată armata
împotriva noastră Iar nimeni nu vrea să o aibă pe Helen cu sau
fără Matt la comandă Stai că este în doliu așa suntem cu toții
dar am nevoie de tine în linia întâi

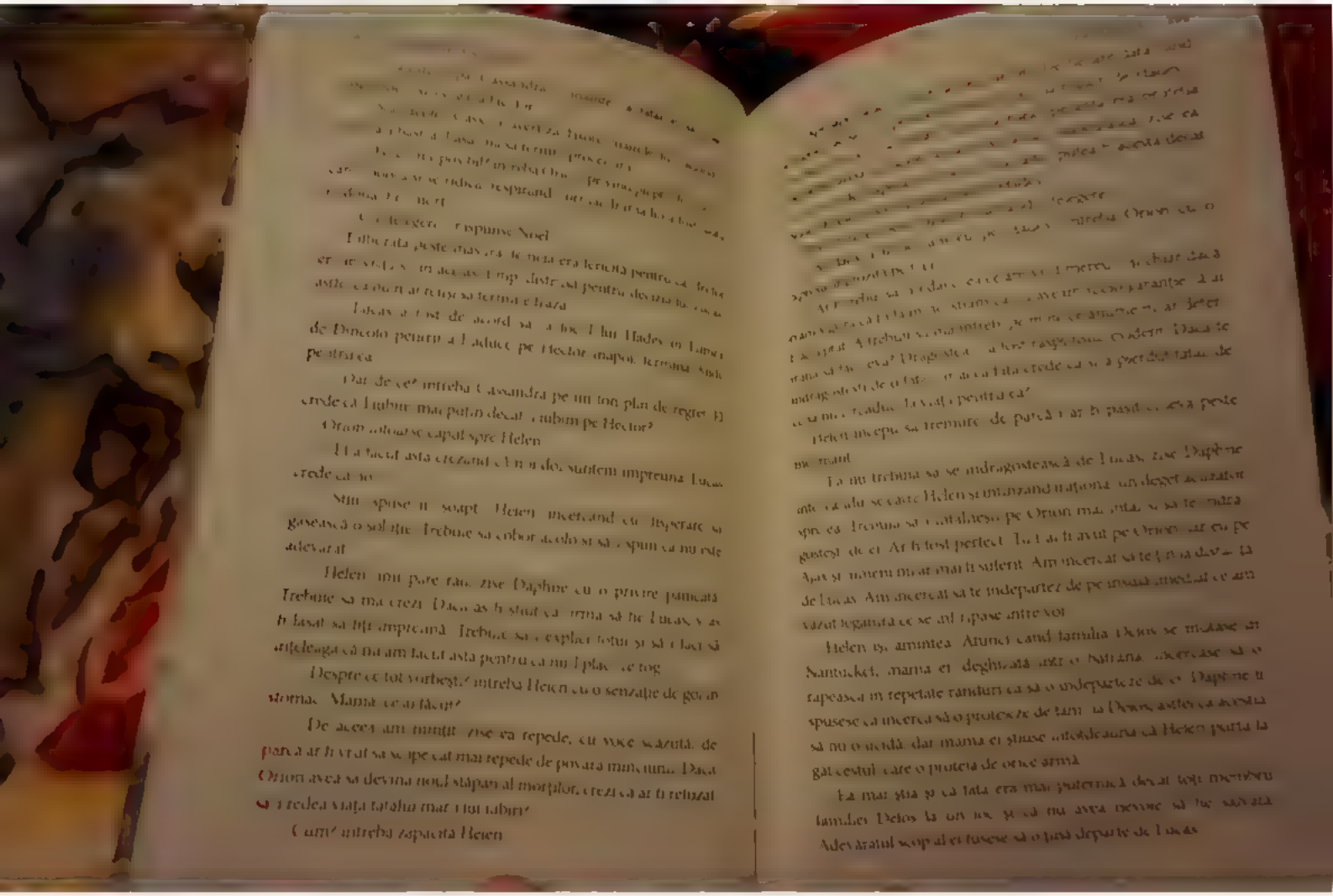

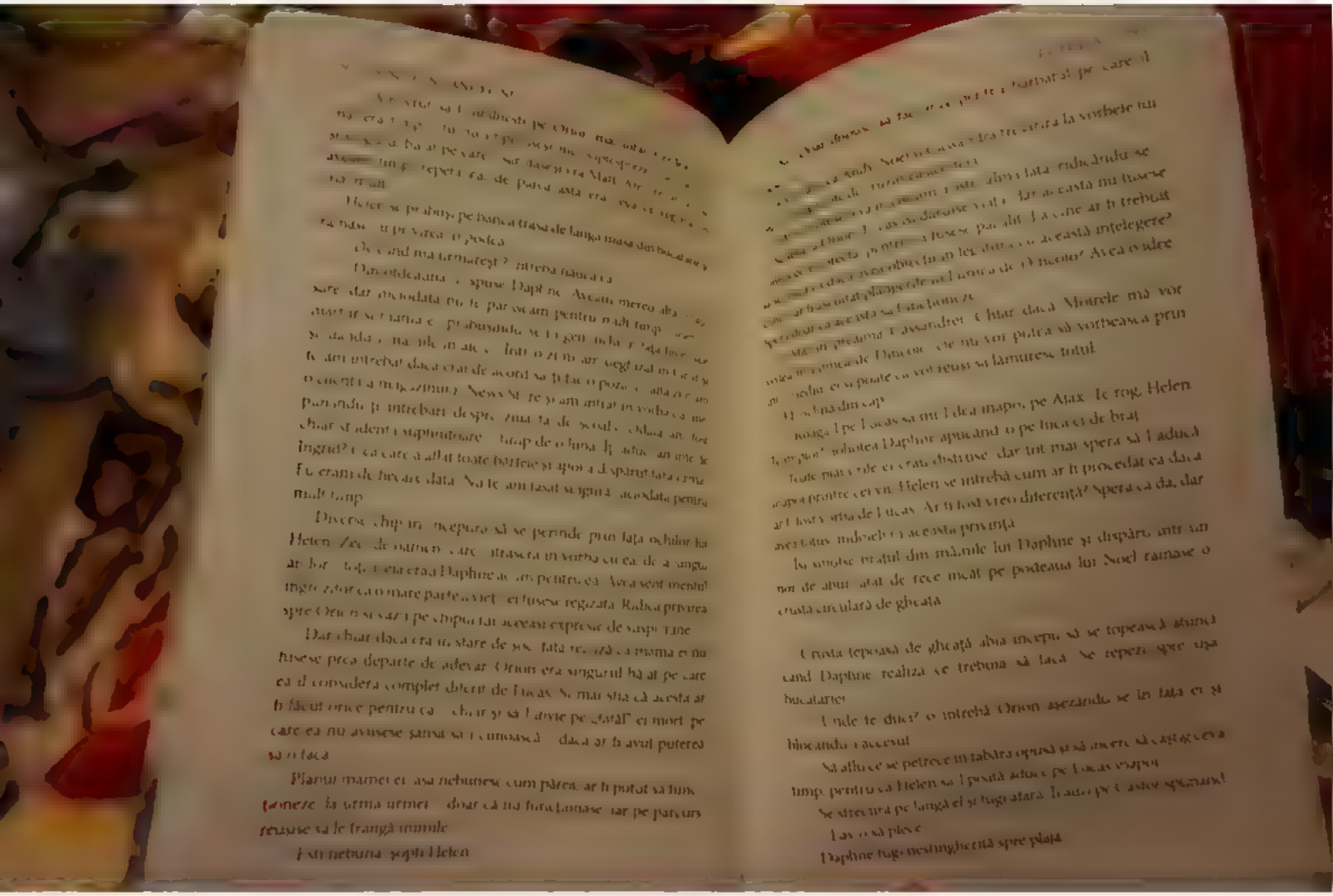

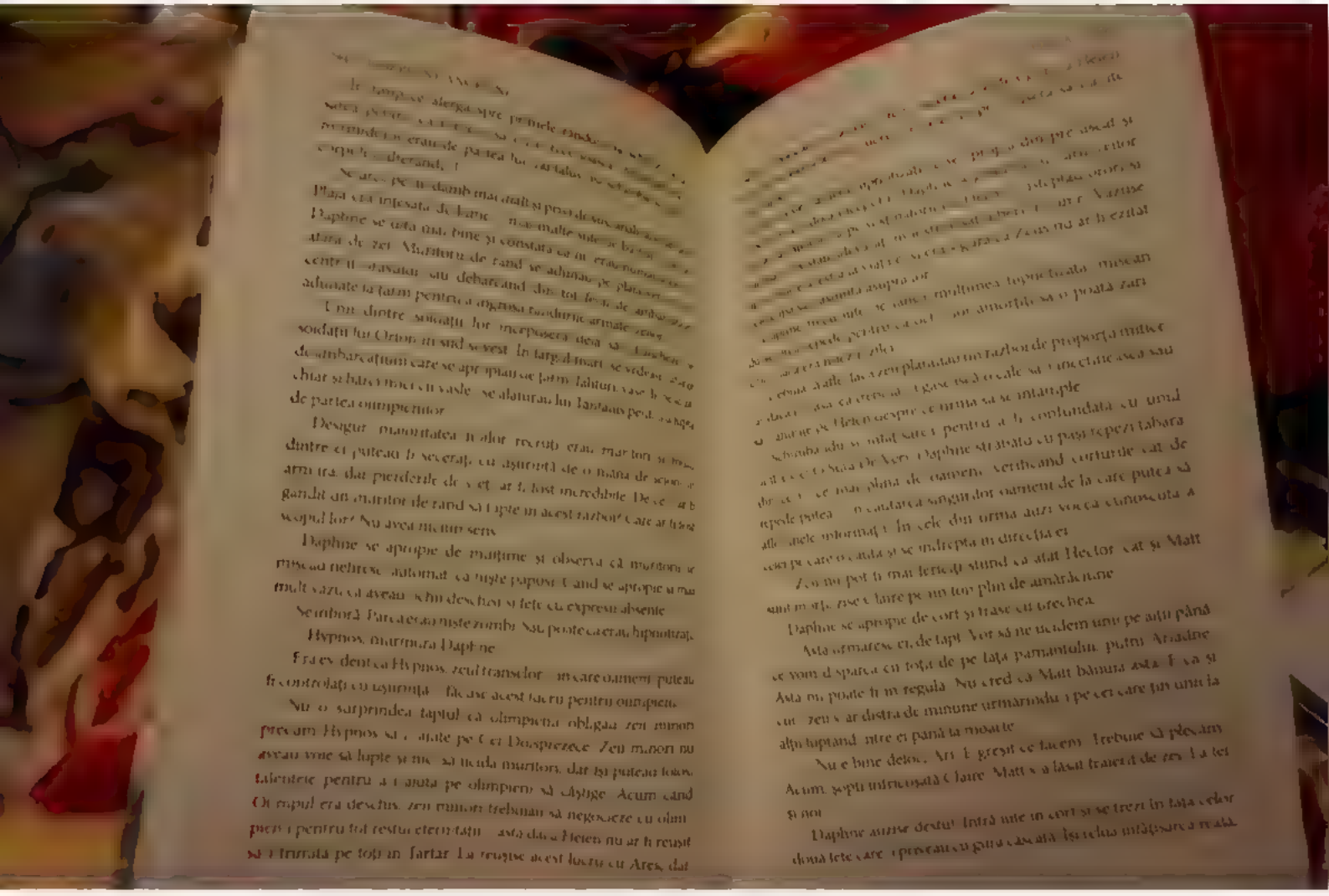

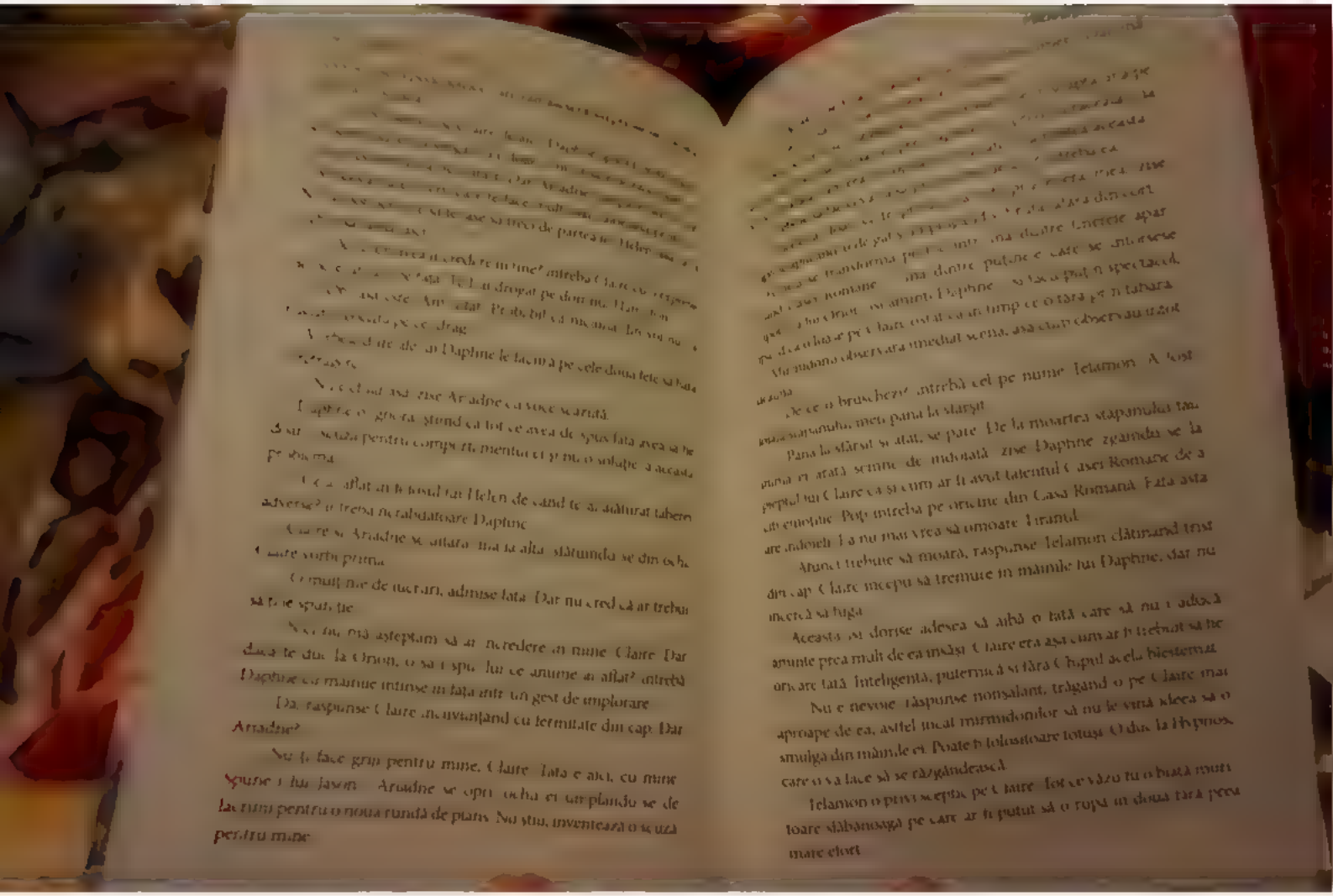

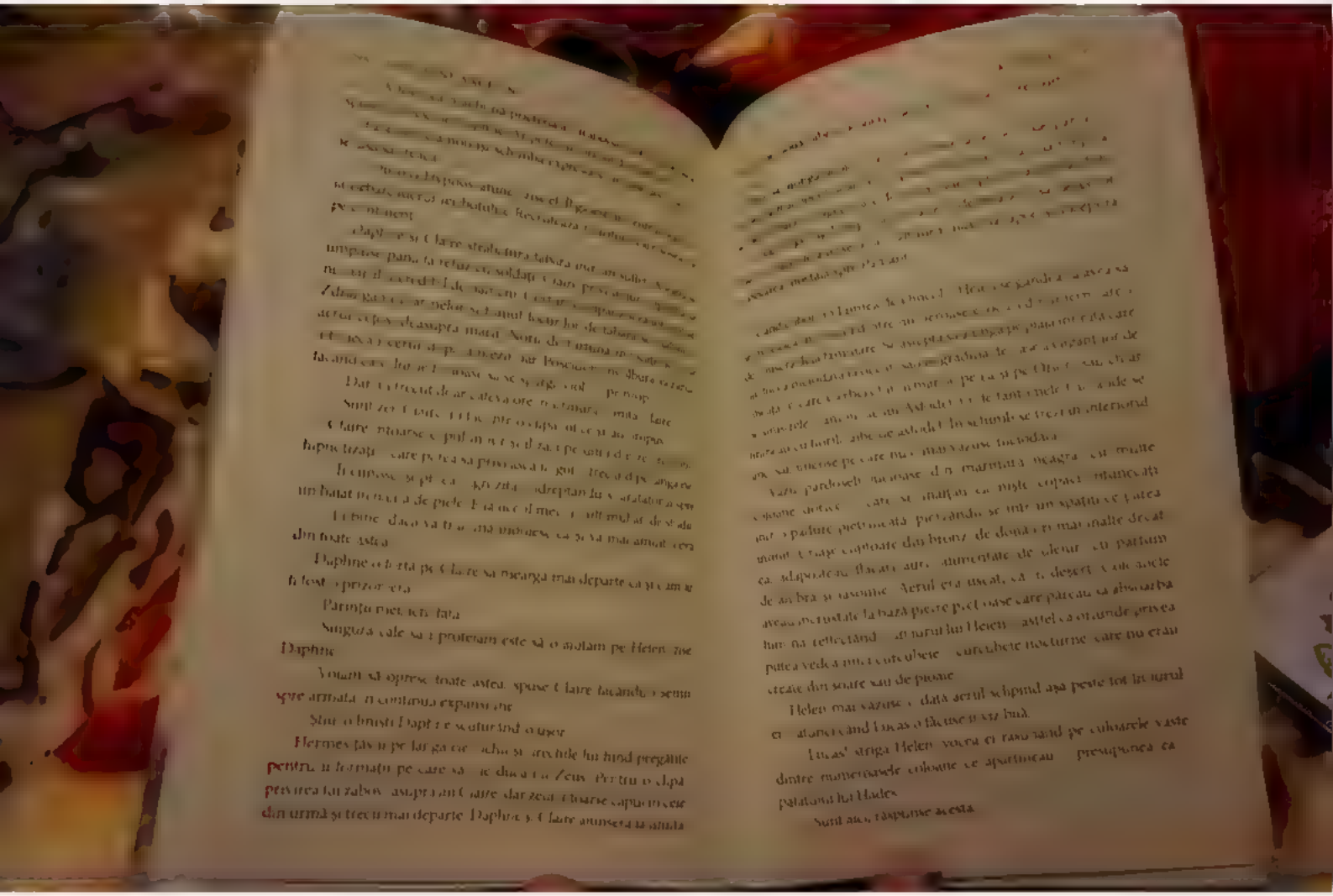

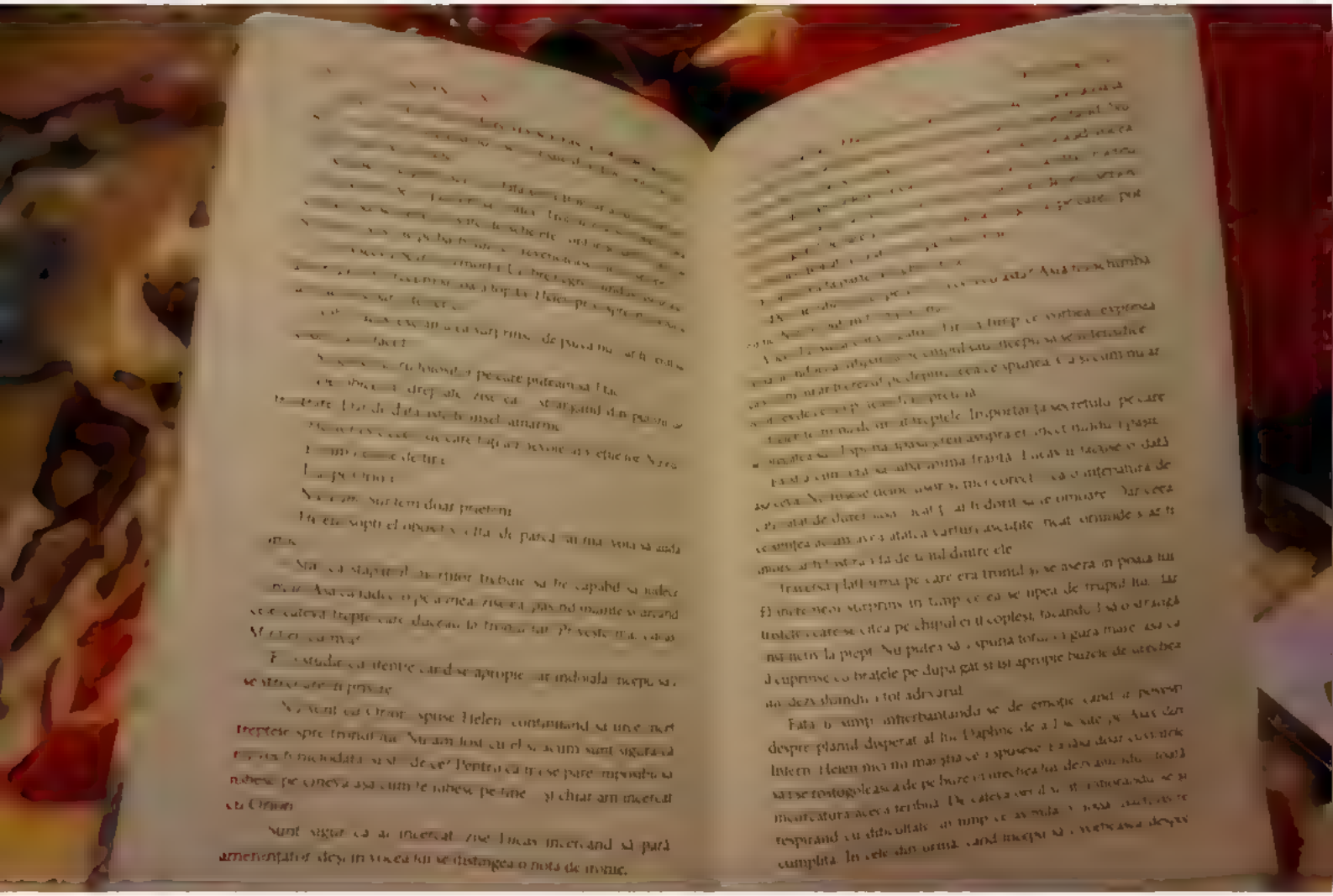

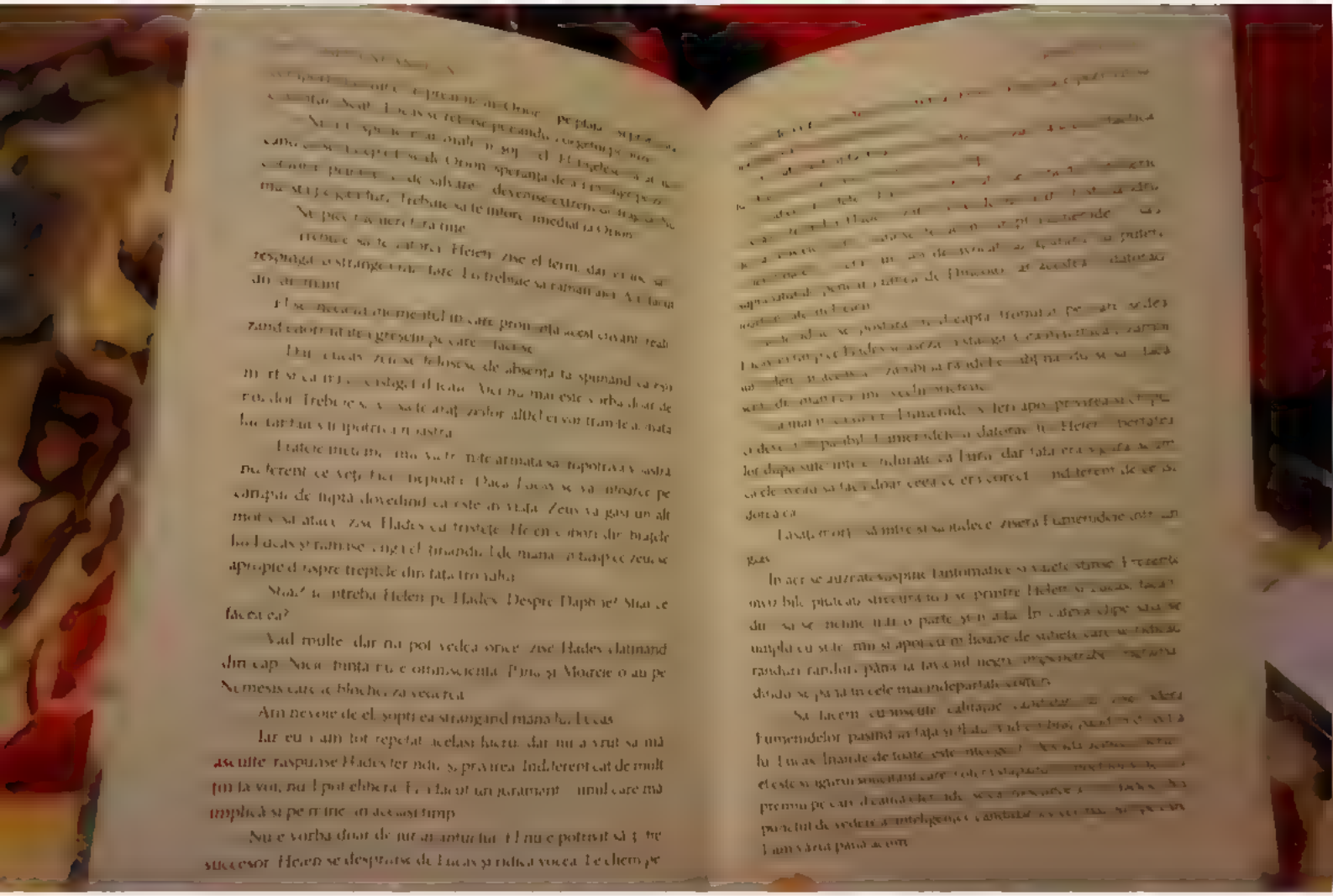

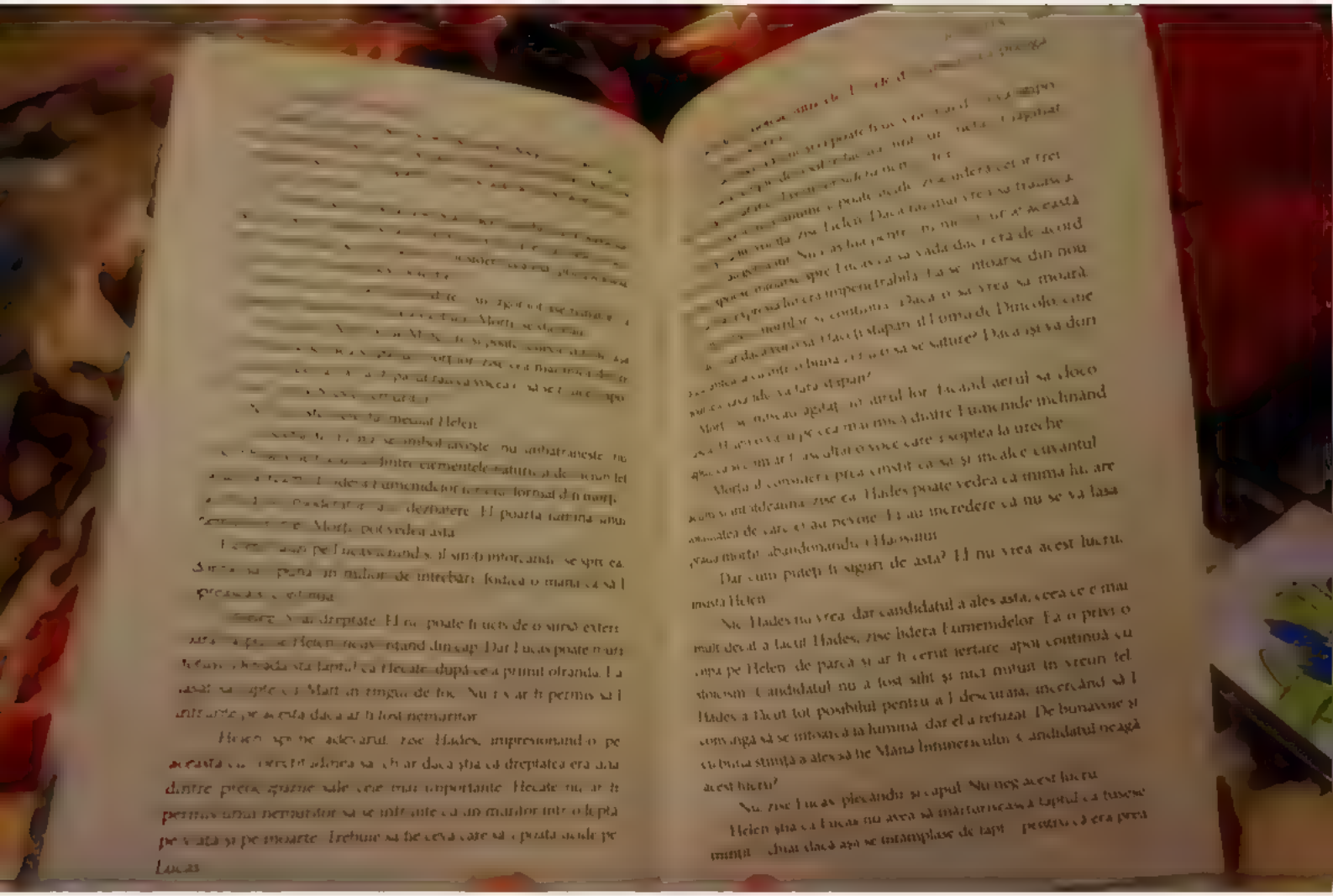

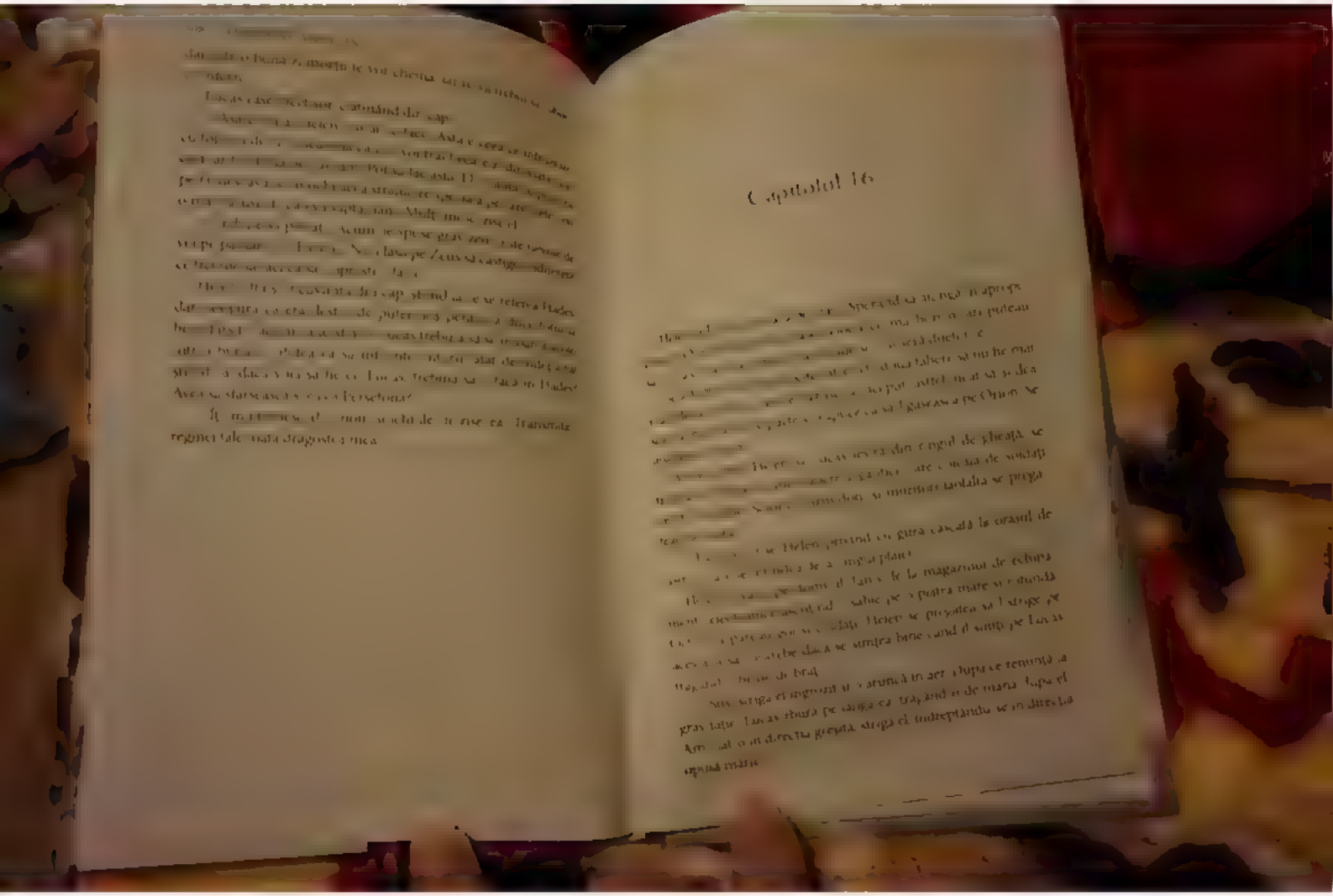

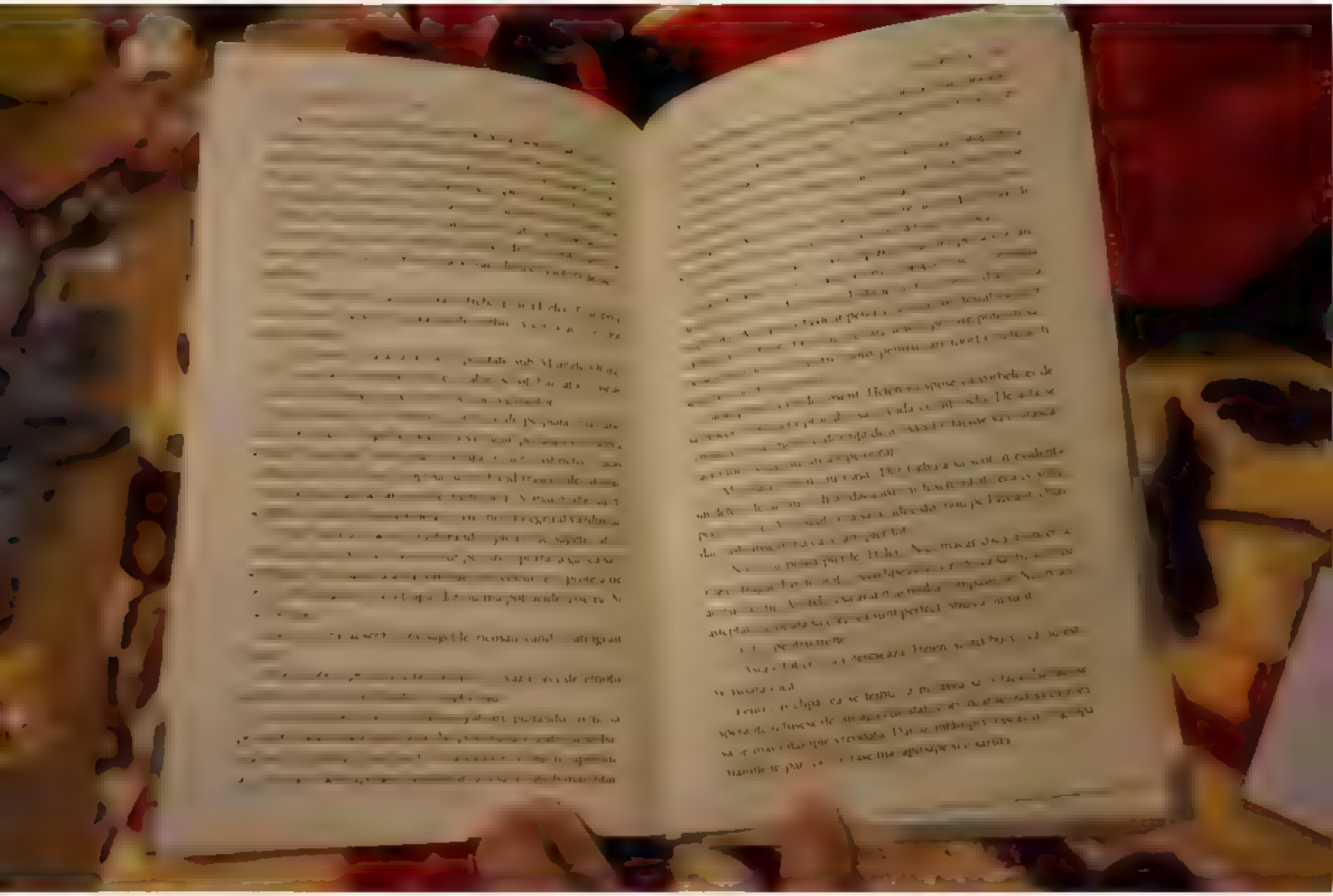

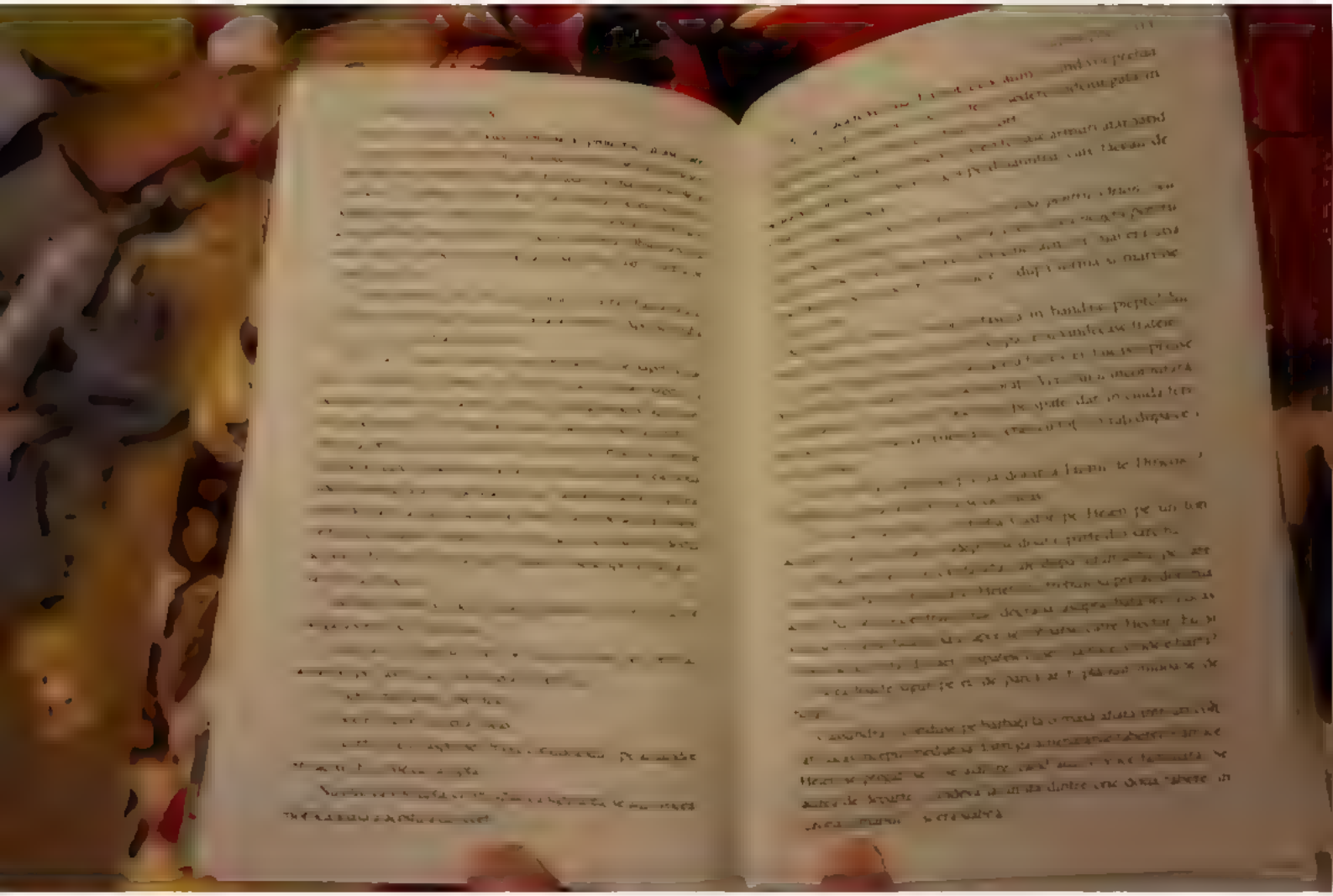

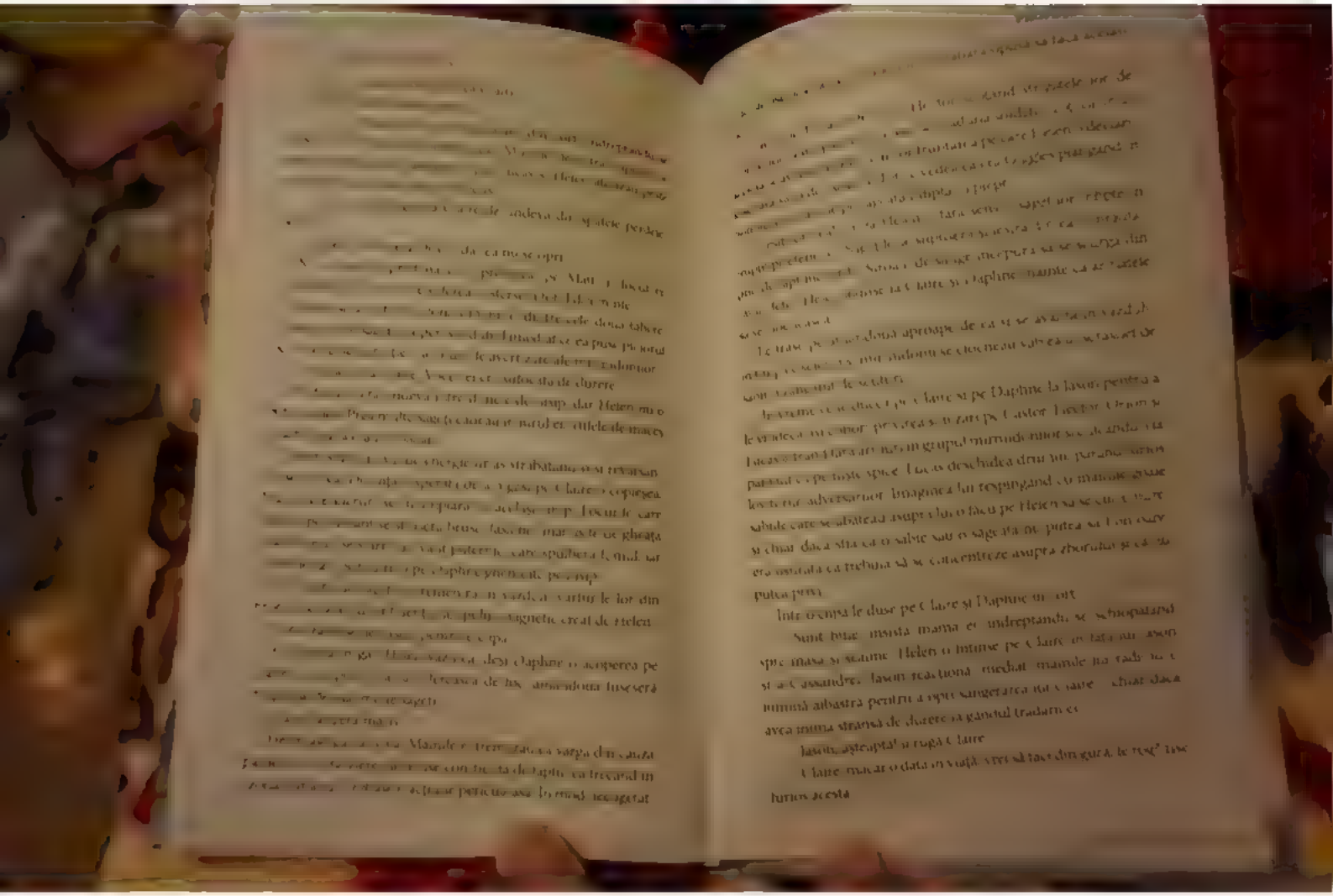

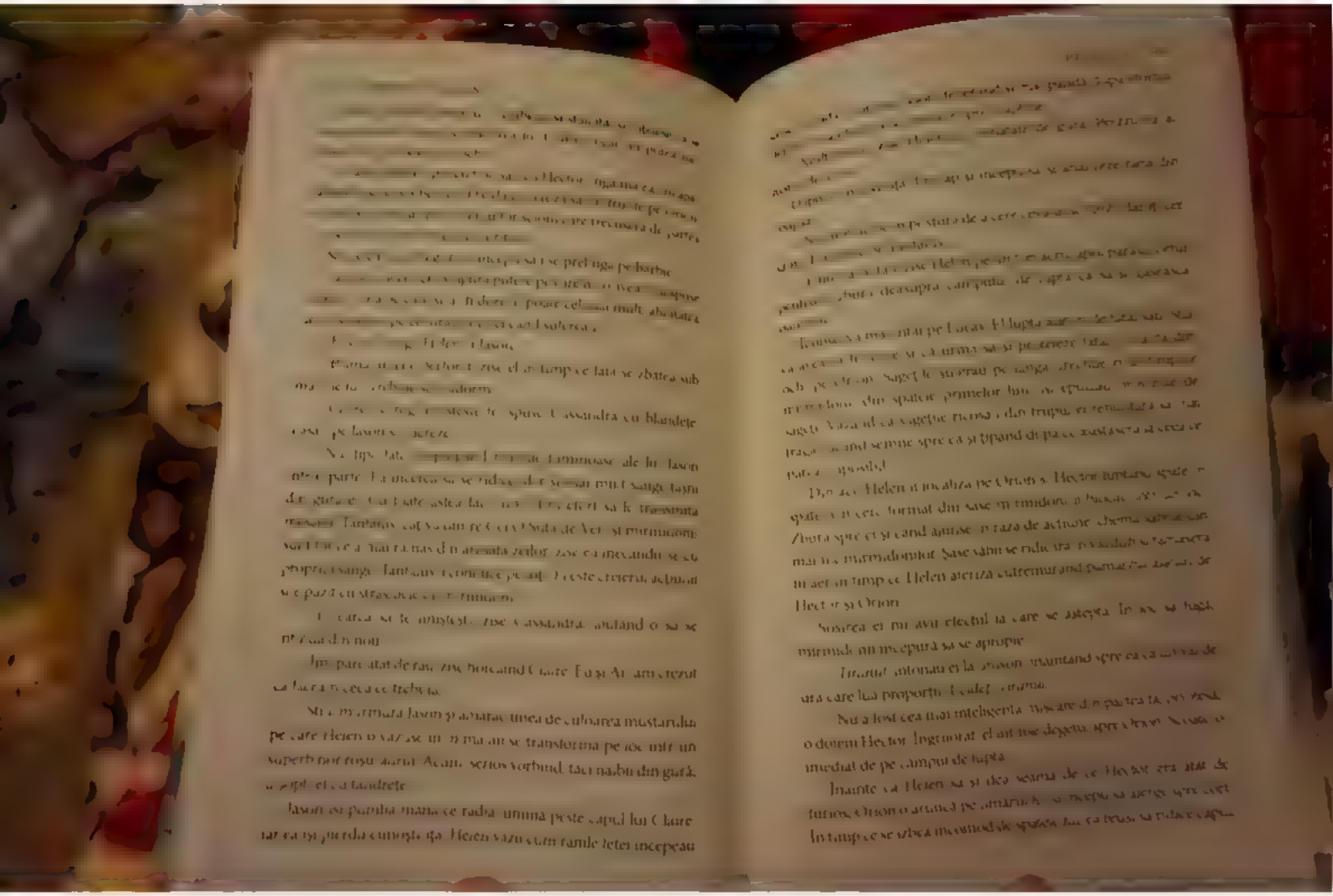

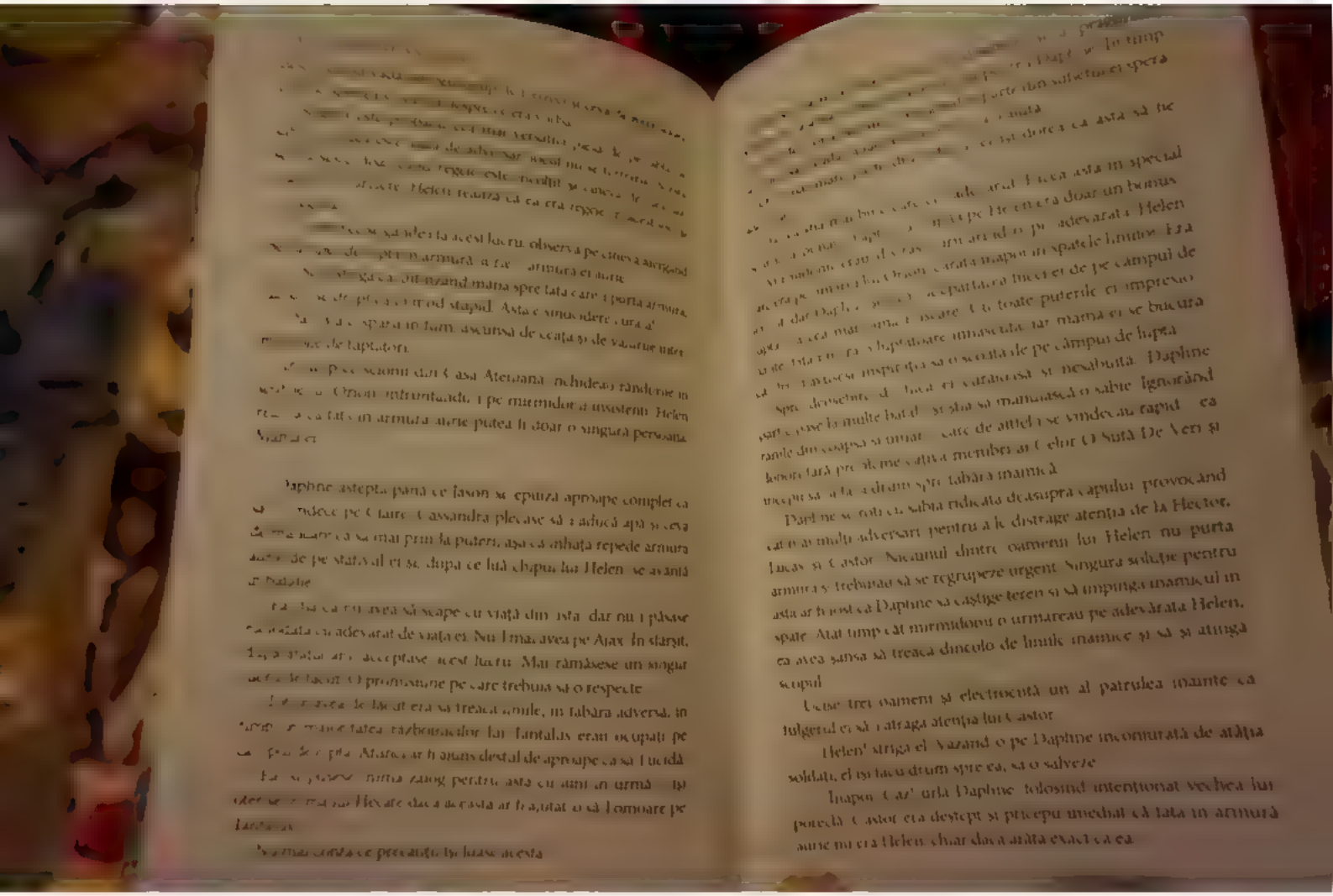

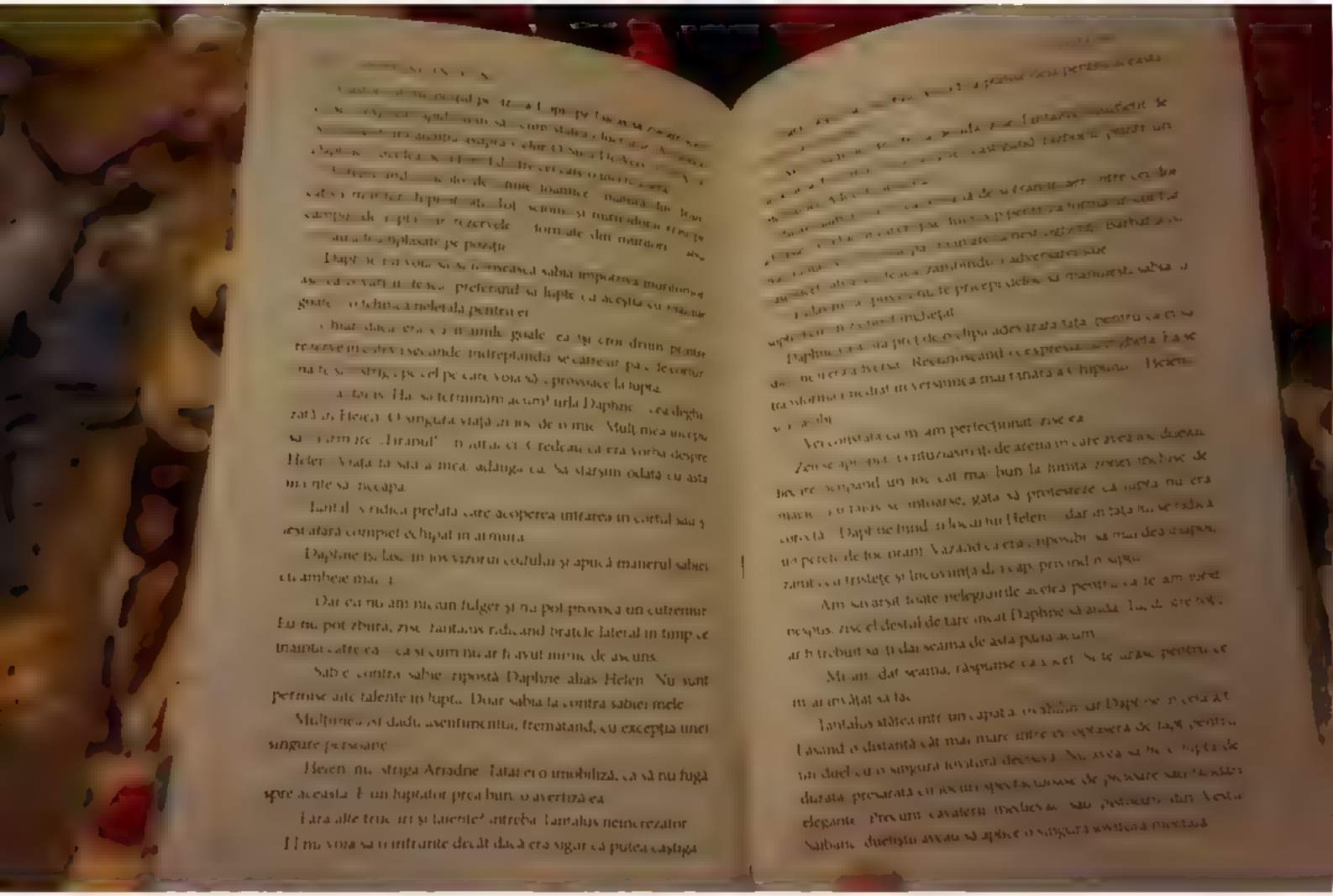

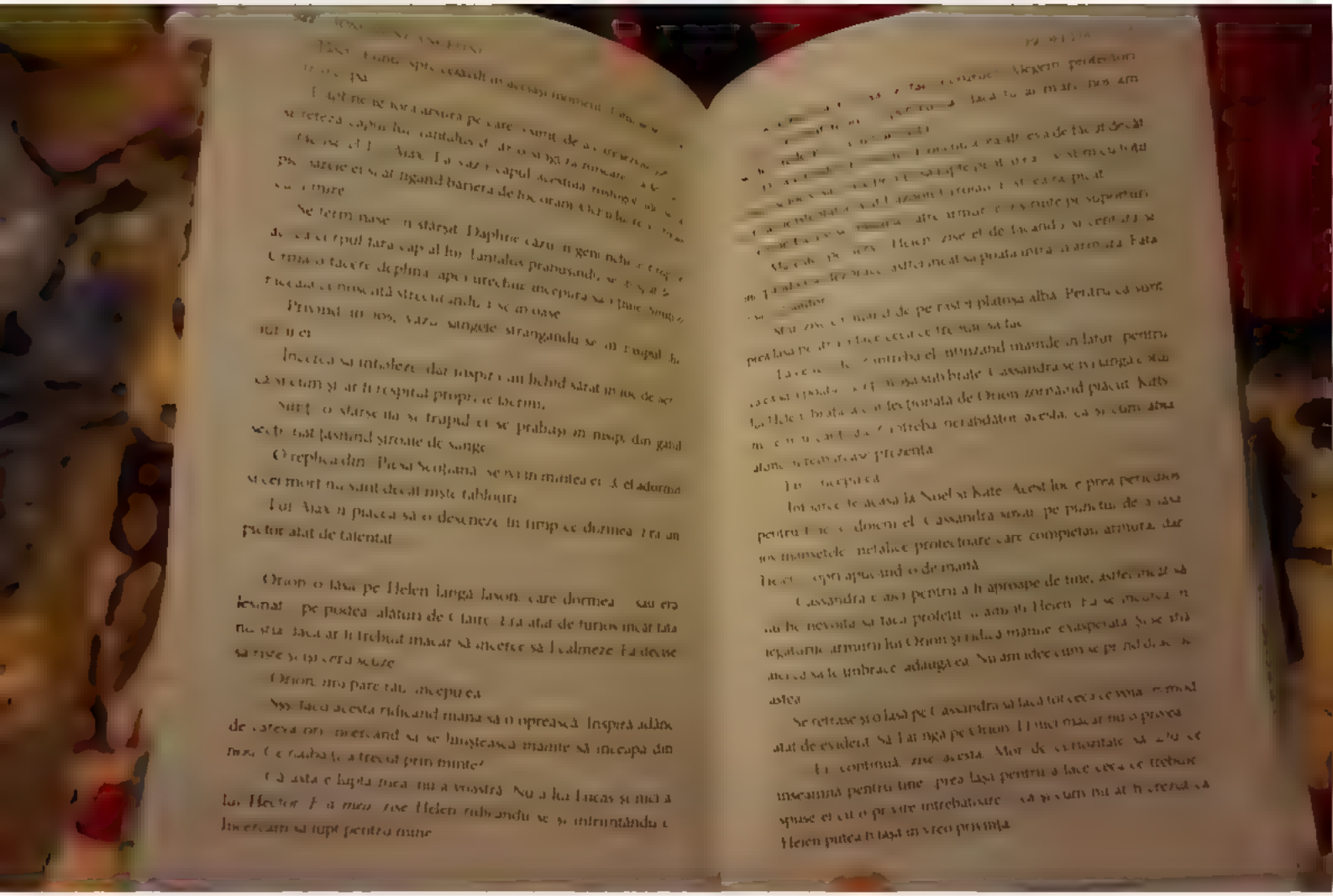

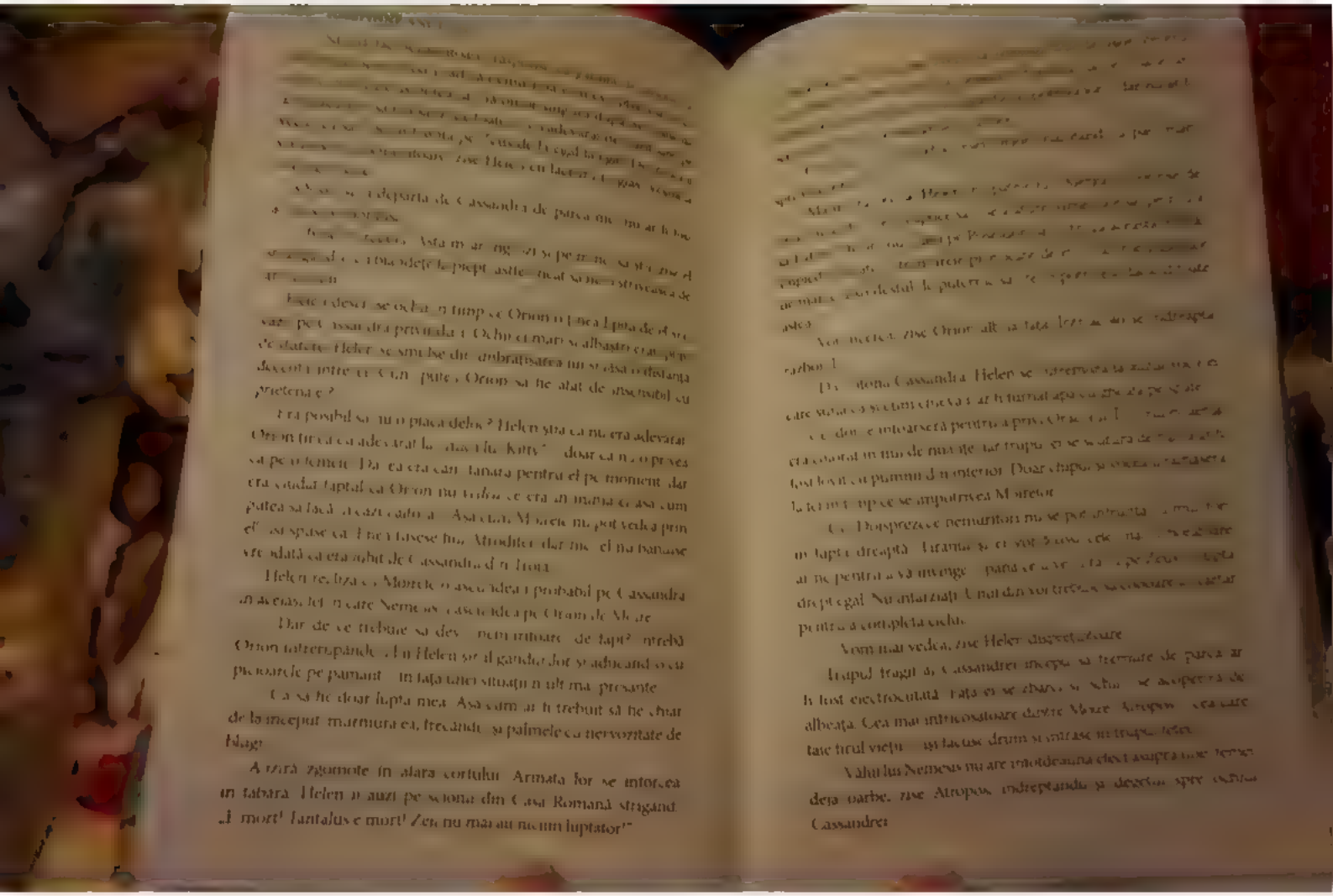

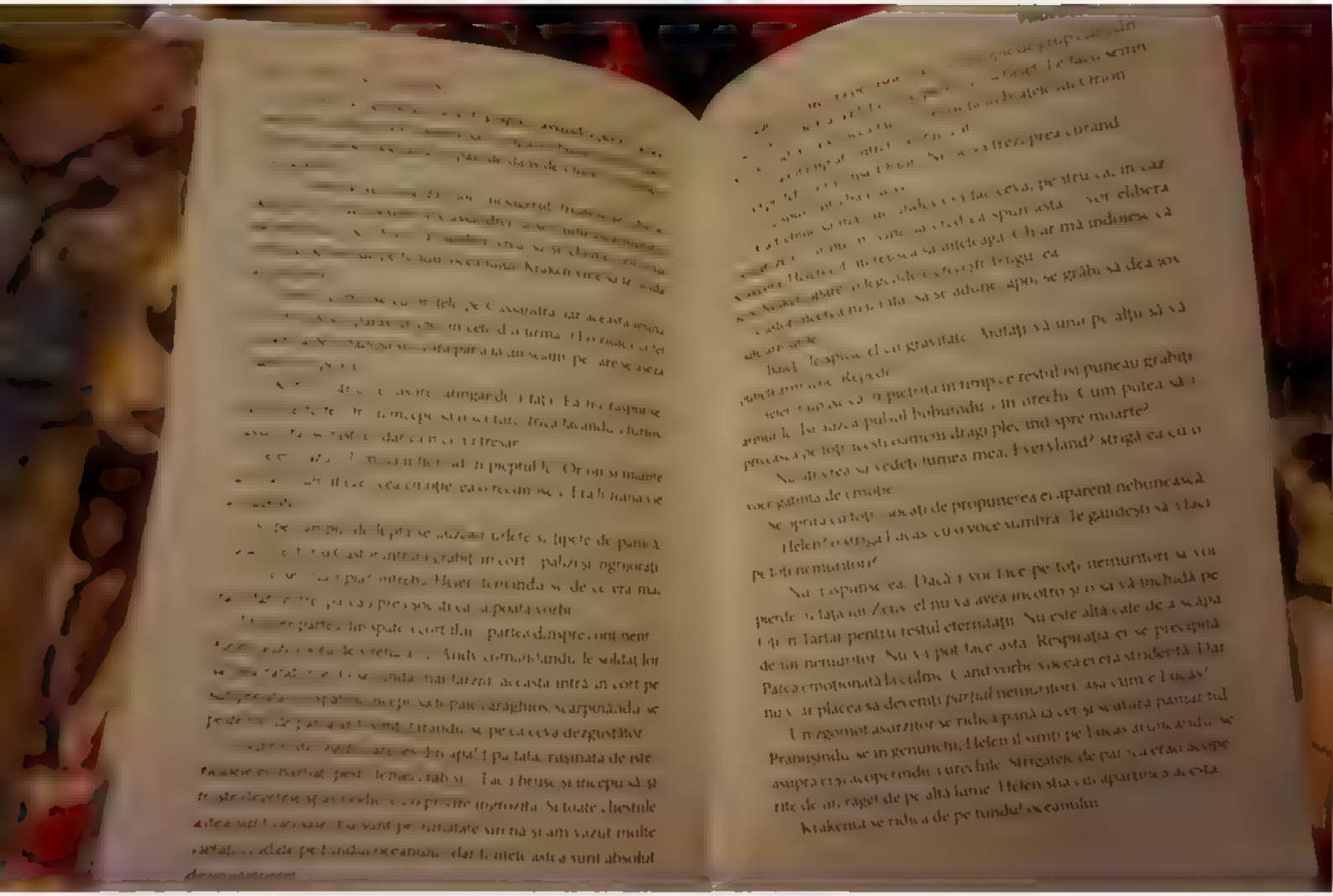

Capitolul 17

Heleen se ridică pe buzele ei se ridică un zâmbet de plăcere. Apoi
[illegible] pe care o avea în mână cu atâta [illegible] Orion s
[illegible] Și era ceva în ea care se dezlănțuia, apocaliptic, în lăcașe
Soldații [illegible] din brațele lui, dându-și seama că se află din
[illegible] de [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]

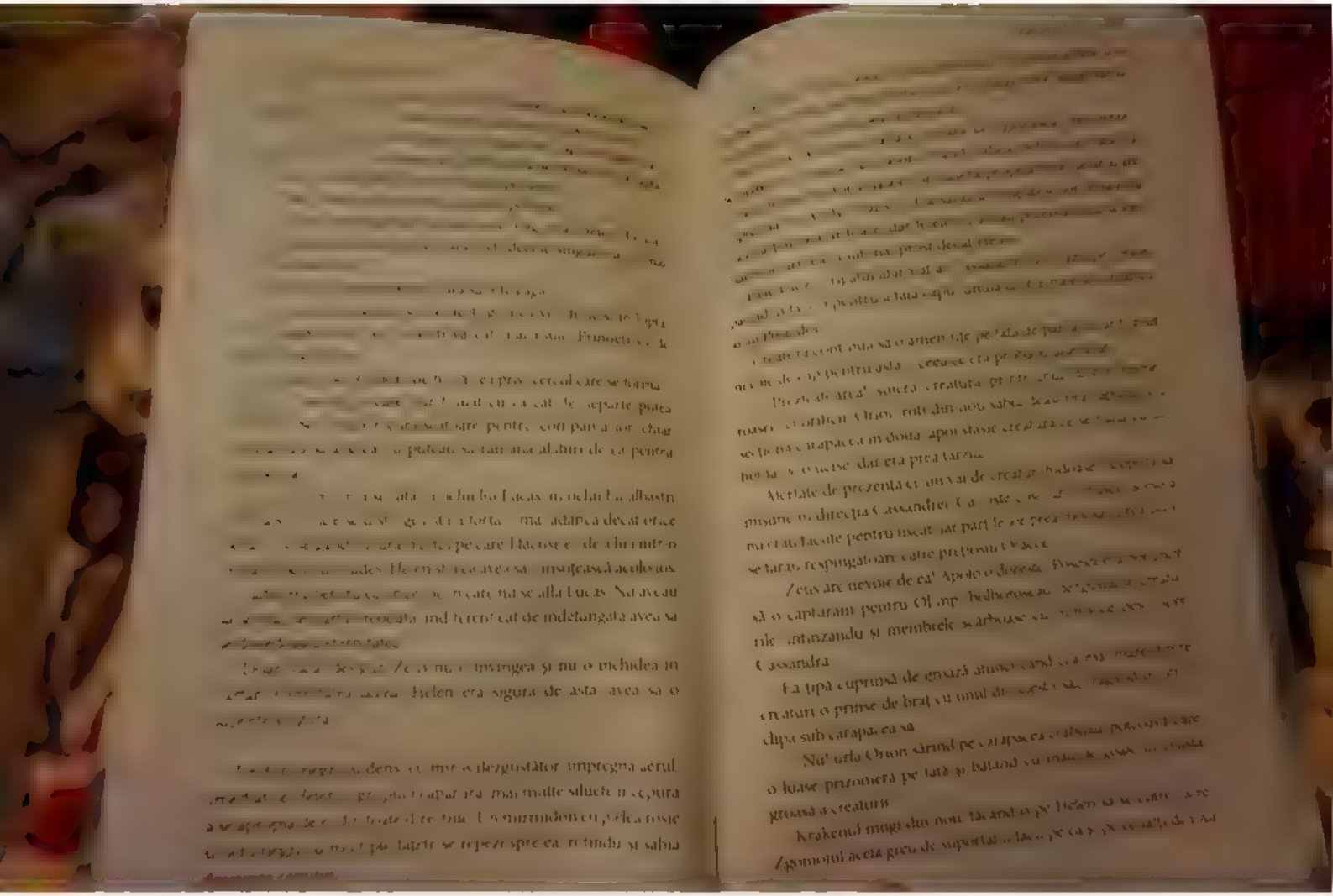

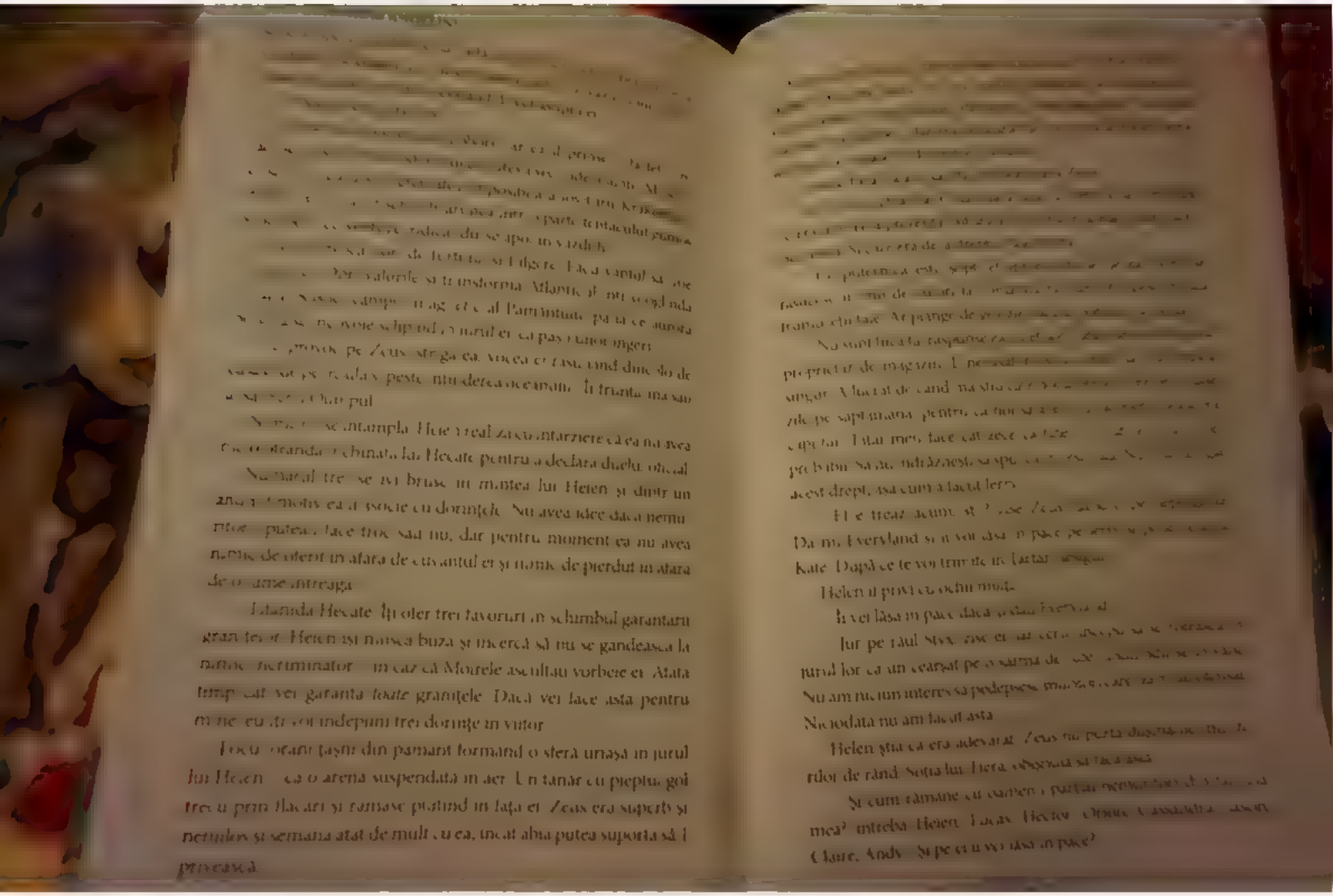

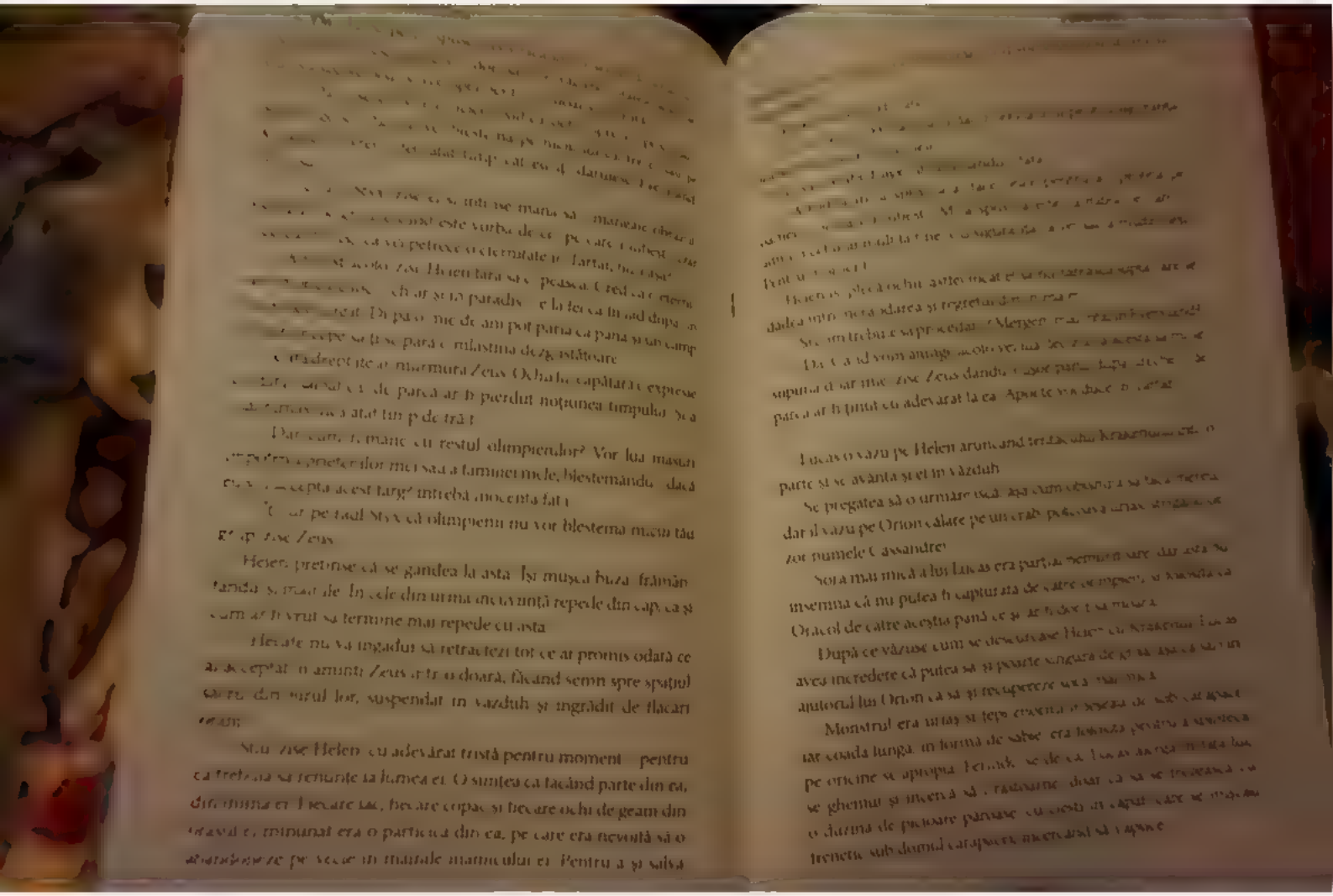

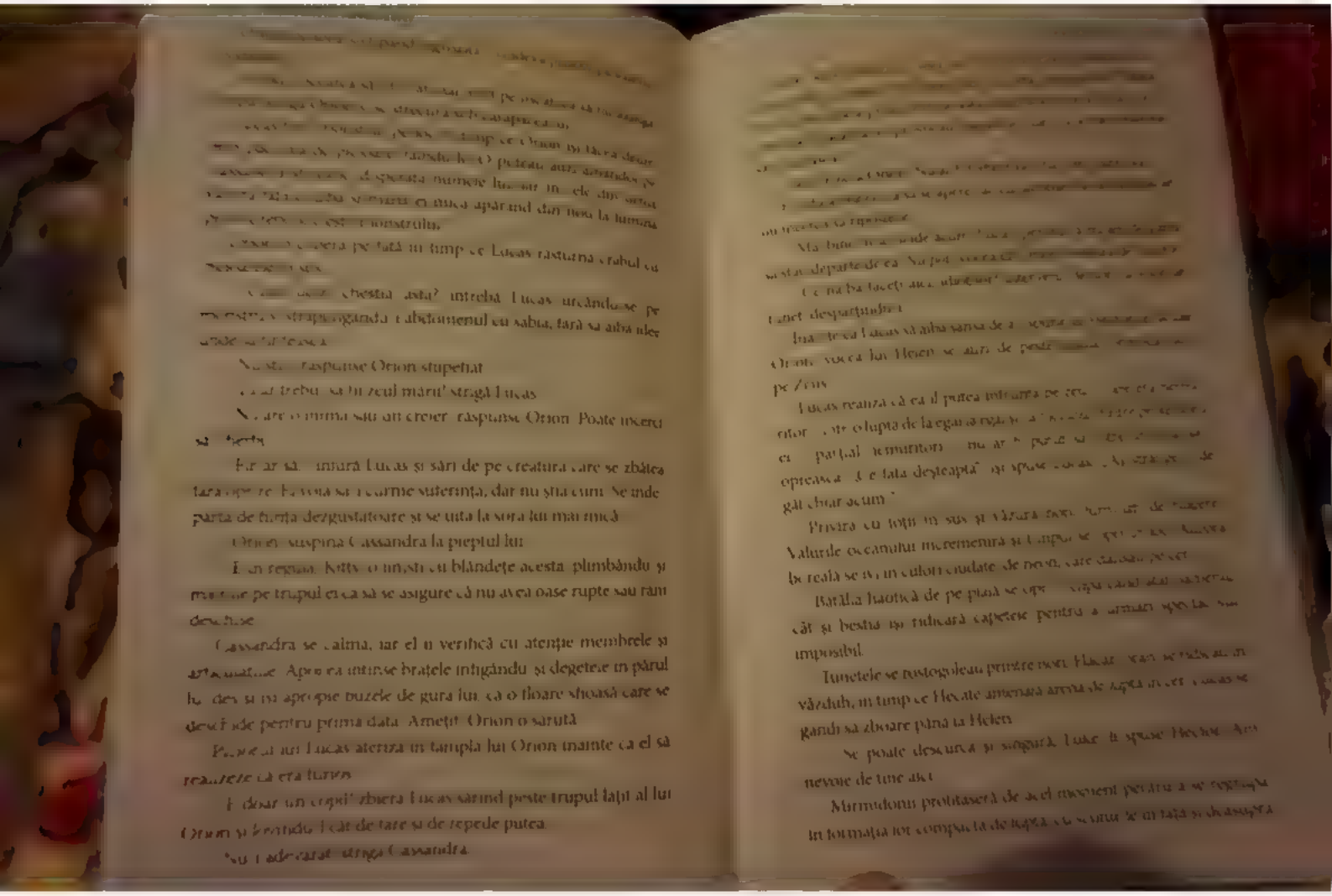

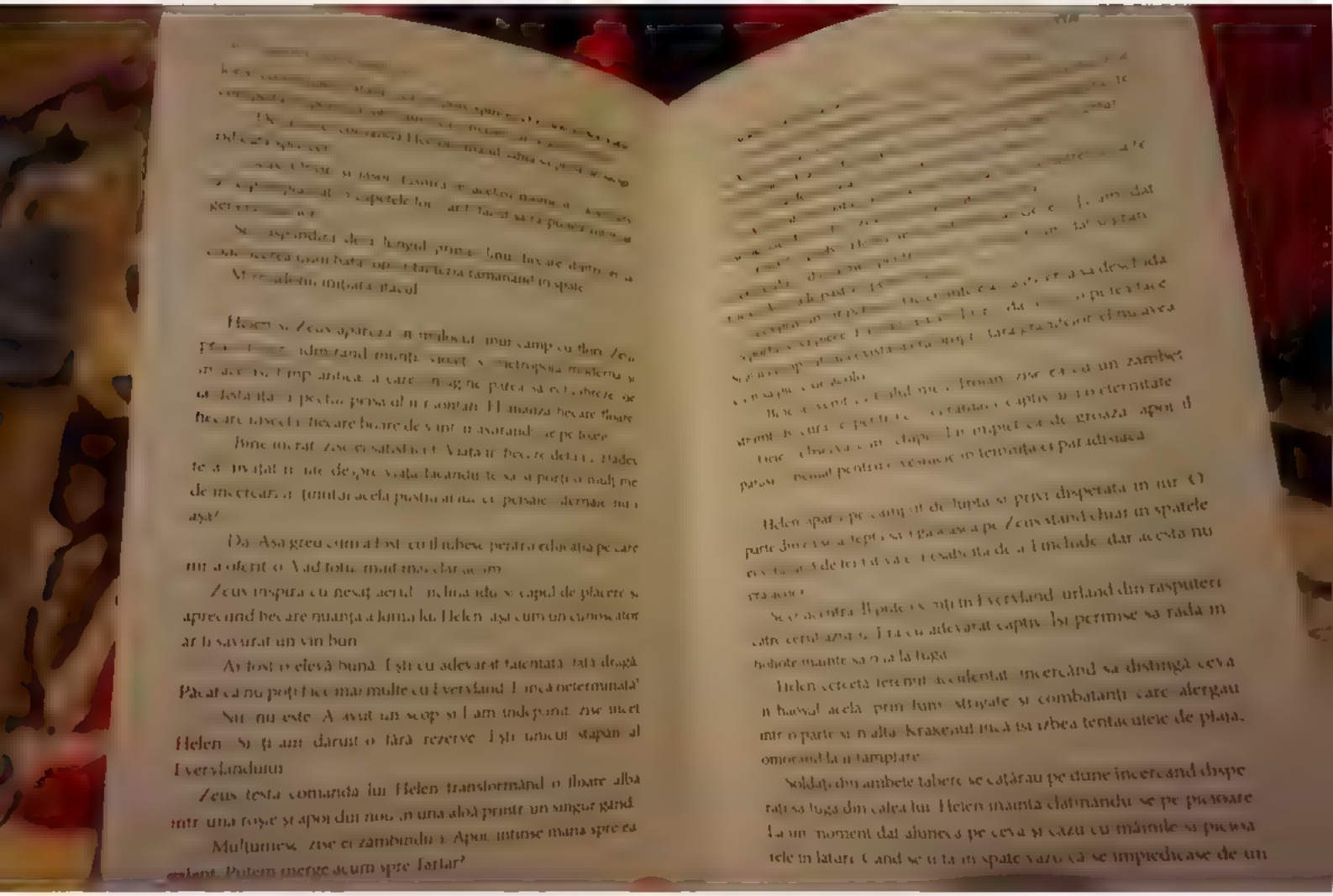

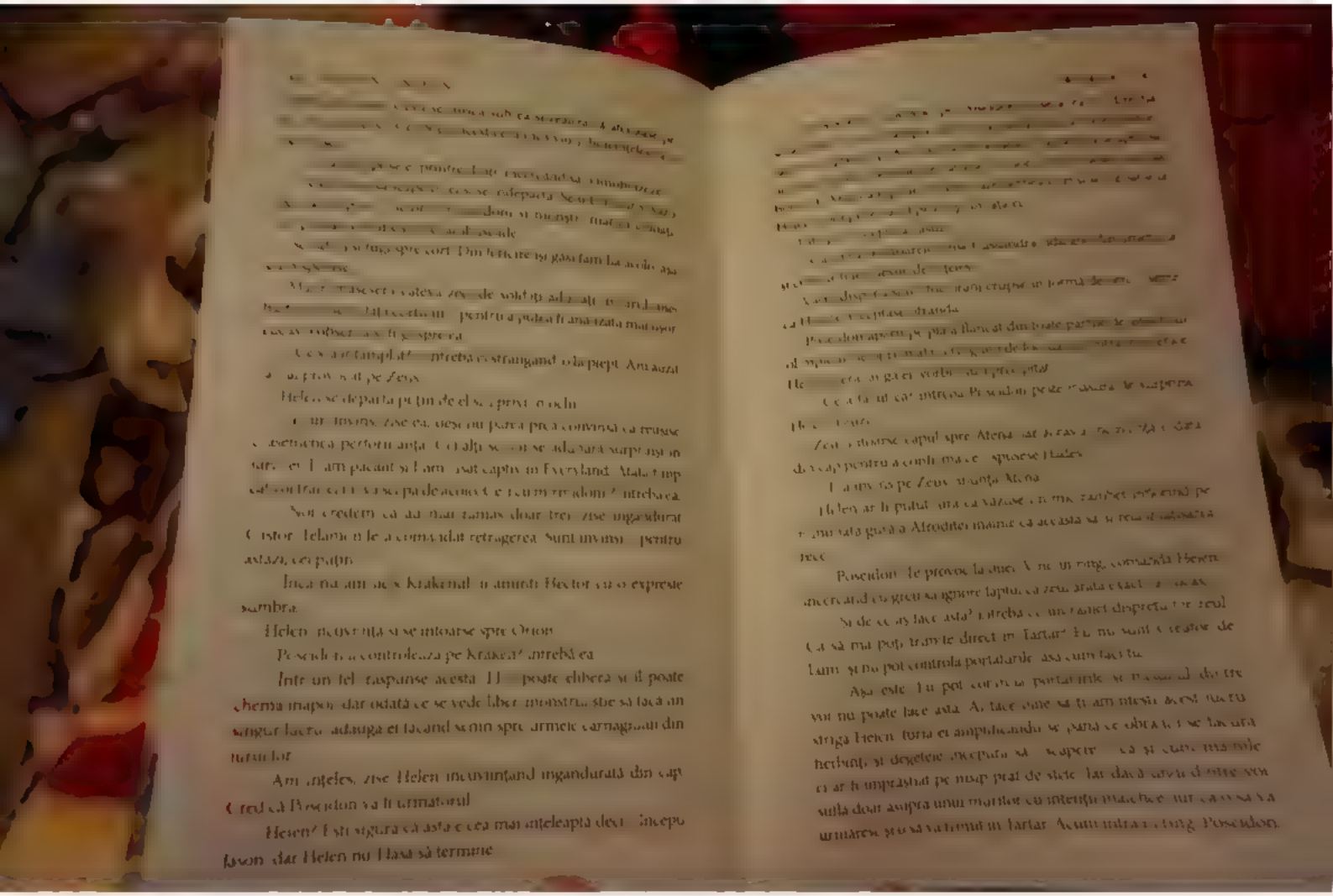

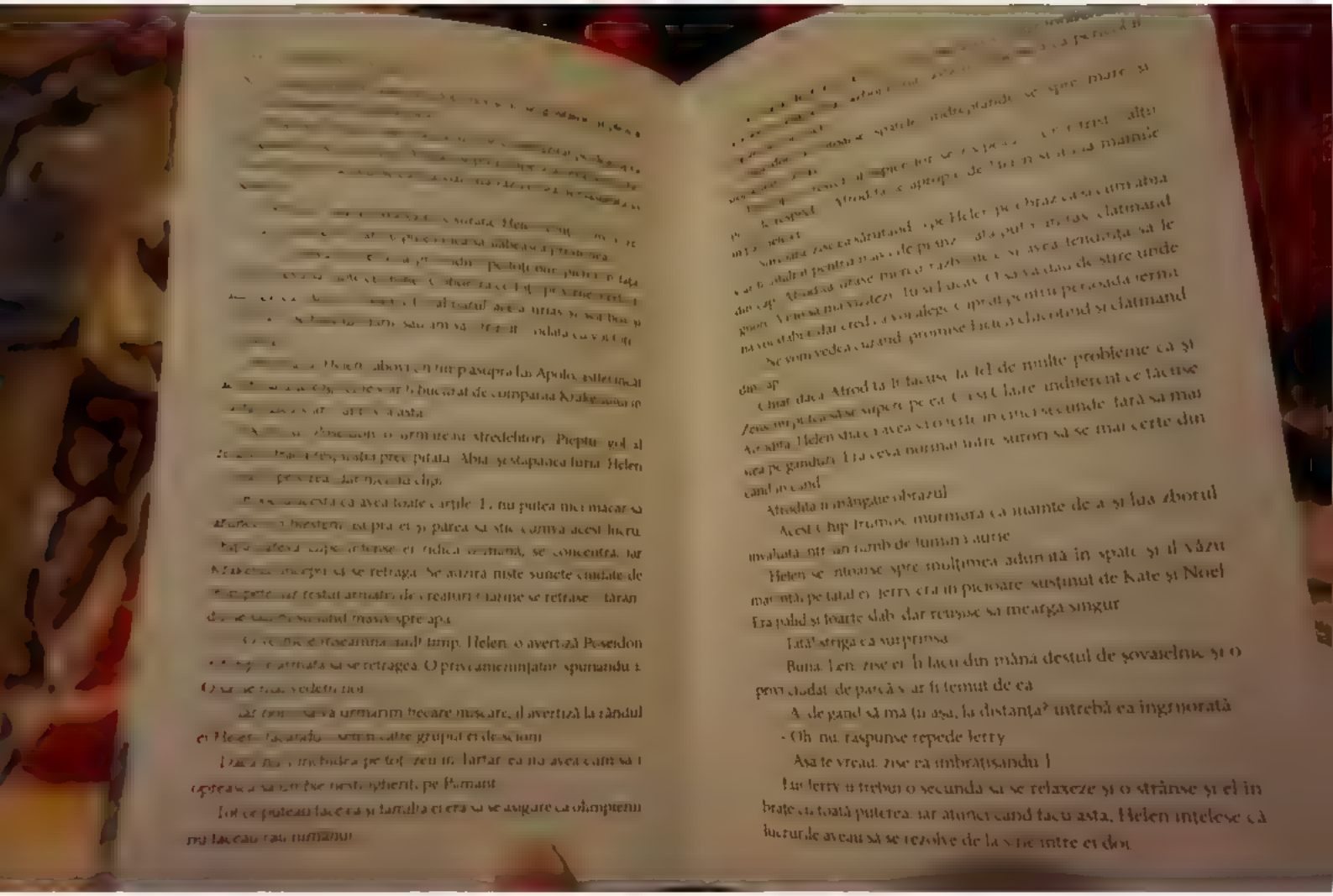

După ce se despărțise de tatăl ei, urmă un val de felicitări și îmbrățișări din partea celorlalți, dar Helen nu-l vedea nicăieri pe Lucas.

Se uită peste tot, căutându-l cu privirea. Îl zări pe Hector ordonând oamenilor săi să strângă cuturile și să-i scoată de pe câmpul de luptă pe muritorii hipnotizați, conducându-i printre cinstitele cadavre presărate pe plajă – înainte ca aceștia să se trezească din transa indusă de zeul Hypnos. Îi văzu pe Pallas și pe Daedalus încercând să se justifice în fața lui Castor, care-i asculta cu o expresie glacială. Îl zări pe Jason și Ariadne sărind în ajutorul răniților, apoi pe Orion și Cassandra. Cei doi se îndepărtaseră de grup și își vorbeau cu tandrețe. Dar Lucas nu era nicăieri.

Helen se întoarse, cu inima plină de îngrijorare și îl descoperi la câțiva pași în spatele ei, așteptând răbdător ca ea să-l vadă acolo.

– E rândul meu? întrebă el cu un surâs. Helen încuviință, gândindu-se cât de ciudată era asemănarea dintre el și Poseidon – doar că, în timp ce zeul o făcea să se cutremure, Lucas o făcea să se înfioare.

– Cred că e rândul „nostru", zise ea aruncându-se în brațele lui.

– În sfârșit, îi șopti el și o sărută, fără să simtă vinovăție, rușine sau îngrijorare în legătură cu ceea ce le rezerva viitorul.

O sărută în văzul tuturor, la lumina zilei.

Pentru prima dată se simțeau ușurați că nu aveau nimic de ascuns și nicium motiv să se ofrească.

Era ca și cum atunci s-ar fi sărutat pentru prima dată.

Epilog

Echipa „Patriots" câștigă, așa că tatăl lui Helen fu într-o dispoziție grozavă toată noaptea. Kate îi îndopă cu prea multă mâncare pe Lucas și pe Helen la cină – insistând că, din moment ce Crăciunul era peste numai trei zile, nu avea niciun rost ca ei doi să încerce să mănânce sănătos până după Anul Nou.

Kate nu se mutase în mod oficial cu Jerry, dar era la el acasă cam în fiecare zi. Jerry și Kate voiau să aștepte până la nunta ce urma să aibă loc în mai pentru a locui oficial împreună. Pentru Helen, aceea era „cina perfectă cu iubiții" de duminică seara – cina de care nu crezuse să aibă parte vreodată. Se certară chiar pe probleme de politică și rămaseră împreună până târziu. Helen și Lucas nu aveau ore a doua zi, și nu pentru că liceul era în reparații capitale (ceea ce era adevărat), ci pentru că erau în vacanța de iarnă. În ciuda faptului că liceul fusese aproape distrus, elevii participară la orele obișnuite ignorând moliciul, îmbrăcați cu jachete groase în clasele lor friguroase fără să piardă prea multe zile de școală – pentru că Whalers[1] erau vestiți pentru încăpățânarea lor. Clubul de teatru începuse chiar repetițiile la „Visul unei nopți de vară" – din nou – chiar dacă acestea trebuiau să aibă loc afară, la sub zero grade, și nu într-o parcare încălzită de

[1] Vânători de balene

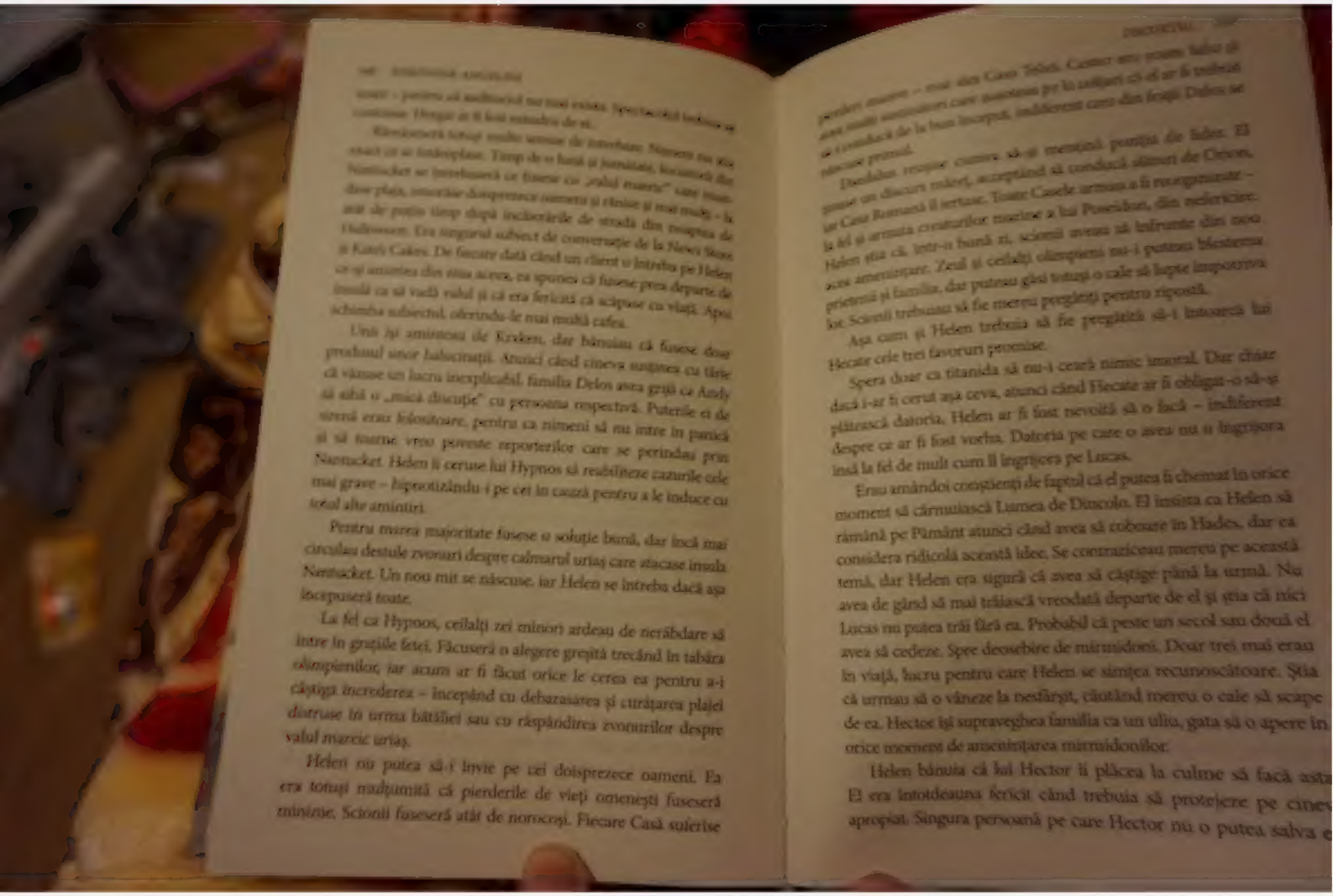

Ariadne. Ea era devastată după pierderea lui Mart și începuse să se îndepărteze de familie. Helen o vizita în fiecare zi, dar știa că nu putea face nimic pentru ea. Ariadne avea să-i dacă doliul lui Mart pe viață. Avea, cel puțin, ceva în comun.

Lucrurile nu stăteau prea bine între Orion și Lucas, în ciuda faptului că primul nu făcea mai mult decât să o țină de mână pe Cassandra. Helen știa din experiență că acesta ar fi așteptat veșnic – până ce Cassandra ar fi fost pregătită pentru ceva mai mult – dar el nu-i scăpa o clipă din ochi, păstrând permanent controlul asupra situației.

Helen știa că era ceva normal pentru un frate mai mare, mai ales că tipul care se ținea ca un câțeluș după sora lui era un adevărat Adonis. Până la urmă Lucas trebuia să cedeze.

Cassandra și Orion erau diferiți în multe privințe, dar se adorau în mod clar – din ce în ce mai mult, cu fiecare zi. Helen știa că meritau mai mult decât oricine să fie fericiți împreună.

Poate doar Daphne să fi făcut excepție. Helen știa că mama ei făcuse lucruri teribile – chiar propriei sale fiice, dar nu simțea ranchiună când se gândea la ea. Simțea tristețe. Spera din toată inima ca Hades să-i fi îndeplinit acesteia cea mai arzătoare dorință: să fie împreună cu Ajax în Câmpiile Elisee. Își câștigase acest drept, la urma urmei.

În final, vrăjitoarea cea rea care-i fusese mamă se dovedise a fi o adevărată eroină.

Ultima grijă de pe lista ei interminabilă era Zeus. Îl simțea prezent în Everyland atunci când se concentra – lucru pe care-l făcea de mai multe ori pe zi, doar ca să se asigure.

Everylandul. Pierderea lui încă o durea cumplit, dar acum i-ar fi fost imposibil să mai pună piciorul acolo. Îl luase pe Zeus prin surprindere când îl înșelase, dar nu-și făcea iluzii despre ce s-ar fi întâmplat dacă ea ar fi încercat să se întoarcă acolo. Zeus ar fi fost pregătit și ar fi trimis-o în Tartar înainte să facă trei pași. Asta nu o împiedica însă să-și viseze lumea în fiecare noapte. Când

închidea ochii simțea parfumul florilor ce clinți și zumzet fluturi. mătul vântului.

– Helen, șopti Lucas, trezind-o. Capul ei era în poala lui, iar mâna lui îi mângâia ușor părul. Trebuie să plec, zise el.

Ea se ridică în capul oaselor pe canapea și încuviință din cap, frecându-și trunchiul și încercând să-și alunge visul. Lucas o privi curios.

– Ești bine? întrebă el încet. Din nou Everyland?

– Ca întotdeauna, recunoscu ea, privindu-și mâinile.

– Helen! Vino sus! Acum! o strigă tatăl ei nerăbdător. E timpul ca Lucas să plece acasă.

Cei doi îndrăgostiți își zâmbiră complice și se ridicară.

Jerry îi se părea adorabil când devenea exagerat de grijuliu cu fiica lui.

– Mă întorc imediat, îi șopti Lucas la ureche, plimbându-și buzele pe obrazul ei fin înainte să se îndepărteze grăbit spre ușă.

– Ai uitat ceva, șopti Helen.

– Noapte bună, domnule Hamilton! strigă el în direcția scărilor.

– Noapte bună, Lucas, răspunse morocănos Jerry.

O oră mai târziu, Helen auzi un ciocănit în fereastra pe care domnul Tanis reușise să o repare cu o săptămână în urmă. Alergă să o deschidă. Tăcut, Lucas intră în dormitorul ei, acoperit de zăpadă. Helen începu să-l sărute înainte ca el să atingă podeaua, ghidându-i trupul lipsit de greutate spre pat și trăgându-l deasupra ei.

– Stai puțin, o opri el cu un zâmbet cald. Lucas îi arătă un cadou ambalat. Nu am putut aștepta până la Crăciun.

Ea rupse ambalajul cât putea de încet, amândoi atenți să nu-l trezească pe tatăl ei. În pachet era un mic tablou înrămat. O singură floare albă. Când Helen privi mai atentă tabloul, constată că în spatele sticlei era o floare de câmp uscată și presată. Ochii i se umplură de lacrimi. Era singurul lucru din lumea ei care exista în lumea aceasta – singurul suvenir din Everyland.

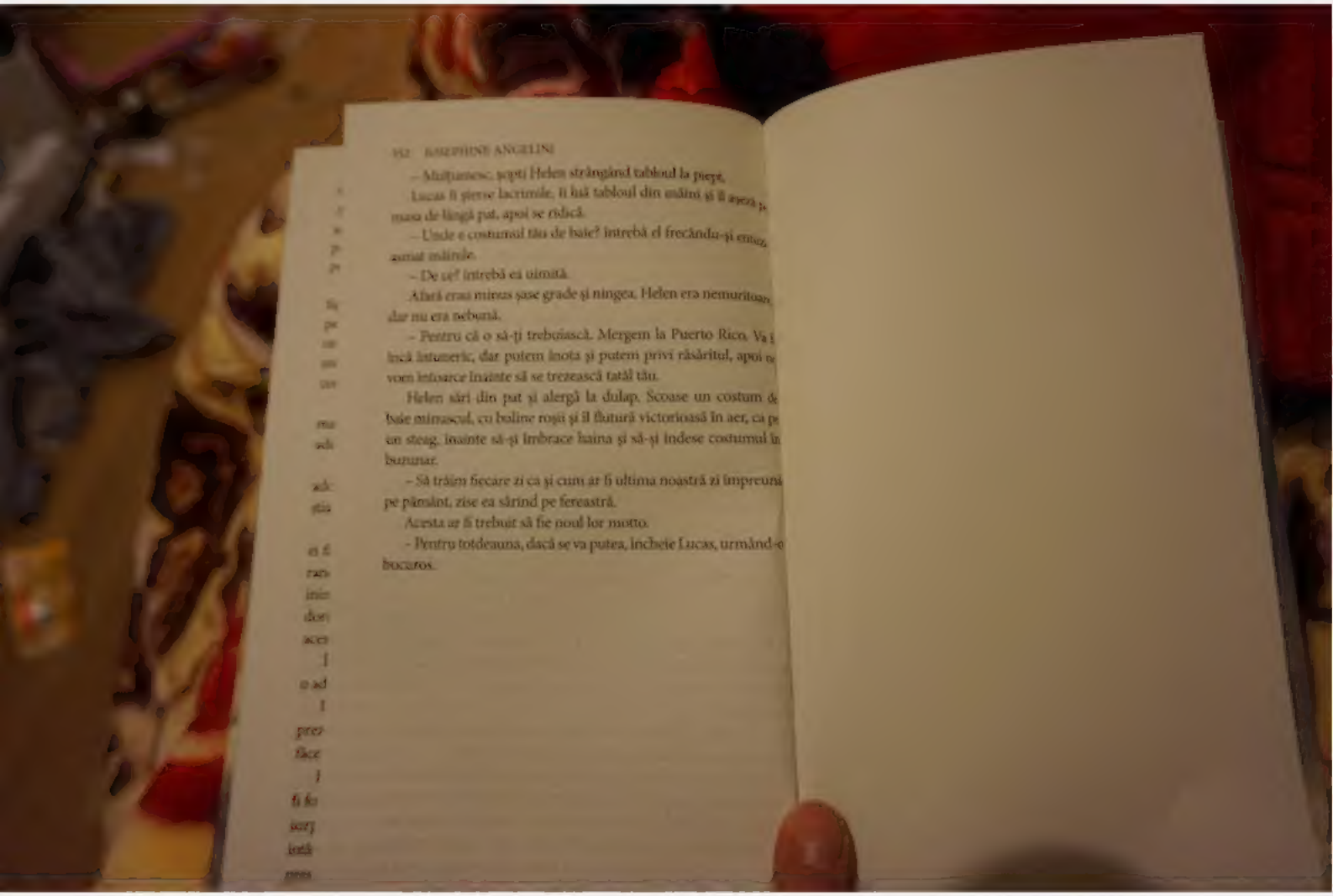

– Mulțumesc, șopti Helen strângând tabloul la piept.

Lucas îi șterse lacrimile, îi luă tabloul din mâini și îl așeză pe masa de lângă pat, apoi se ridică.

– Unde e costumul tău de baie? întrebă el frecându-și ener zumat mâinile.

– De ce? întrebă ea uimită.

Afară erau minus șase grade și ningea. Helen era nemuritoare, dar nu era nebună.

– Pentru că o să-ți trebuiască. Mergem la Puerto Rico. Va fi încă întuneric, dar putem înota și putem privi răsăritul, apoi ne vom întoarce înainte să se trezească tatăl tău.

Helen sări din pat și alergă la dulap. Scoase un costum de baie minuscul, cu bolinе roșii și îl flutură victorioasă în aer, ca pe un steag, înainte să-și îmbrace haina și să-și îndese costumul în buzunar.

– Să trăim fiecare zi ca și cum ar fi ultima noastră zi împreună pe pământ, zise ea sărind pe fereastră.

Acesta ar fi trebuit să fie noul lor motto.

– Pentru totdeauna, dacă se va putea, încheie Lucas, urmând-o bucuros.